
श्री १०८
पुस्तकालय,
काशी.

॥ ॐ तत्सत् ॥

श्रीमच्छंकराचार्यविरचितभाष्यसमेता
नृसिंहपूर्वतापनीयोपनिषत् ।

ॐ नमो भगवते लक्ष्मीनृसिंहाय ।

यन्नाम्नोपनिषत्ख्याता तपनं तं विधुं गुरुम् ॥
प्रणम्योपासनागर्भां तद्व्याख्यां श्रद्धयाऽऽरभे ॥१॥
आनुष्टुभात्सामराजान्नारसिंहादिदं जगत् ॥
जातं यस्मिन्स्थितं लीनं नमस्तस्मै त्रिशक्तये ॥२॥

भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवा इति मंत्रान्तर्गतभद्रपदव्याख्यानपरामृचमुदितां शान्तौ पठन्नन्याभ्यः श्रौतस्मार्तपौराणिककल्पप्रतिपादिताभ्यः साकारब्रह्मविद्याभ्य इयं सुभद्रेति दर्शयति—

ॐ भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवा भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः । स्थिरैरंगैस्तुष्टुवांसस्तनूभिर्व्यशेम देवहितं यदायुः ॥१॥

भद्रं कल्याणम् । कर्णेभिरिति छांदसम् । कर्णैः शृणुयाम शृणुम देवाः सन्तो वयं भद्रं कल्याणं पश्येम । अक्षभिश्चक्षुर्भिर्यजत्रा यजनशीलाः। स्थिरैरंगैर्हृदयाद्यैः सामांगप्रणवसावित्रीयजुर्लक्ष्मीनृसिंहगायत्रीरूपैर्मूलमंत्रांगव्याख्यानपरैस्तनूभिस्तनूमंत्रैः "यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च ब्रह्मा तस्मै वै नमो नमः" इत्याद्यैः । तुष्टुवांस इति स्तुतिसाधनत्वेनोक्तत्वात्तनूशब्देन मंत्रा गृह्यन्त । तथा अंगशब्देन च । तुष्टुवांसः स्तुवानाः स्तुतिं कुर्वाणाः व्यशेम विगतरोगं विविधैहिकामुष्मिकसुखभोगक्षममशेम प्राप्नुयाम । आयुरिति प्रत्येकं संबध्यते । यद्देवहितं देवस्तापनीय उक्तविद्ययोपास्यस्तत्तदवसरोचितकरणबुद्ध्या शिक्षन्हितमाचरति यस्मिन्नायुषि तत्तथोक्तमायुर्व्यशेमेति संबंधः ॥१॥

स्वस्ति न इंद्रो वृद्धश्रवाः स्वस्ति नः पूषा विश्ववेदाः । स्वस्ति नस्तार्क्ष्यो अरिष्टनेमिः स्वस्ति नो बृहस्पतिर्दधातु ॥२॥ ॐ शांतिः शांतिः शांतिः ॥

स्वस्ति नः इत्यत्र स्वस्तिपदानां चतुर्णामपौनरुक्त्यं यास्कवचनाद्य-थासंख्यम् । स्वस्तीत्यविनाशमायुर्नोऽस्मभ्यमिंद्रो दधातु । कीदृग्वृद्धश्रवा वृद्धाद्वृहस्पतेः सद्विद्याश्रवणं यस्य स तथोक्तो दधातु स्वस्तीत्याभिमुख्यमु-पासनायां नोऽस्मभ्यम् । पूषा विश्ववेदा विश्वानि वेदांसि यस्य स तथोक्तः। अथवा सर्वे वेदा उपासनायामाभिमुख्यं दधतु । स्वस्ति नोऽस्मभ्यं पूजा-र्हतां तार्क्ष्यो देवभक्तो गरुत्मानरिष्टनेमिरहिंसितवज्रो दधातु । स्वस्ति सुशो-भनं नोऽस्मभ्यं दधातु बृहस्पतिरित्यर्थः । अस्मिन्मंत्रेऽस्मच्छब्दवीप्सया वक्ष्यमाणायां विद्यायामादरं दर्शयति । शांतिः शांतिः शांतिस्त्रिधा तु विघ्नोपशांतिर्वक्ष्यमाणविद्यानुष्ठाने ॥२॥

॥ इति शांतिः ॥

प्रथमोपनिषत् ।

आपो वा इदमासन्नित्याद्या तदेतन्निष्कामस्य भवतीत्यंता तापनीयो-पनिषच्छ्रीनृसिंहाकारब्रह्मविषया सती निराकारब्रह्मप्रतिपत्त्युपायभूताऽत एव पृथक्संबंधाभिधेयप्रयोजनानि न वक्तव्यानि । यान्येव तूपनिषत्संबंधाभिधेयप्र-योजनानि तान्येवोपनिषद्व्याचिख्यासुना संक्षेपतो वक्तव्यानि । तत्र प्रयोजन-साधनाभिव्यंजकत्वेनाभिधेयसंबंधशास्त्रं पारंपर्येण प्रयोजनवत् । किं पुनः प्रयोजनमित्युच्यते । रोगार्तस्येव रोगनिवृत्तौ स्वस्थता दुःखात्मकस्याऽऽ-त्मनो द्वैतप्रपंचस्योपशमे स्वस्थता द्वैताभावः प्रयोजनं, द्वैतप्रपंचस्य चाविद्या-कृतत्वाद्विद्यया तदुपशमः स्यादिति ब्रह्मविद्याप्रकाशनायास्या आरंभः। 'यत्र हि द्वैतमिव' 'यत्र चान्यदिव स्यात्तत्रान्योऽन्यत्पश्येद्विजानीयात्' 'यत्र त्वस्य सर्व-मात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येद्विजानीयात्' इत्यादिश्रुतिभ्योऽस्यार्थस्य सिद्धिः । तत्र तावदस्यामुपनिषदीदं परामृश्यते—किं तावद्वेद्यं विद्याभेदः आहोस्विदन्योन्य-विशेषणविशेष्यभावाद्विशिष्टस्य च वेद्यस्यैक्याद्विद्यैक्यमिति । तत्र किं नः प्रतिभाति? विद्याभेद इति । तथाहि—प्रथमोपनिषदि लोकसांगसामशुद्ध-सामग्र्यादिसामान्तर्गतस्वरविशेषक्षीरोदार्णवशायिनृकेसरिशंकरसच्चिदानंदम-

यानां अन्योन्याविशेषणविशेष्यभावरहितानां वेद्यानां श्रवणात्तथा प्रणवानुष्टुप्पदपदार्थशक्तिसामबीजसामांगमंत्रचतुष्टयानां वेद्यानां द्वितीयतृतीयचतुर्थोपनिषत्सु यथासंख्यं श्रवणात् । अंत्योपनिषदि महाचक्रविद्या श्रूयते । नन्वन्योन्यविशेषणविशेष्यभावराहितानामप्यंगांगिभावो भवतु । नेति ब्रूमः "फलवत्संनिधावफलं तदंगम्" इति न्यायवैषम्यात् । तथाहि—लोकादितत्तद्वेद्यानां फलसंबंधेन 'यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छति' इत्यसकृच्छ्रवणात् । ननु लोकादीनामन्योन्यविशेषणविशेष्यभावरहितानामपि श्रीनृसिंहाकारब्रह्मणा सह विशेषणविशेष्यभावसंभवात् । तथाहि—"सर्वाल्लोकान्सर्वान्देवान्सर्वानात्मनः सर्वाणि भूतान्युद्गृह्णात्युद्गृह्यते" इत्यादिपदव्याख्याने सर्वेषां वेद्यानां तत्संबंधश्रवणादतो विशिष्टस्य वेद्यस्यैक्याद्विद्यैक्यामिति । अत्रोच्यते—सत्यं श्रूयते संबंधः । तथाऽप्यर्थवादत्वान्न विवक्ष्यतेऽर्थवादश्च विध्यश्रवणात् । उद्गृह्णाति विरमति व्याप्नोति ज्वलति पश्यति पलायन्ते ददाति मारयति नमन्तीत्येवं वर्तमानोपदेशाच्च । नच वाच्यमधस्तात्पदोद्धारे तस्य [illegible] वा उग्रं प्रथमं स्थानं जानीयादिति विधिः श्रूयत इति । यतस्ततः [illegible]ापि प्रत्यक्षरमुभयत ओंकारो भवतीति विधिवलात्प्रणवाक्षरामिश्रणेन मूल[illegible]क्षरव्यत्ययात्तत्पदाज्ञाने प्राप्ते तत्तत्पदपरिमाणज्ञापनार्थं विधिरुपक्षीणः सन्न [illegible] दार्थानां श्रीनृसिंहब्रह्मणा सह संबंधं विधातुं शक्नोति । अतो यावद्वेद्यं [illegible] ग्राभेद इत्येवं प्राप्तम् । एवं प्राप्ते ब्रूमः—सत्यं पृथिव्यादिलोकानां पर[illegible]रं विशेषणविशेष्यभावो नावगम्यते, प्रत्येकं च वेद्यता श्रूयते जानीयादिति । तथाऽपि श्रीनृसिंहब्रह्मणा सह संबंधस्तत्र तत्र श्रूयमाणः केन वारयितुं शक्यते ? तथाहि य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं प्रायच्छद्य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं प्रतिगृह्णीयादित्यादिमध्ये पुनश्चानुष्टुभस्य मंत्रराजस्य नारसिंहस्यांगमंत्रान्नो ब्रूहीति मन्त्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं भवतीत्येवं मध्ये श्रावयित्वाऽन्ते य एतं मत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं नित्यमधीत इत्यसकृदभ्यस्य आदिमध्यावसानेषु नृसिंहब्रह्मसंबंधित्वेन संकीर्तनाद्विद्याया ऐक्यमिति विनिश्चिते तत्संबंधित्वेन यथायोग्यतया तदन्तर्गतं पदजातं सामसंबन्धि समस्तं यथायोग्यतया वर्णनीयम् । अपि चान्त्योपनिषदि फलकथनावसरे कृत्स्नां श्रीनृसिंहब्रह्मविद्यामभिधाय 'य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानु-

ष्टुभं नित्यमधीते' इत्येतन्नारसिंहानुष्टुभशब्दानां कृत्स्ननृसिंहब्रह्मविद्याभिधायकत्वेन निश्चितानामसकृच्छ्रुतानामेवादौ एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभमपश्यदिति श्रवणात्तदन्तरालवर्तिपदजातं नृसिंहब्रह्मविद्यासंबद्धमिति निश्चीयते । तत्संबंधश्च तत्तत्पदव्याख्यानावसरे स्पष्टमेव प्रदर्शयिष्यते । अपि च "वाक्यान्वयात्" इति न्यायेन सर्वमेवेदं प्रकरणं नृसिंहब्रह्मविद्याप्रकरणमिति गम्यते । अथ यदुक्तं पदव्याख्यानवाक्यानां नृसिंहब्रह्मविद्यासंबंधसमर्पकाणां विध्यश्रवणाद्वर्तमानापदेशाच्चार्थवादत्वमिति तदयुक्तम् । अधस्तात्पदोद्धारे तस्य ह वा उग्रं प्रथमं स्थानं जानीयादिति विधिः स्पष्ट एव श्रूयते । तत्र च विधौ तच्छब्देन सांगस्य मूलमन्त्रस्य परामर्शादंगानां च द्वैविध्यान्मूलमन्त्रांगमंत्राणां सामांगमंत्राणां च यथायोग्यतया व्याख्यानव्याख्येयभावेनावस्थितत्वात्कृत्स्नैव नृसिंहब्रह्मविद्यावगम्यते । स च विधिरनुषंगन्यायेन सर्वपदसंबन्धः स्पष्ट इति । ननु तत्राप्युक्तं पदज्ञानार्थं तादिति, तन्न । प्राक्प्रत्यक्षरमुभयत ओंकारो भवतीति वाक्यादर्थाज्ञानेन पदाज्ञाने प्राप्ते तत्पुरःसरमेव पदज्ञानमिति । नन्वेवं तच्छेषत्वेनोपरिष्टादर्थकथनमनुपपन्नम् । नानुपपन्नम् । उपरिष्टाद्धि कस्मादुच्यते कस्मादुच्यत इत्यर्थपुरःसरमेव पदं स्पष्टार्थमुपसंहरति तस्मादिदमुच्यत इति।अतोऽवगम्यते प्रागप्यर्थज्ञानपुरःसरमेव पदज्ञानमिति । अतः सर्वसंबंधिविधिश्रवणं स्पष्टमिति । किंच सर्वेषां पदानामर्थमाश्राव्यान्ते य एवं वेदेति विधिश्रवणात् । वेदेति वर्तमानत्वात्कथं विधिरिति चेन्न " वचनानि त्वपूर्वत्वात् " [पू० मी० सू० १०.४.२२] इति न्यायात् । य एवं वेदेति य एवं प्राक्तनमर्थजातं श्रीनृसिंहब्रह्मसंबद्धं वेदोपास्ते । उपनिषदि साकारब्रह्मविद्याप्रकरणे पठितानां वेदोपासनाज्ञानध्यानपदानामुपासनार्थत्वेन निर्णीतत्वात् । अतो नायमर्थवाद इत्यतः पंचसूपनिषत्सु न यावद्वेद्यं विद्याभेद इति सिद्धम् । 'आपो वा इदमासन्' इत्यादिना श्रीनृसिंहब्रह्मविद्याप्रकरणमाख्यायिकापूर्वमवतारयतीयमुपनिषत् । तत्र तावत्प्रथमोपनिषदि सामसंबंधित्वेन पृथिव्यन्तरिक्षद्युब्रह्मवेदसांगसामाग्निसूर्यचन्द्रब्रह्मादिदेवानां सामोद्धारपूर्वकं क्षीरोदार्णवशायिन्युपविष्टे वा शेषाभोगमस्तकपरिवृते नृकेसरिणि योगारूढे वरदाभयहस्ते त्रिनेत्रे शंकरे पिनाकहस्ते सच्चिदानन्दमये ब्रह्मविवर्ते उपासनम् । तस्मिन्नेव द्विती-

योपनिषदि प्रणवोपासनापूर्वकसामरहितानुष्टुब्मंत्रपंचांगपदोद्धारपूर्वकपदव्याख्याकथनगुणविशिष्टोपासनम्। तस्मिन्नेव तृतीयोपनिषादि सामान्वितत्वेन मूलमंत्रसंबंधित्वेन शक्तिबीजकथनं तन्निर्णयश्च। तस्मिन्नेव चतुर्थोपनिषदि मूलमंत्रांगमन्त्रसामांगमंत्रैः प्रणवेन हृदयं सावित्रेण शिरो महालक्ष्मीशिखां व्याख्याय नृसिंहगायत्र्या कवचं व्याचष्टे। महाचक्रद्वात्रिंशद्व्यूहदेवतोद्देशपूर्वकं पुरश्चरणमन्त्राश्च। पञ्चमोपनिषादि मन्त्रवर्णे द्वात्रिंशद्व्यूहान्महाचक्रे विन्यस्य तत्स्वरूपप्रकथनेनास्त्रमंत्रान्व्याख्याय श्रीनृसिंहब्रह्मविद्यानुष्ठातुः फलं व्याचष्टे।

आपो वा इदमासन्सलिलमेव स प्रजापतिरेकः पुष्करपर्णे समभवत्तस्यान्तर्मनसि कामः समवर्ततेदं सृजेयमिति तस्माद्यत्पुरुषो मनसाऽभिगच्छति तद्वाचा वदति तत्कर्मणा करोति तदेषाऽभ्युक्ता— कामस्तदग्रे समवर्तताधि मनसो रेतः प्रथमं यदासीत्। सतो बंधुमसति निरविंदन्हृदि प्रतीष्य कवयो मनीषेत्युपैनं तदुपनमति यत्कामो भवति स तपोऽतप्यत स तपस्तप्त्वा स एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभमपश्यत्तेन वै सर्वमिदमसृजत यदिदं किंच तस्मात्सर्वमिदमानुष्टुभमित्याचक्षते यदिदं किंचानुष्टुभो वा इमानि भूतानि जायंतेऽनुष्टुभा जातानि जीवन्त्यनुष्टुभं प्रयन्त्यभिसंविशन्ति तस्यैषा भवत्यनुष्टुप्प्रथमा भवत्यनुष्टुबुत्तमा भवति वाग्वा अनुष्टुब्वाचैव प्रयंति वाचैवोद्यंति परमा वा एषा छंदसां यदनुष्टुबिति ॥१॥

आप आसन्निति संबंधः। वै प्रसिद्धमिदं प्रत्यक्षादिदृष्टं सलिलं अब्वेव स प्रजापतिः। स इति पूर्वपरामर्शिना तच्छब्देन पुंलिंगेन प्रकृतं परामृशति "यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च प्राहिणोति तस्मै" इति श्रुतेः। ब्रह्मा प्रजापतिरेकः सन्पुष्करपर्णे समभवदासीत्। तस्य प्रजापतेर्मनस्यन्तःकरणेऽन्तर्वर्ती काम इच्छा समवर्तत। इदं सृजेयमिति सृष्टिविषय इत्यर्थः। तस्माद्यत्पुरुषो मनसाऽभिगच्छत्यन्तःकरणेनेच्छति तद्वाचा वदति। वाग्वदनपूर्वकं कर्मकरणं लोकप्रसिद्धं दर्शयति—तत्कर्मणा करोतीति। उक्तमेवार्थं द्रढयितुमृचं साक्षित्वेनोद्भावयति—तदेषाऽभ्युक्तेति। अर्थदार्ढ्यं ऋङ्निर्णीतैव। सामयजुषोरर्थशैथिल्यमपि संभाव्यते "यद्वै य-

ज्ञस्य साम्ना यजुषा क्रियते शिथिलं तद्यदृचा तद्दृढम्" इति श्रुतेः । तस्मिन्नेवार्थ एषा ऋग्वक्ष्यमाणाऽभ्युक्ता । मनसः कामस्तदग्रे समवर्तत रेत उदकं प्रथममादौ सृष्ट्यवसरे यदासीद्यस्मात्कारणादासीत् । अथवा कालनिर्देशो यदेति, यस्मिन्काले प्रथममुदकमासीत्तदैव मनसः कामोऽधीत्युपरि विषये सृष्टिविषये समवर्ततेत्यर्थः । सतो ब्रह्मणो बन्धुं बन्धनं विवर्तं कवयो विपश्चितो हृदि निरविन्दन् । असति ब्रह्मणि । असच्छब्दस्य नामरूपाव्याकृतत्वेन ब्रह्मणि प्रयुक्तत्वात् 'असद्वा इदमग्र आसीत्' इत्यादौ । हृदि अंतःकरणे प्रतीष्य प्रत्यगात्मानमवेक्ष्य मनीषा मनीषया विपश्चिद्बुद्ध्या । ब्रह्मणो बन्धुं बन्धुमिव बन्धुं परं ब्रह्म व्याकर्तारं क्षीरोदार्णवादिविशेषणविशिष्टं भाविसृष्टेः स्रष्टारं मूलमन्त्रसामाद्युपास्यं हृदि निरविन्दन्नित्युत्तरार्धस्य गूढोऽभिप्रायः । इतिशब्द ऋक्समाप्तिं द्योतयति । उपैनं कामिनं तत्काम्यं उपनमति यस्मिन्कामो भवति । स प्रजापतिः । तपः "मनसश्चेन्द्रियाणां च ऐकाग्र्यं परमं तपः" इति स्मरणादतप्यत मनसश्चेन्द्रियाणां चैकाग्र्यं अकरोत् । स प्रजापतिः । तपस्तप्त्वा । पूर्वं व्याख्यातम् । स प्रजापतिरेतं प्रकृतं सर्वनाम्नोपात्तं सतो बंधुमित्यनेन गूढाभिप्रायेण सूचितं "ज्योतिश्चरणाभिधानात्" [ब्र०सू० १.१.२४] इति न्यायेन मन्त्रराजं प्राकरणिकमंत्राणां राजानं प्रधानभूतं सामराजं वा । मंत्रशब्दस्य "अहेबुध्निय मंत्रं मे गोपाय यमृषयस्त्रयिविदो विदुः । ऋचः सामानि यजूंषि" इत्यादौ साम्न्यपि प्रयुक्तत्वात् । नारसिंहं नृसिंहसंबन्धिसामादि । तद्धितात् । नृसिंहगायत्र्यादिप्राप्तौ तद्व्यावृत्त्यर्थमानुष्टुभमित्यनुष्टुप्छन्दउपाधिकमृग्विशेषमाह "गायत्रमेतदहर्भवति" इति न्यायात् । अपश्यत् दृष्टवानित्यभिप्रायः । एतदुक्तं भवति—द्वितीयतृतीयचतुर्थपञ्चमोपनिषत्सु मंत्रराजादित्रयः शब्दाः प्रयुक्ताः तत्पुरुषबहुव्रीहितद्धितसामर्थ्यात्पूर्वपूर्वोपनिषदर्थमाचक्षाणाः सन्त एव आदौ प्रयुक्ताः कृत्स्नामेव ब्रह्मविद्यां संगृहीतवन्तोऽतश्च वक्ष्यमाणां कृत्स्नामेव ब्रह्मविद्यामपश्यदित्यर्थः । तेन वै प्रागुक्तेन, वै प्रसिद्धम् । सर्वमिदमसृजत प्रत्यक्षादिसिद्धमसृजत । यदिदं किंच स्पष्टम् । तस्मात्सर्वमिदमानुष्टुभमित्याचक्षते यदिदं किंच मन्त्रराजनारसिंहशब्दौ । इह आनुष्टुभमिति तद्धितप्रयोगाद्द्वात्रिंशदक्षराणामेव तत्साम्नश्च सामर्थ्यं दर्शयत्येव । अत्राप्युपाख्यायिकायां

किल प्रजापतिस्तपसा लोकत्रयसृष्ट्यर्थमेव कारणजिज्ञासुरत्यंतशुद्धान्तःकरणत्वाच्छक्तित्रययुक्तां ब्रह्मस्वरूपिणीं भूतसृष्टिपुरःसरसर्वसृष्टिकारणिकामनुष्टुवृचमपश्यादित्याह । अनुष्टुभो वा इमानि भूतानि जायन्तेऽनुष्टुभा जातानि जीवन्त्यनुष्टुभं प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति "जन्माद्यस्य यतः" [ब्र०सू० १.१.२] इत्यस्या ब्रह्मलक्षणलक्षितत्वं दर्शयति । उक्तमेवार्थं द्रढयितुमृचं साक्षित्वेनोद्भावयति— तस्य ब्रह्मस्वरूपस्य साक्षिण्येषा वक्ष्यमाणा ऋग्भवति । अनुष्टुप्प्रथमा भवति सर्वसृष्टेः प्रथमा आद्या भवति । अनुष्टुबुत्तमा श्रेष्ठा भवति । वाग्वा अनुष्टुप्सर्वो वाक्प्रपंचोऽनुष्टुभि लीन इति दर्शयति । नामसृष्टिपूर्वकत्वाद्रूपसृष्टेर्वाग्रूपत्वादनुष्टुभोऽनुष्टुबेव मूलकारणम् । वाचैव प्रयन्त्यनुष्टुभैव प्रलयं गच्छन्ति भूतानि । वाचैवानुष्टुभैवोद्यन्त्युत्पात्तिं गच्छन्ति । परमा वा एषा छंदसां गायत्र्यादीनां छंदसां वेदानां वा परमा उत्कृष्टा । परमत्वं च सामाधारत्वादनुष्टुभः । साम्नश्च परमत्वं "देवा वै नर्चि न यजुष्यश्रयन्त ते सामन्येवाश्रयन्त" इति श्रुतेः "वेदानां सामवेदोऽस्मि" इति स्मृतेश्चं । यदनुष्टुबितीतिशब्द ऋक्समाप्तिं द्योतयति ॥१॥

एवं तावदाख्यायिकायामन्ते सकलनृसिंहोपासनसंग्राहकान्मंत्रराजनारसिंहानुष्टुभशब्दान्विज्ञाय तैरेव शब्दैः सकलोपासनां सृष्ट्यर्थे प्रजापत्यनुष्ठितां संगृह्येदानीमविशेषेणानुष्ठाने प्राप्ते तत्र तावत्साम्न ऋगक्षराभिव्यंजकत्वादभिव्यंजकाभिव्यंग्ययोरभिव्यंजकपूर्वकत्वात्साम्नश्च सर्ववेदश्रेष्ठत्वात् "देवा वै नर्चि न यजुष्यश्रयन्त ते सामन्येवाश्रयन्त" इति श्रुतेः, "वेदानां सामवेदोऽस्मि" इति स्मृतेश्च, अस्य च सामराजत्वात्तदुपासनायां प्राप्तायां क्रमसूचनपूर्विकामाह—

ससागरां सपर्वतां सप्तद्वीपां वसुंधरां तत्साम्नः प्रथमं पादं जानीयाद्यक्षगंधर्वाप्सरोगणसेवितमंतरिक्षं तत्साम्नो द्वितीयं पादं जानीयाद्वसुरुद्रादित्यैः सर्वैर्देवैः सेवितं दिवं तत्साम्नस्तृतीयं पादं जानीयाद्ब्रह्मस्वरूपं निरंजनं परमव्योम्निकं तत्साम्नश्चतुर्थं पादं जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छत्यृग्यजुःसामाथर्वाणश्चत्वारो वेदाः सांगाः सशाखाश्चत्वारः पादा भवंति किं ध्यानं किं दैवतं कान्यंगानि कानि दैवतानि किं छंदः क ऋषिरिति ॥२॥

यथाकथंचिदुपासनारूपे प्राते ससागरामिति प्रथमत एव सागरसंकीर्तनेन सागरपूर्विकामुपासनां द्योतयति । अत एव न पृथ्वीविशेषणं सागर इति केचिद्व्याचक्षते । ततश्च प्रथमतः सागरं क्षीरोदार्णवं ध्यात्वा तच्छायिन्युपविष्टे वा तस्मिपंचांगन्यासमृक्सामयोः कृत्वा तस्मिन्नेव सपर्वतामित्याद्युपासनां सह सागरेण वर्तनं यस्या उपासनायास्तां ससागरां जानीयादित्यनुषंगः । यथा (यत्तु?) 'ब्रह्म पुच्छं प्रतिष्ठा' इत्यादेरानन्दमयाद्विच्छेदमिवेति तदयुक्तम् । न तावद्विशिष्टामुपासनां ससागरशब्दस्तावदाह, किंतु बद्धक्रमके पदार्थजाते तदादिन्यायेन सूचयति । तदन्यविशेषणत्वेनैकवाक्यत्वेऽपि समानम् । तस्माद्बद्धक्रमकमुपासनं प्रथमत एव सागरशब्दोपादानात्क्षीरोदार्णवपूर्वकं विज्ञेयम् । ततश्चायमर्थः । तत्साम्नस्तस्या न्यस्ताया अनुष्टुभो न्यस्तस्य च साम्नः प्रथमं पादं क्षीरोदार्णवशायिन उपविष्टस्य वा नृकेसरिण उक्तविशेषणविशिष्टां वसुंधरां हृदयमंगं हृदयान्तर्वर्तित्वेन जानीयादित्यर्थः । एवमुत्तरेष्वपि त्रिषु पादेषु यक्षगन्धर्ववसुरुद्रब्रह्मस्वरूपं लोकसाहचर्याद्ब्रह्मलोकं तत्साम्नस्तस्या न्यस्ताया अनुष्टुभो न्यस्तस्य च साम्नो द्वितीयं तृतीयं चतुर्थं पादं तस्य नृकेसरिणः शिरःशिखाकवचान्तर्वर्तित्वेन जानीयादिति योज्यम् । एवं नृकेसरिणं यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छतीति गमनोपादानात्कार्यममृतत्वं न कैवल्यं "कार्यं बादरिरस्य गत्युपपत्तेः" [ब्र० सू० ४.३.७] इति न्यायात् । अथवा देहान्ते देवः परं ब्रह्म निर्गुणं ब्रह्म तारकं तारकमात्राभिः प्रत्यग्ब्रह्मणोरेकत्वं व्याचष्ट इत्यंते श्रवणादमृतत्वं कैवल्यम् । एवमुपरिष्टादुभयथास्यामृतत्वं श्रूयमाणं व्याख्येयम् । ऋग्यजुःसामाथर्वाणश्चत्वारो वेदाः सांगाः सशाखाश्चत्वारः पादा भवन्तीति महाचक्रं व्याख्यातम् । तस्य नाभ्यां क्षीरोदार्णवशायिन उपविष्टस्य वा नृकेसरिणः क्रमप्राप्तं पंचममंगमस्त्राख्यं वक्ष्यामः । नन्वेवं सांगोपासनामपरिसमाप्य कोऽत्र मध्ये ध्येयप्रश्नोपक्रमः पिशाचजल्पितमिव किं ध्यानं किं दैवतं कान्यंगानि कानि दैवतानि किं छन्दः क ऋषिरिति ध्यानदेवतांगांगदेवताछन्दर्षीणां प्रश्नः ? अत्रोच्यते—अत्र किलाख्यायिकायां प्रजापतिर्विरतेभ्यो देवेभ्यः सामद्वारिकामेकामुपासनां परिसमाप्य तूष्णीं बभूव श्रोतॄणां बोधं परीक्षितुं किं प्रागुक्त एवार्थेऽत्रान्तरविशेषं पृच्छन्त्यन्यदप्यर्थ-

जातं तदुपयोगि न वेति । अनेनाभिप्रायेण मध्य एव प्रश्नोपक्रमः। तत्र षट्-प्रश्नाः। प्रथमप्रश्ने जानीयादिति प्रागुक्तविधावुपरिष्टाच्चोपनिषत्स्वा समाप्तेर्ज्ञान-मात्रं ध्यानं वेति प्रश्नः । जानीयादिति विधावभ्यासस्य ध्यानस्याश्रवणात्त-त्रोत्तराप्रदानात् "अप्रतिषिद्धमनुमतं भवति" इति न्यायाज्जानीयादित्यत्र ध्यायेदित्यर्थः । ध्यायतिर्ज्ञानाभ्यासे वर्तते । किं दैवतं किं छन्दः क ऋषि-रिति प्रश्नत्रये नारसिंहानुष्टुभताद्धितश्रवणात्स्वस्य च ब्रह्मणः प्रजापतेः कथ-कत्वेन दैवतच्छन्दर्षित्वेनोत्तरं "यस्य वाक्यं स ऋषिर्या तेनोच्यते सा दे-वता" इत्याश्वलायनस्मरणात् । इतिशब्दः प्रश्नसमाप्तिं द्योतयति ॥२॥

स होवाच प्रजापतिः स यो ह वै तत्सावित्रस्याष्टाक्षरं पदं श्रियाऽभिषिक्तं तत्साम्नोंऽगं वेद श्रिया हैवाभिषिच्यते सर्वे वेदाः प्रणवादिकास्तं प्रणवं तत्साम्नोंऽगं वेद स त्रीँल्लोकांजयति चतुर्विंश-त्यक्षरा महालक्ष्मीर्यजुस्तत्साम्नोंऽगं वेद स आयुर्यशःकीर्तिज्ञानैश्वर्य-वान्भवति तस्मादिदं सांगं साम जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छति सावित्रीं प्रणवं यजुर्लक्ष्मीं स्त्रीशूद्राय नेच्छन्ति द्वात्रिंशदक्षरं साम जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छति सावित्रीं लक्ष्मीं यजुः प्रणवं यदि जानीयात्स्त्रीशूद्रः स मृतोऽधो गच्छति तस्मात्सर्वदा नाचष्टे यद्याचष्टे स आचार्यस्तेनैव मृतोऽधो गच्छति ॥३॥

अत्र किल षट्प्रश्नाः प्रश्नचतुष्टयनैरपेक्ष्येण अंगपूर्वत्वादंगिज्ञानस्य पारिशेष्याच्च साम्नोंऽगं तद्दैवतं प्रश्नद्वयेन स प्रजापतिः श्रोतॄणां बोधम-र्थितां चावेक्ष्य हर्षितो निपातानामनेकार्थत्वात् उत्तरमुवाच— स यो ह वा इति । वीप्सया हर्षनिर्भरतां दर्शयति । सावित्रस्याष्टाक्षरं पदं श्रियाऽ-भिषिक्तं श्रीबीजेनाभिषिक्तमुपरिष्टाच्छ्रीबीजमित्यर्थः । तत्साम्नोंऽगं वेदेत्य-भिषिक्तामिति वदञ्शिरःपूर्वकत्वादभिषेकस्य तस्मिन्नभिषिक्ते शिरोंगस्थाने साम्नोंऽगं वेदेत्यंगतां विधत्ते । श्रिया हैवाभिषिच्यत इत्यंगेषु सर्वत्र फलश्रवणं "द्रव्यसंस्कारकर्मसु परार्थत्वात्फलश्रुतिरर्थवाद स्यात्" [पू०मी० सू० ४.३.१] इत्यर्थवादः । अनतिदृश्नं स्तृणोति प्रजयैवैनं पशुभिरनति-दृश्नं करोतीति न्यायेन गुणफलाधिकारो वा । सर्वे वेदाः प्रणवादिकास्तं प्रणवमिति सर्वे वेदा उपवेदाश्चाष्टावित्यष्टसंख्यानन्तरं तत्स्थाने हृदयांग-

स्थाने प्रणवं त्रिदधत्सर्ववेदादिभूतात्प्रणवात्सामाक्षराण्यधिकतराणीति दर्शयति । तत्साम्नोऽगं वेद स त्रींल्लोकाञ्जयतीत्युक्तार्थम् । चतुर्विंशत्यक्षरा महालक्ष्मीर्यजुस्तस्मिंश्चतुर्विंशत्यक्षरस्थाने सामतृतीयपादादुपरिष्टात्साम्नोऽगं वेद शिखांगस्थान इत्यर्थः । स आयुर्यशो ज्ञानिप्रशंसा वा कीर्तिर्जनप्रशंसा वा ज्ञानैश्वर्यवान्भवतीत्युक्तार्थम् । यस्मादेवं सामांगफलं तस्मादिदं सांगं साम जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छतीत्युक्तार्थम् । सावित्रादिमंत्राणां हृदयाद्यंगस्थाने प्राप्तानामत्र आदावेव अंगत्वविधानार्थमपकर्षस्तूपक्रमोपसंहाराभ्यां विद्यैक्ये तात्पर्यं दर्शयति । सावित्रीं प्रणवं यजुर्लक्ष्मीं स्त्रीशूद्राय स्त्री च शूद्रश्च स्त्रीशूद्रं तस्मै स्त्रीशूद्राय नेच्छन्तीति निषेधं कुर्वन्प्रधानोपासनायां स्त्रीशूद्रस्याप्यधिकारं दर्शयति । द्वात्रिंशदक्षरं साम जानीयादिति द्वात्रिंशदक्षराणां सामसंबंधं विधत्ते । यो जानीत इत्याद्युक्तार्थम् । सावित्रीं लक्ष्मीं यजुः प्रणवं यदि जानीयात्स्त्रीशूद्रः स मृतोऽधो नरकं गच्छतीति प्रत्यवायदर्शनेन निषेधमेव द्रढयति । तस्मात्सर्वदा नाचष्ट इति कदाचिदपि नाचष्ट इत्याचार्यस्य निषेधं दर्शयति । यद्याचष्टे स आचार्यः तेनैव कथनेन मृतोऽधो गच्छतीति प्रत्यवायदर्शनेन निषेधमेव द्रढयतीति ॥

स होवाच प्रजापतिरग्निर्वै वेदा इदं सर्वं विश्वानि भूतानि प्राणा वा इंद्रियाणि पशवोऽन्नममृतं सम्राट्स्वराड्विराट्तत्साम्नः प्रथमं पादं जानीयादृग्यजुःसामाथर्वरूपः सूर्योऽन्तरादित्यो हिरण्मयः पुरुषस्तत्साम्नो द्वितीयं पादं जानीयाद्य ओषधीनां प्रभवति तारापतिः सोमस्तत्साम्नस्तृतीयं पादं जानीयात्स ब्रह्मा स शिवः स हरिः स इंद्रः सोऽग्निः सोऽक्षरः परमः स्वराट्तत्साम्नश्चतुर्थं पादं जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छति । ॐ उग्रं प्रथमस्याद्यं ज्वलं द्वितीयस्याद्यं नृसिं तृतीयस्याद्यं मृत्युं चतुर्थस्याद्यं साम जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छति तस्मादिदं साम यत्र कुत्रचिन्नाचष्टे यदि दातुमपेक्षते पुत्राय शुश्रूषवे दास्यत्यन्यस्मै शिष्याय चेति ॥४॥

एवं सामांगान्युक्त्वा तदुपासनायां च स्त्रीशूद्रव्यतिरिक्तमधिकारिणमुक्त्वाऽन्त्यप्रश्नांगदैवतानि वक्तुं सामदेवतैव तत्तत्स्थाने निपातितस्यांगस्य सैव देवतेति स प्रजापतिर्ह हर्षितोऽन्त्यप्रश्न उत्तरमुवाच—अग्निर्वै वेदा

इदं सर्वमित्यादि यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छतीत्यन्तं च ससागरामित्यादिना योजनीयम् । एतदुक्तं भवति । क्षीरोदार्णवशायिन्युपविष्टे वा न्यस्तस्य सांगस्य साम्नः पादश उक्तगुणां पृथ्वीं हृदयान्तर्वर्तित्वेनाग्निर्वै वेदा इदं सर्वं विश्वानि भूतानि प्राणा इंद्रियाणि पशवोऽन्नममृतं सम्राट्स्वराड्विराट्तत्साम्नः प्रथमपादस्य तदंगस्य प्रणवस्य हृदयमंत्रस्य च दैवतं जानीयादिति पारमेश्वरं हृदयं व्याख्यातम् । तथा यक्षगंधर्वादिगुणविशिष्टं अंतरिक्षं शिरोन्तर्वर्तित्वेन सर्ववेदमयः सूर्यो हिरण्मयः पुरुषस्तत्साम्नो द्वितीयपादस्य शिरोमंत्रस्य च तदंगस्य सावित्रमंत्रस्य च दैवतमिति पारमेश्वरं शिरो व्याख्यातम् । तथाच वसुरुद्रादित्यैः सेवितं द्युलोकं शिखान्तर्वर्तित्वेन य ओषधीनां प्रभवति तारापतिश्चन्द्रमास्तत्साम्नस्तृतीयपादस्य शिखामंत्रस्य च लक्ष्मीयजुषश्च दैवतमिति पारमेश्वरं शिखांगं व्याख्यातम् । तथा च ब्रह्मलोककवचान्तर्वर्तित्वेन स ब्रह्मेत्यादिमन्त्रवर्णात्तत्साम्नश्चतुर्थपादस्य च तदंगभूताया नृसिंहगायत्र्याश्च कवचमन्त्रस्य च दैवतामिति पारमेश्वरं कवचं व्याख्यातम् । तथा, ओमिति प्रणवबहुलेन सामद्वारकेण महाचक्रेण पारमेश्वरमस्त्रं व्याख्यातम् । लोकानामंगेष्वंन्तभार्वात्सामांगदेवतासाहचर्याद्व्यतिषिक्ता वेमे लोकास्तस्माद्व्यतिषिक्तान्यंगानि भवन्तीति विधायकवचनाच्च इत्येष उपासनाक्रमः । एवं तावन्न्यस्तसामद्वारिकां पारमेश्वरीमुपासनां परिसमाप्याथेदानीं न्यस्तं सामोद्धरति उग्रमिति । ननु नायं सामोद्धारः किंतु मंत्रोद्धार एव । सामशब्दस्तु यौगिकवृत्त्या तेन सामर्थ्येन सह वर्तत इति साम मूलमंत्रः । तन्न । "गीतिषु सामाख्या" [पू० मी० सू० २.१.३६] इति गीत्यां सामशब्दस्य रूढत्वात् "रूढिर्योगमपहरति" इति न्यायात्सामोद्धार एव । ननु वेदेन सामशब्दो यौगिकः कृतः "सैव नाम त्वमासीरमो नामाहं सोम(?)" इत्युपक्रम्य "सा चामश्चाभवतां तत्सामाभवत्तत्साम्नः सामत्वम्" इति श्रुतेः । सत्यं भवतु यौगिकस्तथाऽप्युभयोद्धारे सामोद्धारस्तु सिद्ध एव । एवं रूढेर्वैदिकप्रयोगाच्च सामोद्धारे स्थिते द्वात्रिंशदक्षरं साम जानीयादिति सामान्याकारेण सामसंबंधे सिद्धे विशेषाकारेण मूलमंत्राक्षराणां सामसंबंधं विधातुमाह—उग्रं प्रथमस्याद्यामित्यादिना । अत्र हि सामगानां हस्ते मुखस्वरनिर्णयो द्रष्टव्यः । सप्तधा हि स्वरः षड्जादिभेदेन । तत्र हस्तगत-

स्वरानुसारेण मुखेन गीत्युच्चारणं, तत्र हस्तांगुष्ठोत्तमपर्वणः कौष्टकसंज्ञ उच्चैर्भावे कृते सर्वोदात्तां त्रिमात्रां चतुर्मात्रां पंचमात्रां वा कृत्वा विहिताक्षरेषु गीतिं गायेत्तामाद्यं निरपेक्षं स्वरमित्याचक्षते। ततोऽगुष्ठोत्तमपर्वणो वक्रीभावे कृते पूर्वोदात्तापेक्षयाऽनुदात्तामुत्तरापेक्षयोदात्तामेवमेवांगुष्ठेन तर्जनीमध्यमपर्वस्पर्शे कृते तत्संनिहितांगुलिस्पर्शे उपकनिष्ठिकास्पर्शे कनिष्ठिकामध्यमपर्वस्पर्शे कृते पूर्वपूर्वापेक्षयोत्तरोत्तरापेक्षयोदात्तानुदात्तात्मिकां विहिताक्षरेषु गीतिमुच्चार्य अंगुष्ठेन कनिष्ठिकामूलपर्वस्पर्शे कृते सर्वानुदात्तां गीतिमुच्चारयेत् तं त्वंत्यं स्वरं इत्याचक्षते। एवं मुखहस्ताभ्यां षड्जादयो यथाक्रमं सप्त स्वरा निष्पाद्यन्ते। स एष सामगानां सर्वसामसाधारणः स्वरनिर्णयः। ततश्च। उग्रं ३।४।५ गीतिमात्रासंख्या। उग्रं प्रथमस्याद्यं सर्वोदात्तं सामपदानुषंगादुक्तेऽक्षरद्वये आद्यमाद्यस्वरात्मकं साम जानीयादिति विधीयतेऽन्यथा प्रथमपादस्य आद्यमक्षरद्वयं जानीयादित्येतस्य द्वितीयोपानिषदुक्तपदोद्धारादेव ज्ञातत्वात् "अप्राप्ते शास्त्रमर्थवत्" इति न्यायो बाधितः स्यात्सामपदपदस्य व्यर्थता स्यादुभयाविधाने च वाक्यभेदः स्यात्। वेदितव्यसामसंबंधस्वरविशेषे विहितेऽनिर्धारितस्वरविशेषकं साम कथं विधातुं शक्येत? तस्मान्मूलमंत्रोक्तप्रथमपादाक्षरद्वयस्य आद्यशब्दोक्तस्वरविशेषात्मकसामसंबंध एव विधीयते। एवं उत्तरेष्वपि त्रिषु वाक्येषु योजनीयम्। ज्वलं ३।४।५ गीतिमात्रासंख्या। द्वितीयस्य पादस्याद्यं साम गीतिं जानीयात्। नृसिं ३।४।५ गीतिमात्रासंख्या। तृतीयस्याद्यमित्युक्तार्थम्। मृत्युम् ३।४।५ गीतिमात्रासंख्या। चतुर्थस्याद्यमित्यादि गच्छतीत्यंतमुक्तार्थम्। यस्मादिदं साम परमरहस्यतरं, तस्मादिदं साम यत्र कुत्रचित्पुंसि नाचष्टे इति कथयितुर्निषेधः। यदि दातुमपेक्षते पुत्राय शुश्रूषवे शुश्रूषारतायाचार्योपसर्पणेन श्रवणेच्छावते दास्यति दद्यादित्यर्थः अन्यस्मै शिष्याय प्रागुक्तलक्षणाय चेति। इतिशब्दः सामदातृप्रतिग्रहीत्रोरधिकारसमाप्तिं द्योतयति ॥४॥

एवं तावत्साम्ना सह दातृप्रतिग्रहीत्रोः संबंधं विधाय श्रीक्षीरोदार्णवशायिनो नृकेसरिणो योगिवदासीनस्य शयानस्य वा ध्येयस्य आश्रयाश्रयिलक्षणसंबंधाविशेषोपासनां कृत्स्नफलवतीं विधातुमाह—

क्षीरोदार्णवशायिनं नृकेसरिं योगिध्येयं परमं पदं साम जानी-

याद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छाति वीरं प्रथमस्याधान्त्यं तंसं द्वितीयस्याधान्त्यं हंभी तृतीयस्याधान्त्यं मृत्युं चतुर्थस्याधान्त्यं साम जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छाति तस्मादिदं साम येन केनचिदाचार्यमुखेन यो जानीते स तेनैव शरीरेण संसारान्मुच्यते मोचयति मुमुक्षुर्भवति जपात्तेनैव शरीरेण देवतादर्शनं करोति तस्मादिदमेव मुख्यं द्वारं कलौ नान्येषां भवति तस्मादिदं सांगं साम जानीयाद्यो जानीते स मुमुक्षुर्भवति ॥५॥

क्षीरोदार्णवशायिनं ना चासौ केसरी च नृकेसरी तं नृकेसरिणम्। नृकेसरिमिति छांदसम्। योगिवदासीनं शेषभोगमस्तकपरिवृतं रहस्यकल्पान्तरपर्यालोचनया अस्मिन्नेव स्थाने शाखांतरश्रुत्यंतरपर्यालोचनयाऽऽसीनं शेषभोगमूर्धावृतम्। द्विशाखगामिनीयमुपनिषद्भृगुशाखायां आंगिरसशाखायां च। परमं पदं परमाश्रयभूतम्। जानीयादिति सर्वत्रानुषज्यते। सामेत्यादि गच्छतीत्यन्तमुक्तार्थं भवति। यत्साम जानीयात्तदुक्तगुणविशिष्टे नृकेसरिणि सांगं न्यस्तं जानीयादित्यर्थः। इदानीं साम्नो द्वितीयोद्धारमक्षराणां स्वरविशेषसंबन्धार्थमाह—वीरं प्रथमस्याधान्त्यं प्रथमपदोक्ताक्षरद्वय आद्यार्धे "प्रथमातिक्रमे कारणाभावात्" इति न्यायेनांत्यमंत्यस्वरात्मकं साम जानीयादित्यनुषज्यते। अत एवास्मिन्नेव स्थाने शाखान्तरे पाठांतरं वीरं प्रथमाद्यार्धस्यान्त्यमिति। अत्रापि विधानविषये प्रागुक्ते चोद्यसमाधाने। ततो वीरोऽनुदात्तात्मिका गीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, रं मध्यवर्तिस्वरात्मिका गीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, एवमुत्तरेष्वपि तदुद्धारवाक्येषु योजनीयम्। तंसं द्वितीयस्याधान्त्यामित्युक्तार्थम्। तमनुदात्तात्मिका गीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, हंभी तृतीयस्याधान्त्यम्। तृतीयाद्यार्धस्यान्त्यामिति पाठान्तरम्। हमनुदात्तात्मिका गीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, भी मध्यवर्तिस्वरात्मिका गीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, मृ अनुदात्तात्मिका गीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, त्युं पारिशेष्यान्मध्यवर्तिस्वरात्मिका गीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, चतुर्थस्याधान्त्यामित्युक्तार्थम्। मृत्युं चतुर्थाद्यार्धस्यान्त्यामिति पाठान्तरम्। सामेत्यादि गच्छतीत्यन्तमुक्तार्थम्। यस्मात्सामैकदेशपरिज्ञानात्कृत्स्नफलावाप्तिस्तत्र कृत्स्नसामपरिज्ञाने किमुतेत्याह—तस्मादिदं विहिताक्षरेषूद्धृतं कृत्स्नं साम येन केनचिद्येन केनापि सामोद्धार-

वाक्यकदंबकेनापि यो जानीत इत्यनुषंगः। आचार्यमुखेन यो जानीत इत्याचार्यमुखोपायान्तरयोर्विकल्पः। यद्वाऽऽचार्यशब्दो वेदमभिधत्ते तस्मादाचार्यवचः प्रमाणमित्यादौ प्रयोगादाचार्यमुखेन वेदमुखेन सामोद्धारवाक्यकदंबकेनेत्यर्थः। स तेनैव स्वयमेव सामपरिज्ञानेन संसारान्मुच्यते मोचयत्यन्यं वा साम ज्ञापयन्। सामपरिज्ञानात्सरागोऽपि मुमुक्षुर्भवति जपात् संख्यानुपादानात्सकृदेव सामजपात्। यत्सांगेन साम्ना पारमेश्वरं शरीरं क्षीरोदार्णवशायीत्यादिपदकदंबकव्याकृतं तेनैव शरीरेण देवतादर्शनं करोति देवता प्रत्यक्षा भवति। तस्मादिदमेव सांगं सामैव मुख्यं द्वारं देवतादर्शने तद्याकृतौ च। कलौ पापबाहुल्येनान्येषां सामरहितानां केवलमूलमंत्रपरिज्ञातॄणां देवतादर्शनं झटिति न भवतीत्यर्थः। यस्मादिदं सांगं साम देवतादर्शने देवताकारव्याकृतौ च मुख्यमेव द्वारं, तस्मादिदं सांगं साम जानीयान्मुमुक्षुर्भवति मानुषानंदारूढोऽप्येतत्परिज्ञानान्मानुषानन्दं विहाय मोक्षेप्सुर्भवति। यद्वा मुमुक्षुरेतज्जानीयादित्यन्वयः। तस्य भवतीति फलनिर्देशः। भू सत्तायामिति धातोः रूपम्। साकारब्रह्मोपासनाद्वारं सन्मात्रतां प्राप्नोतीत्यर्थः ॥५॥

ॐ ऋतं सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं नृकेसरिविग्रहम्। कृष्णपिंगलमूर्ध्वरेतं विरूपाक्षं शंकरं नीललोहितमुमापतिं पशुपतिं पिनाकिनं ह्यमितद्युतिमीशानः सर्वविद्यानामीश्वरः सर्वभूतानां ब्रह्माधिपतिर्ब्रह्मणोऽधिपतिर्यो यजुर्वेदवाच्यस्तं साम जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छति। महा प्रथमान्तार्धस्याद्यम्। वंतो द्वितीयान्तार्धस्याद्यं पणं तृतीयान्तार्धस्याद्यं नमा चतुर्थान्तार्धस्याद्यं साम जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छति। तस्मादिदं सच्चिदानन्दमयं परं ब्रह्म तमेवं विद्वानमृत इह भवति। तस्मादिदं सांगं साम जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छति ॥६॥

एवं तावद्यदंगमुपास्यदेवताकारव्याकृतौ क्षमं तदेवांगं निर्दिशन्नाह—ओमिति। तच्चतुर्थोपनिषदि स्पष्टी करिष्यति। ओमित्येतदक्षरमित्यादिना नृकेसरिविग्रहो व्याख्यातः, स न स्वमायया लीलाविग्रहः किं तु कर्मविपाकजन्मानुभवरूपाणां केवलतिर्यग्रूपाणां मत्स्यकूर्मादीनां केवलातिर्यग्रूपाणां वामनादीनां लीलारूपत्वेनैव दृष्टत्वादस्य च तद्विलक्षणत्वान्न स्वमा-

यालीलाविग्रहता स्यादितीमामाशंकां मंत्रवर्णादपनेतुं मंत्रमाह—ऋतं सत्यं परं ब्रह्म पुरुषं नृकेसरिविग्रहम् । ना च पुरुषश्च केसरी च सिंहश्च नृकेसरी । तत्र पुरुषमित्यनूद्य सत्यं परं ब्रह्म जानीयादिति विधीयते । एतदुक्तं भवति । सत्यस्य परब्रह्मणः स्वमायया लीलाविग्रहं पुरुषाकारमृतमिति परमार्थं जानीयादिति यावत् । यद्वा, ऋतं सत्यं परं ब्रह्म ब्रह्मात्मकं पुरुषाकारमोमित्योंकारेण व्याख्यातम् । ऋतमिति धननामर्तमयं हिरण्मयं हिरण्यमयं जानीयादित्यर्थः । अत एव सतो बंधुमिति बंधुरिति धननाम ब्रह्मणो विवर्तं हिरण्मयमसति ब्रह्मणि हृदि निरविंदन्निति कैश्चिद्व्याख्यातम् । कृष्णपिंगलं कृष्णपिंगले अक्षिणी अस्य तं तथोक्तम् । ऊर्ध्वरेतमिति च्छांदसम् । ऊर्ध्वरेतस्कं योगारूढमासीनं विरूपाक्षं ललाटनेत्रं ललाटनेत्रेण रौद्रता प्राप्नोति तद्व्यावृत्त्यर्थं शंकरं सुखकरं वरदाभयहस्तं शंकरसाहचर्यान्नीललोहितमिति नीलकंठमुर्वरितप्रदेशे लोहितम् । नीललोहितौ वर्णौ ललाटनेत्रयोर्यथायोग्यतयाऽस्य धृतौ तथोक्तम् । कल्पांतरे तु श्वेतवर्णमेवं सुवर्णलोहितशुक्लाकाराणां विकल्पः कामनावशाद्व्यवस्थितः । उमापतिम् । उमा गौरी तस्याः पतिः । श्रियं लक्ष्मीमिति सप्त शक्तयो वक्ष्यन्ते । पशुपतिः । पशूनां देवानां पतिः तम् । पशूनां प्राणिनाम् । यद्वा पशूनां वेदानां गायत्र्यादीनाम् "पशवो वै छंदांसि" इति श्रुतेः । पिनाकिनं पिनाकधनुर्हस्तम् । हीति निश्चतार्थः । अमितद्युतिममितप्रकाशम् । ईशानः सर्वविद्यानां प्रभुः । ईश्वरः सर्वभूतानां प्रभुः । ब्रह्माधिपतिः । ब्रह्म तपो मनसो विषयेभ्यो विवर्त्य दर्शनं पूर्वोक्तोपासनं तस्याधिपतिः । ब्रह्मणोऽधिपतिर्ब्रह्मणोऽधिष्ठाता । ब्रह्मेत्यन्ननामान्नं क्षीरं ततश्च क्षीरस्याधिष्ठाता । यद्वा ब्रह्मणोऽथर्ववेदस्याधिष्ठाता । एवं यो यजुर्वेदवाच्यः प्रागुक्तेन यजुषा वेदेन वाच्यो यजुर्वेदवाच्यः । प्रागुक्तानां गुणानां प्रथमानिर्दिष्टानां जानीयादित्यनेनान्वयं कर्तुं विशिष्टतयैकत्वाभिप्रायेण द्वितीयान्ततया निर्दिशति—तमिति । सामेत्यादि गच्छतीत्यंतमुक्तार्थम् । एवं प्रागुक्तमाकारं नृकेसरिण्येव जानीयात् । अत्र केचित्प्रागुक्तमाकारं मंत्रवर्णात्पृथक्त्वेनोपास्यमाचक्षते तदयुक्तम् । एवं तर्ह्युपक्रमोपसंहाराभ्यां नृसिंहब्रह्मविद्यैक्यमवगतं बाध्येत । नृसिंहपदव्याख्यानावसरे नृसिंह एवासीत्परमेश्वर इति नृसिंहेश्वरयोः सामानाधिकरण्यमवगतं बाध्येत ।

तस्मात्त्रिनेत्राद्याकारविशिष्टोऽस्यां विद्यायां नृसिंह एवोपास्य इति सिद्धम्। अथेदानीं तृतीयं सामोद्धारमाह—म पारिशेष्यान्मध्यस्वरवर्तिगीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, हा सर्वोदात्तात्मिका गीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, प्रथमांतार्धस्य आद्यमिति। प्रथमपादोक्ताक्षरद्वयेऽन्त्यार्धस्याद्यस्वरमाद्यस्वरयुक्तं साम जानीयादित्यनुषज्यते। वं पारिशेष्यान्मध्यस्वरवर्तिगीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, तो सर्वोदात्तात्मिका गीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, द्वितीयान्तार्धस्या आद्यमित्युक्तार्थम्। घ पारिशेष्यान्मध्यस्वरवर्तिगीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, णम्, सर्वोदात्तात्मिका गीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, तृतीयान्तार्धस्याद्यमित्युक्तार्थम्। न पारिशेष्यान्मध्यस्वरवर्तिगीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, मा सर्वोदात्तात्मिका गीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, चतुर्थान्तार्धस्याद्यमित्युक्तार्थम्। सामेत्यादि गच्छतीत्यन्तमुक्तार्थम्। नन्वत्राक्षरद्वयमध्येऽन्तार्धस्येत्यन्तस्याक्षरस्यार्धे दीर्घादिमात्रा तस्या आद्यस्वरसंबंधः कस्मान्न विधीयते? तन्न। षष्ठीतत्पुरुषात्कर्मधारयस्य बलीयस्त्वादंतं च तदर्धं चन्तार्धं प्रथमापेक्षया द्वितीयमक्षरमंतं च तदर्धं चेति। अन्यथाऽन्तस्याक्षरस्य मात्राद्यर्धमिति षष्ठीतत्पुरुषः "एतया निषादस्थपतिं याजयेत्" इति न्यायात्। नन्वतिच्छतुमेतन्मात्रायामप्याधारापेक्षया कर्मधारयसंभवात्। सत्यम्। द्वात्रिंशदक्षरं सामेत्यत्र द्वात्रिंशदक्षराणामेव स्वरात्मकसामसंबंधः श्रूयते न मात्राणां, तस्मादंतार्धशब्देन द्वितीयाक्षरस्यैव आद्यस्वरसंबंधो विधीयत इति सिद्धम्। यस्मात्सामैकदेशोऽपि कृत्स्नफलावाप्तौ क्षमः किमुत कृत्स्नसामज्ञानम्। तस्मादिदं सच्चिदानंदमयं परं ब्रह्मेति। तादृशनृसिंहप्रतिपादकमूलमंत्राभिव्यंजकत्वाद्ब्रह्म। जानीयादित्यनुषज्यते। सामाभिव्यक्तमूलमंत्रप्रतिपाद्योऽयं नृसिंहाकारसच्चिदानंदं परं ब्रह्मेत्येकः संबंधः। यद्वा सच्चिदानंदमयं ब्रह्मेत्येकः। प्राङ्मंत्रवर्णाद्ब्रह्माकारता प्रतिपादिताऽप्यदृढा स्यादिति शंका, तद्व्यावृत्त्यर्थमिदमुच्यते सच्चिदानंदमयं ब्रह्म जानीयादिति। तं नृसिंहाकारममुमेवमुक्तप्रकारेण जानन्नमृते क्षीरे पंचामृतान्यानयेत्यादावमृतशब्दस्य क्षीरे दृष्टत्वादिहैव लोक उत्कृष्टो भवतीत्यर्थः। यद्वैवं पंचांगन्यासे कृत इहैव जीवन्मुक्तो भवत्यानंदो भवतीत्यर्थः। यस्मात्सांगं साम कृत्स्ननृसिंहब्रह्मविद्याप्रतिपादकमूलमंत्राभिव्यंजकं तस्मादिदमित्यादि गच्छतीत्यंतमुक्तार्थम् ॥६॥

विश्वसृज एतेन वै विश्वमिदमसृजन्त यद्विश्वमसृजन्त तस्माद्विश्वसृजो विश्वमेनाननु प्रजायते ब्रह्मणः सायुज्यं सलोकतां यन्ति तस्मादिदं सांगं साम जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छाति। विष्णुं प्रथमस्यान्त्यं मुखं द्वितीयस्यान्त्यं भद्रं तृतीयस्यान्त्यं म्यहं चतुर्थस्यान्त्यं साम जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छति योऽसौ सोऽवेदयदिदं किं चात्मनि ब्रह्मण्यानुष्टुभं जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छति। स्त्रीपुंसोर्वा य इहैव स्थातुमपेक्षते स सर्वैश्वर्यं ददाति यत्र कुत्रापि म्रियते देहान्ते देवः परं ब्रह्म तारकं व्याचष्टे येनासावमृती भूत्वा सोऽमृतत्वं च गच्छाति। तस्मादिदं साममध्यगं जपति तस्मादिदं सामांगं प्रजापतिस्तस्मादिदं सामांगं प्रजापतिर्य एवं वेदेति महोपनिषद्य एतां महोपनिषदं वेद स कृतपुरश्चरणोऽपि महाविष्णुर्भवति महाविष्णुर्भवतीति ॥७॥

इत्यथर्ववेदान्तर्गतनृसिंहपूर्वतापनीयोपनिषदि प्रथमोपानिषत्समाप्ता ॥

अस्य साम्न उक्तप्रकारेण विश्वस्रष्टृत्वं दर्शयितुमाह—विश्वसृज एतेन साम्ना नृसिंहब्रह्मविद्याप्रतिपादकमूलमंत्राभिव्यंजकेन। वै प्रसिद्धम्। सर्वमिदमसृजंत। यद्यस्मात्सर्वमसृ..त तस्मात्। विश्वसृज इति विश्वसृक्शब्दं निर्वक्ति। विश्वमेनाननु प्रजायते। ब्रह्मणः सायुज्यं सलोकतां यन्तीत्युपासकानां तादात्म्यभेदोपासनयोः भेदेन फलनिर्देशः। ब्रह्मणः सायुज्यं सलोकतां यन्तीति यस्मात्सांगात्साम्न ईदृशमुपासकानां फलं, तस्मादिदमित्यादि गच्छतीत्यंतमुक्तार्थम्। तस्मादिदं सांगं सामेत्यसकृदभ्यासस्यायमभिप्रायः सांगसाम्नैव कृत्स्नब्रह्मविद्याप्रतिपादकमंत्राभिव्यक्त्या या ब्रह्मविद्योत्पन्ना सैव फलवती नान्येति। अत एवोक्तं तस्मादिदमेव मुख्यं द्वारं कलाविति पापभूयिष्ठेऽत्र कालेऽस्यैव मुख्यताऽन्येषां तु गौणतेति। कालान्तरे त्वस्या अन्यस्य वैकल्पिकी मुख्यतेति सर्वमनवद्यम्। अथेदानीं चतुर्थं सामोद्धारमाह—विष्णुं सर्वानुदात्तात्मिका गीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५, प्रथमस्यान्त्यमिति। प्रथमपादोक्ताक्षरद्वयेऽप्यंत्यमंत्यस्वरयुक्तं जानीयादिति प्राक्तनमनुषज्यते। मुखं सर्वानुदात्तात्मिका गीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५ द्वितीयस्यांत्य-

मिति । द्वितीयपादोक्ताक्षरद्वयेऽप्यंत्यस्वरयुक्तं सामेति संबंधः । ननु सर्वोद्धारेषु प्रथमद्वितीयशब्दौ कस्मात्पादाभिप्रायेण व्याख्यायेते नोक्ताक्षरसंख्यापेक्षया ? तथाहि । प्रथमांत्यामित्युक्ताक्षरद्वयमध्ये प्रथमस्याक्षरस्यांत्यं स्वरं जानीयादिति । तथा द्वितीयांत्यमित्युक्ताक्षरद्वयमध्ये द्वितीयस्याक्षरस्यांत्यं स्वरं जानीयादेवं प्रथमोद्धारेऽपि प्रथमस्याक्षरस्य द्वितीयस्याक्षरस्याऽऽद्यस्वरं जानीयादिति कस्मान्न व्याख्यायते ? उच्यते । सर्वत्र ह्यक्षरद्वयमुक्त्वैव प्रथमद्वितीयतृतीयचतुर्थशब्दाः श्रूयन्ते । न ह्यक्षरद्वयोक्तौ तृतीयचतुर्थशब्दावुपपन्नौ तृतीयचतुर्थयोरक्षरयोरभावादिति पादाभिप्रायेण व्याख्येयाविति निश्चिते तत्साहचर्यात्प्रथमद्वितीयशब्दावक्षरद्वयोक्तावुपपन्नाविति नाक्षराभिप्रायण व्याख्येयौ किंतु पादाभिप्रायेणैवेति स्थितम् । भद्रम् । सर्वानुदात्तात्मिका गीतिः मात्रासंख्या ३।४।५ तृतीयस्यांत्यामित्युक्तार्थम् । म्यहम् । सर्वानुदात्तात्मिका गीतिर्मात्रासंख्या ३।४।५ चतुर्थस्यांत्यामित्युक्तार्थम् । ननु कस्मान्नैरंतर्येण सामोद्धाराभावो नैरन्तर्येण ह्युद्धृते साम्नि सौकर्यं स्यात् द्वितीयोपनिषदुक्तपदोद्धारवत् । उच्यते—सत्यं सौकर्यं स्यात्किंतु सामद्रष्टा प्रजापतिः सर्वान्देवान्द्रष्टुं शक्तोऽपि मूलमंत्रवन्नेदं सामापश्यत्किंतु तद्दर्शनायास्यामुपासनायामुपासनैकदेशानुष्ठानादीषच्छुद्धांतःकरणः सन्प्रथमोद्धारमपश्यत्पुनश्च क्षीरोदार्णवाद्युपास्यमुपास्य द्वितियमुद्धारमपश्यदेवमप्याधिकोपासननुष्ठानादभ्याधिकशुद्धांतःकरणस्तृतीयं चतुर्थमपश्यदिति प्रजापतेरपि तद्दर्शने महानायासः किमुतान्येषामिति नैरंतर्येण सामोद्धाराभावः । साम्नो दुर्लभतां दुर्दर्शनतां च दर्शयति— यः प्रजापतिरसौ स प्रजापतिरवेदयन्निवेदितवानुपदिष्टवानिदं किंच यदिदं प्रागुक्तमुपासनमात्मानि ब्रह्मणीति ब्रह्मण्यात्मनीति ब्रह्मात्मकतां स्वस्मिन्परिज्ञायानुष्टुभमनुष्टुप्संबंधि सामद्वारकमुपासनं जानीते यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छतीत्युक्तार्थम् । स्त्री पुंसोर्वा स्त्रियां वा पुंसि वा प्रागुक्तमुपासनं प्रजापतिरुपदिष्टवानित्यर्थः । अथवा ब्रह्मणि हिरण्यगर्भे एतदुपासनं स्त्रीपुंसोर्वा, यद्वाऽऽत्मानि ब्रह्मणीति ब्रह्मणि परमेश्वर आनुष्टुभं साम न्यस्तं जानीते । अस्मिन्पक्षे प्रागुक्तो यच्छब्द उपास्यपरो न प्रजापतिपरः । स्त्रीपुंसोर्वा स्त्रीपुंसोश्च वाशब्दः समुच्चयार्थो वायुर्वा त्वा मनुर्वा त्वेत्यादौ दृष्टत्वात् । एतदुक्तं भवति । उपास्येश्वरे सामन्यासं कृत्वोपासकेनाऽऽत्मन्यपि

सामन्यासः कार्यः । य उपासक इह लोक उत्कर्षेण स्थातुमपेक्षते तस्मै सर्वैश्वर्यं ददाति । देहान्ते तु देवः परं ब्रह्म तारकं व्याचष्टे कामिनं प्रकृत्य देहांत इति विशेषणोपादानात्कामित्वेन प्रागधिकाराच्च । निष्कामस्यार्वागपि देवः परं ब्रह्म तारकं प्रणवस्थं सामांगं प्रणवेन व्याख्यातम् । येन प्रणवेन व्याख्यातेनामृती भूत्वा स श्रोताऽमृतत्वं च कैवल्यं प्राप्नोति । यस्मात्तारकस्थं परब्रह्म व्याख्येयं तस्मादिदं तारकं साममध्यगं साममध्यवर्तिकं जपति सामोपासनांगप्रणवजपो यथाशक्तीति दर्शयति । एतदेवाह—तस्मादिदं तारकं साम्नोंगं प्रजापतिर्ऋषित्वेन । यद्वेदं तारकं परमेश्वरस्वरूपाख्यानेन साम च परमेश्वरविषयविद्याप्रतिपादकमूलमंत्राभिव्यंजकत्वेन प्रजापतिरुभयकथनेनेत्येतत्त्रितयमवश्यमुपासनायामंगम् । एतदेव त्रितयमस्यामुपासनायामावश्यकमिति दर्शयितुं द्विरभ्यासस्तस्मादिदं सामांगं प्रजापतिस्तस्मादिदं सामांगं प्रजापतिरिति । यस्मादेवं साम तस्मादस्य नैरंतर्येणोद्धारः स्पष्टीक्रियते । तत्र मूलमंत्रप्रथमपादाक्षरेष्वष्टसु मुखहस्ताभ्यां हस्तांगुष्ठोत्तमपर्वोच्छ्रयेणाऽऽद्यमक्षरद्वयं मुखेन प्रागाय तृतीयमक्षरं कनिष्ठिकामूलपर्वस्पर्शेन तथैव मुखेन प्रागाय चतुर्थं पंचमं चैकैकं पृथक्पृथगंगुष्ठोत्तमपर्वतर्जनीस्पर्शतत्संनिहितांगुल्युपकनिष्ठिकाकनिष्ठिकामध्यपर्वस्पर्शेन तथैव मुखेन प्रागायेत्षष्ठमंगुष्ठोत्तमपर्वोच्छ्रयेण तथैव मुखेन प्रागायेत्सप्तमाष्टमाक्षरे कनिष्ठिकामूलपर्वस्पर्शेन यथाविहितस्वरैराद्याक्षरद्वयाद्यतृतीयाक्षरात्यचतुर्थपंचमाक्षरमध्यषष्ठाक्षराद्यसप्तमाष्टमाक्षरांत्यैरप्रमत्तस्तथैव मुखेन गायेत् । तथैव तृतीयषष्ठयोरंगुलीभ्यां दीर्घं गृह्णीयादेवं द्वितीयतृतीयचतुर्थपादाक्षरेष्वष्टसु साम गेयं, द्वितीयपादे षष्ठं दीर्घं तृतीये चतुर्थमक्षरं दीर्घं चतुर्थे षष्ठं दीर्घमिति शुद्धं साम । सांगं चेत्प्रथमपादांते प्रणवं निक्षिप्य द्वितीयपादांते सावित्रीं तृतीयपादांते यजुर्लक्ष्मीं चतुर्थपादांते नृसिंहगायत्रीं गायेत् । स्त्री चेच्छूद्रश्चेदेतात्त्रितयं विहाय शुद्धं साम गायेदेष नैरंतर्येण सामोद्धार उच्चारस्यातिदुर्लभत्वादतिरहस्यत्वाच्च लिखितोऽपि न लिखित्वा प्रदर्श्यंते वाचैव स्पष्टीक्रियत इति । य एवमुक्तप्रकारेण वेदोपास्ते । इतिशब्दोऽस्या उपासनाया नामकरणं करोति । उपनिषत्स्वेष समयः प्रणवगर्भितप्रणवबहुलोपासनानां महोपनिषदिति नाम तत्र तत्र । महोपनिषदुपनिपूर्वस्य सदेः

किवंतस्य गत्यवसादनविशरणार्थत्वान्महद्ब्रह्म गमयति ज्ञापयतीति महोपनिषन्महांतं संसारमवसादयति क्लेशयति नाशयतीति वा महोपनिषदिति । ओमित्यात्मानं युंजीतैतद्वै महोपनिषदमिति श्रुतेः । य एतामुक्तप्रकारेण प्रतिपादितां महोपनिषदं वेदोपास्ते स उपासकः कृतपुरश्चरणः कृतं प्रागुक्तोपासनं येन स तथोक्तः । महाविष्णुर्भवति । विष्लृ व्याप्तौ । द्विरभ्यासः प्रथमोपनिषत्समाप्तिं द्योतयति ॥७॥

इति श्रीगोविंदभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीशंकरभगवत आद्यकृतावाथर्वणतापनीयोपनिषद्भाष्ये प्रथमोपनिषद्व्याख्या संपूर्णा ॥

द्वितीयोपनिषत् ।

एवं तावत्प्रथमोपनिषदन्ते य एतां महोपनिषदं वेदेत्येतच्छन्दपरामृष्टसामोपनिषदो महोपनिषदश्च सामानाधिकरण्यमुक्तम् । महोपनिषच्च द्वात्रिंशन्नृसिंहलीलाविग्रहस्तुतिमंत्रात्मिका, तस्या अंते य एवं महोपनिषादित्युपसंहारात्तत्र तावदुभयोपनिषत्सामानाधिकरण्यात्सामाभिव्यक्तमूलमन्त्रद्वात्रिंशदक्षरेषु महाचक्रन्यस्तेषु नृसिंहद्वात्रिंशद्व्यूहानुपास्य तैरेव मन्त्रैस्तां देवतां स्तुत्वा साम्भोपासनां कुर्यादित्यवगम्यते । अत एव स्तुत्युपनिषदः पुरश्चरणोपासनार्थत्वमाह स कृतपुरश्चरण इति । कृतं पुरश्चरणं स्तुत्युपासनं येन स तथोक्तः । एवं पुरश्चरणोपासनायां मुमुक्षोरुपासकस्याधिकारसंपत्तिमभिधाय तस्यैव तदुपासनास्वीकारेऽन्यदप्यधिकारिविशेषणं आख्यायिका द्वारेण पूर्वकमाह—

देवा ह वै मृत्योः पाप्मभ्यः संसाराच्चाबिभयुस्ते प्रजापतिमुपाधावंस्तेभ्य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं प्रायच्छत्तेन वै सर्वे मृत्युमजयन्सर्वे पाप्मानमतरन्संसाराच्चातरंस्तस्माद्यो मृत्योः पाप्मभ्यः संसाराच्च बिभीयात्स एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं प्रतिगृह्णीयात्स मृत्युं जयति स पाप्मानं तरति संसारं तरति तस्य ह वै प्रणवस्य या पूर्वा मात्रा पृथिव्यकारः स ऋग्भिर्ऋग्वेदो ब्रह्मा वसवो गायत्री गार्ह-

पत्यः स साम्नः प्रथमः पादो भवति द्वितीयाऽन्तरिक्षं स उकारः स यजुर्भिर्यजुर्वेदो विष्णू रुद्रास्त्रिष्टुब्दक्षिणाग्निः स साम्नो द्वितीयः पादो भवति तृतीया द्यौः स मकारः स सामभिः सामवेदो रुद्रा आदित्या जगत्याहवनीयः स साम्नस्तृतीयः पादो भवति याऽवसानेऽस्य चतुर्थ्यर्धमात्रा सा सोमलोक ओंकारः सोऽथर्वणैर्मन्त्रैरथर्ववेदः संवर्तकोऽग्निर्मरुतो विराडेक ऋषिर्भास्वती सा साम्नश्चतुर्थः पादो भवति ॥१॥

देवा ह वै मृत्योरिति । देवा अकृतपुरश्चरणा वै मृत्योरबिभयुः । त उपासका देवा मृत्योर्मरणहेतोर्वैवस्वतात्स च मृत्युः पाप्मपूर्वक इति पाप्मभ्यः संसाराज्ञानभयात्समस्ताद्व्यस्तात् द्वितयाद्द्वयमागच्छंस्तच्च पापं संसारपूर्वकमिति संसाराच्चाबिभयुरिति प्रत्येकं संबध्यते । द्विविधा ह्युपासका देवा मुमुक्षवोऽमुमुक्षवश्चेति । तत्र मुमुक्षूणां त्रितयं समुच्चितं विशेषणम् । अमुमुक्षूणां व्यस्तं द्वितयं विशेषणं, केचन मृत्योर्जयमेव कामयन्ते, केचन पाप्मन एव जयमन्ये तु त्रितयजयं, ते द्विविधा देवाः प्रजापतिमुपाधावन् । उपपूर्वको धावतिः पूजामाह । उप समीपमेत्य प्रजापतिमपूजयन्स्तुतिशुश्रूषाप्रादक्षिण्याभिश्च । तेभ्यो देवेभ्यः प्रीतः प्रजापतिरेतं मन्त्रराजमित्याद्यानुष्टुभमित्यन्तं सर्वमुक्तार्थं प्रायच्छत्प्रादात्तेन प्रदानेन वै स प्रजापतिर्मृत्युमजयद्देवा अपि मृत्युमजयन् । अजयन्निति बहुवचनात्स इत्येकवचनादुभयत्रापि प्रकृत्यर्थसंबन्धे प्राप्ते यथायोग्यतया वचनं योज्यम् । तथा तेनेत्यर्थप्राप्तं स्वीकरणं परामृश्यते । एतदुक्तं भवति । तेन प्रदानेन प्रजापतिर्मृत्युमजयत्तेन स्वीकारेण देवा मृत्युमजयन्निति । कैश्चिदेवं व्याख्यातं—समृत्युमिति समस्तं कृत्वा सह मृत्युना वर्तते यदज्ञानं तत्तथोक्तं, तन्न । पूर्वं तस्याप्रकृतत्वात् । अथार्थप्राप्तं प्रकृतमिति चेद्भवतु न कश्चिद्विरोधः किंतु दातुः फलं न संकीर्तितं स्यादिति दाता कथं प्रवर्तेत ? दक्षिणादिभिरिति चेन्न । विरक्ते तु का वार्ता । तस्मादुभयत्रापि फलवत्युपासनेति व्याख्या ज्यायसी । एवमुत्तरत्रापि व्याख्येयम् । पाप्मानं ससंसारमतरदतरन्निति च । यस्मादिदमुभयत्र फलवत्तस्माद्यः प्रागुक्त उपासको मृत्योः पाप्मभ्यः संसाराच्च बिभीयात्समस्ताद्व्यस्तात् द्वितयाद्द्वयं गच्छेत्स प्रागुक्त उपासको गुरूपसर्पणेन । एतं मंत्रराजमित्यादि स संसारं तरतीत्यंत्यं स्पष्टार्थम् । प्रतिगृह्णीयात्स्वीकुर्यादित्यर्थः । अनेनैतद्दर्शयति मूल-

मंत्रमात्रे गुरूपसर्पणमावश्यकम् । सामप्रभृत्युपासनांशे गुरूपसर्पणाच्छ्रुतितः तद्व्याख्यानाद्वेति विकल्पः । तस्मादिदं साम येन केनचिदाचार्यमुखेनेति श्रुतेः । अत एवैतद्विषयरहस्यकल्पग्रंथानसमर्थश्चेद्गुरुमुखाच्छृणुयात्समर्थश्चेत्स्वयमेवावेक्षेत । मूलमंत्रं सबीजं सशक्तिकं सांगं सन्यासं गुरुमुखात्स्वीकृत्यैवं प्रागुक्तस्योपासकस्य मुमुक्षोः प्रागुक्तं समस्तं विशेषणमितरस्य द्वितयं विशेषणमुभयत्रापि स्तुत्युपनिषत्प्रतिपादितं स्तवनं तेषां व्यूहानामुपासनं साम्ना मूलमंत्राभिव्यक्तिश्चेति त्रितयमप्येतत्पुरश्चरणरूपत्वात्साधारणम् । एवं विशिष्टमाधिकारिणमभिधाय तदुपासनाप्रारंभस्य प्रणवोपासनापूर्वकत्वात्प्रणवमात्रा नृसिंहव्यूहे । ॐ सं ॐ ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्याश्च-त्रह्मोऽर्धमात्रास्तस्मै वै नमो नमः इति मंत्रवर्णात्पुरश्चरणोपासनान्तर्गतत्वेनादित्वेन स्थितेऽपि, मात्राशब्दादर्धशब्दाच्चतुःशब्दाच्च तन्मात्राव्यूहप्रत्यभिज्ञानात्तस्मिन्नेव व्यूहे चतुर्मात्रासंबन्धित्वेनोपासनाविशेषमाह—तस्य प्रागुक्तस्य मंत्रराजस्य साम्नः सामाभिव्यक्ताक्षरस्य संपुटितत्वेन स्थितस्य ह निश्चितं सामाभिव्यक्तमूलमंत्राक्षरसंपुटीकरणेन स्थितत्वात्साम्ना संबंधः । तस्मात्प्रत्यक्षरमुभयत ओंकारो भवतीति श्रुतेः । प्रणवस्य या पूर्वा मात्रेत्यादि सा साम्नश्चतुर्थः पादो भवतीत्यन्तं स्पष्टार्थम् । अकारोकारमकारार्धमात्रा नादात्मिका यथासंख्यं पृथिव्यन्तरिक्षद्युसोमलोकऋग्यजुःसामाथर्वणब्रह्मविष्णुमहेश्वरोंकारवसुरुद्रादित्यमरुद्गायत्रीत्रिष्टुब्जगतीविराड्गार्हपत्यदक्षिणाग्न्याहवनीयसंवर्तकात्मकः प्रणवस्तस्मिन्नृसिंहव्यूहे विश्वरूपन्यायेनावस्थित उपास्यः । नन्वनेक एव लीलाविग्रहाः कथं न भवन्ति । नेति ब्रूमः । यस्तस्मा इत्येकवचनादेक एवायं लीलाविग्रह इत्यवगम्यते ॥१॥

एवं तावत्पुरश्चरणान्तर्गतप्रणवमात्राव्यूहोपासनमभिधायेदानीं सामाभिव्यक्तमूलमंत्रेण ब्रह्मोपासनामभिधातुं मूलमंत्रस्य प्रणवसंपुटीकरणादक्षरसंख्याविवृद्धेः कथं द्वात्रिंशदक्षरं सामेत्याशंक्य पादशः पंचांगन्यासं चाभिधातुं पादाक्षरसंख्यापूर्विकां कृत्स्नमूलमंत्राक्षरसंख्यामाह—

अष्टाक्षरः प्रथमः पादो भवत्यष्टाक्षरास्त्रयः पादा भवन्त्येवं द्वात्रिंशदक्षराणि संपद्यन्ते द्वात्रिंशदक्षरा वा अनुष्टुब्भवत्यनुष्टुभा सर्वमिदं सृष्टमनुष्टुभा सर्वमुपसंहृतं तस्य हि पंचांगानि भवन्ति चत्वारः

पादाश्चत्वार्यंगानि भवन्ति सप्रणवं सर्वं पंचमं भवति । ॐ हृदयाय नमः । ॐ शिरसे स्वाहा । ॐ शिखायै वषट् । ॐ कवचाय हुम् । ॐ अस्त्राय फडिति प्रथमं प्रथमेन युज्यते द्वितीयं द्वितीयेन तृतीयं तृतीयेन चतुर्थं चतुर्थेन पंचमं पंचमेन व्यतिषक्ता वा इमे लोकास्तस्माद्व्यतिषक्तान्यंगानि भवन्त्योमित्येतदक्षरमिदं सर्वं तस्मात्प्रत्यक्षरमुभयत ओंकारो भवतीत्यक्षराणां न्यासमुपादिशन्ति ब्रह्मवादिनः ॥२॥

अष्टाक्षरः प्रथमः पादो भवतीत्यादि सप्रणवं सर्वं पंचमं भवतीत्यन्तं स्पष्टार्थम् । ॐ हृदयेत्याद्यंगमंत्राणां पंचानां सामांगमंत्रैरेव व्याख्यातत्वान्न पृथग्व्याख्यापेक्षेति । हृदयेत्यादि पंचमेनेत्यन्तं स्पष्टार्थम् । व्यतिषक्ता वेमे लोकास्तस्माद्व्यतिषक्तान्यंगानि भवन्तीति लोकबुद्ध्योपास्यानां हृदयाद्यंगानां सामाभिव्यक्तमूलमंत्रप्रतिपाद्ये नृसिंहब्रह्मव्यूहे क्षीरोदार्णवशायिन्युपविष्टे वा लोकव्यतिषंगहेतुकांगव्यतिषक्तता विधीयते तस्माद्व्यतिषक्तान्यंगानि भवन्तीत्यत्र व्यतिषक्तानि यथायोग्यतयाऽन्योन्यं मिश्रितान्युपास्यानीत्यर्थः । ततश्चायमर्थः संपद्यते पारमेश्वरं हृदयाख्यमंगं पारमेश्वरशिरोंगादधःप्रदेशान्तःस्थितं हृदयप्रदेशादारभ्योपास्यम् । अत एव सामांगप्रणवव्याख्यानेन मूलमंत्रहृदयांगव्याख्यानावसरे पारमेश्वरं हृदयं व्याख्यातमितरथा तद्व्याख्यानमप्रस्तुतं स्यात्तस्मादंगव्यतिषंगविधानादेव तद्व्याख्यानं प्रस्तुतमिति सिद्धम् । यत एवं हृदयांगोपासनैव तदन्तर्गतत्वान्नेत्रत्रयोपासनाऽत एव नेत्रत्रयांगोपासना न पृथगभिहिता । एवमुत्तरत्रापि शिखाख्यमंगं पारमेश्वरं शिरोंगे मूर्ध्नि च व्यतिषक्तं सामांगलक्ष्मीनृसिंहयजुर्मंत्रेण व्याख्यातमुपास्यम् । शिरश्च द्वितीयमंगं यथोक्तहृदये व्यतिषक्तं सामांगसावित्रीमंत्रेण व्याख्यातं, पारमेश्वरं कवचं । यथोक्तहृदयैकदेशे नाभेरूर्ध्वं ग्रीवातोऽधः पृष्ठप्रदेशव्यापिसामांगनृसिंहगायत्र्यां व्याख्यातमुपास्यम् । एवं पंचममंगमस्त्राख्यमुत्तराधरभावेन . तन्नाभिमध्यवर्तितक्षीरोदार्णवपारमेश्वरव्यूहचतुष्टयांगव्यापितया व्यवस्थितं व्यतिषक्तमुपास्यमिति यथायोग्यतया व्यतिषक्तशब्दस्यांगेषु स्थितिः पंचांगन्यासोपन्यासो न षष्ठमंगमिति तस्य हृदयान्तर्गतत्वादिति प्रागभिहितम् । सप्रणवे पंचमेऽगे सप्रणवतां विधातुमाह—यस्मादोमित्येतदक्षरमिदं सर्वमिति, यदिदमर्थजातमभिधानाभिधेयभूतं तस्या-

भिधानाव्यतिरेकादभिधानभेदस्य चोंकाराव्यतिरेकादोंकार एवेदं सर्वं, तस्मात्प्रत्यक्षरमुभयत ओंकारो भवति प्रत्यक्षरमेकैकं मूलमंत्राक्षरं प्रणवेन संपुटितं कुर्यादित्यक्षराणां मूलमंत्राक्षराणां न्यासमङ्गाख्यंऽगं उपदिशन्ति कथयन्ति ब्रह्मवादिनो ब्रह्मैवोपास्यतया ये वदन्ति ते ब्रह्मवादिनः । अत्र चोपदिशन्तीति विशेषणोपादानान्मूलमंत्रांगजातमुपदेशगम्यामिति दर्शयति । तमिमं पंचांगन्यासं यथोक्तविशेषणे परमेश्वरे यथोक्तविशेषणविशिष्टं विधाय स्वात्मन्यपि विदध्यात् । अस्मिन्हि प्रकरणे तस्यार्थजातस्य प्रायशः परमेश्वरसंबन्धितया श्रुतत्वादिति ॥२॥

एवं तावत्तस्मात्प्रत्यक्षरमुभयत ओंकारो भवतीति विधानात्सामाभिव्यक्तमूलमंत्राक्षरव्यवधानेनार्थाप्रतिपादन औपाधिकेन पदाज्ञानेन प्राप्ते तदव्यवधानेनार्थप्रतिपादनोपाधिना गूढेन पदपरिमाणं ज्ञापयितुं पदोद्धारमाह—

तस्य ह वा उग्रं प्रथमं स्थानं जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छति वीरं द्वितीयं स्थानं महाविष्णुं तृतीयं ज्वलन्तं चतुर्थं सर्वतोमुखं पंचमं नृसिंहं षष्ठं भीषणं सप्तमं भद्रमष्टमं मृत्युमृत्युं नवमं नमामि दशमहमित्येकादशं स्थानं जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छाति । एकादशपदा वा अनुष्टुब्भवत्यनुष्टुभा सर्वमिदं सृष्टमनुष्टुभा सर्वमुपसंहृतं तस्मात्सर्वमिदमानुष्टुभं जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छाति ॥३॥

तस्य ह वा इत्यादि सर्वमुपसंहृतमित्यंतं स्पष्टार्थम् । स्थानं जानीयात्पदं जानीयात् । एकादशपदा वा अनुष्टुब्भवतीत्युपसंहारात्प्राक्तनः सर्वोऽपि स्थानशब्दः पदे वर्तते । यस्मादभिधानाभिधेयप्रपंचस्याभिधानाव्यतिरेकात् 'वाचारंभण विकारो नामधेयं' इति श्रुतेर्नामप्रपंचस्य सामान्यविशेषात्मकस्यानुष्टुप्त्वे नामाव्यतिरेकादनुष्टुभश्चाऽऽद्यब्रह्मविवर्तात्मकत्वात्साकारब्रह्मप्रतिपादकत्वेन ब्रह्मत्वे सिद्धे ब्रह्मणश्च सृष्टपशुसंहारकारणत्वेनोपादानादित्यनुष्टुबेवोपादानं तस्मात्सर्वमानुष्टुभमित्यादि गच्छतीत्यंतं स्पष्टार्थं व्याख्येयमुक्तार्थम् ॥३॥

देवा ह वै प्रजापतिमब्रुवन्नथ कस्मादुच्यत उग्रामति स होवाच प्रजापतिर्यस्मात्स्वमाहिम्ना सर्वाल्लोकान्सर्वान्देवान्सर्वानात्मनः

सर्वाणि भूतान्युद्गृह्णात्यजस्रं सृजति विसृजति विवासयत्युद्ग्राह्यत उद्गृह्यते । स्तुहि श्रुतं गर्तसदं युवानं मृगं नभीममुपहत्नुमुग्रम् । मृडा जरित्रे सिंह स्तवानो अन्यं ते अस्मन्निवपन्तु सेनाः । तस्मादुच्यत उग्रमिति । अथ कस्मादुच्यते वीरमिति यस्मात्स्वमहिम्ना सर्वाँल्लोकान्सर्वान्देवान्सर्वानात्मनः सर्वाणि भूतानि विरमति विरामयत्यजस्रं सृजति विसृजति वासयति । यतो वीरः कर्मण्यः सुदक्षो युक्तग्रावा जायते देवकामः । तस्मादुच्यते वीरमिति । अथ कस्मादुच्यते महाविष्णुमिति यः सर्वाँल्लोकान्व्याप्नोति व्यापयति स्नेहो यथा पललपिंडमोतप्रोतमनुप्राप्तं व्यतिषक्तो व्याप्यते व्यापयते । यस्मान्न जातः परोऽन्योऽस्ति य आविवेश भुवनानि विश्वा । प्रजापतिः प्रजया संविदानस्त्रीणि ज्योतींषि सचते स षोडशीति । तस्मादुच्यते महाविष्णुमिति । अथ कस्मादुच्यते ज्वलन्तमिति यस्मात्स्वमहिम्ना सर्वाँल्लोकान्सर्वान्देवान्सर्वानात्मनः सर्वाणि भूतानि स्वतेजसा ज्वलति ज्वालयति ज्वाल्यते ज्वालयते । सविता प्रसविता दीप्तो दीपयन्दीप्यमानः । ज्वलञ्ज्वलिता तपन्वितपन्संतपन्रोचनो रोचमानः शोभनः शोभमानः कल्याणः । तस्मादुच्यते ज्वलन्तमिति । अथ कस्मादुच्यते सर्वतोमुखमिति यस्मादनिन्द्रियोऽपि सर्वतः पश्यति सर्वतः शृणोति सर्वतो गच्छति सर्वत आदत्ते स सर्वगः सर्वतस्तिष्ठति । एकः पुरस्ताद्य इदं बभूव यतो बभूव भुवनस्य गोपाः । यमप्येति भुवनं सांपराये नमामि तमहं सर्वतोमुखम् । तस्मादुच्यते सर्वतोमुखमिति । अथ कस्मादुच्यते नृसिंहमिति यस्मात्सर्वेषां भूतानां ना वीर्यतमः श्रेष्ठतमश्च सिंहो वीर्यतमः श्रेष्ठतमश्च तस्मान्नृसिंह आसीत्परमेश्वरो जगद्धितं वा एतद्रूपमक्षरं भवति । प्र तद्विष्णुः स्तवते वीर्याय मृगो न भीमः कुचरो गिरिष्ठाः । यस्योरुषु त्रिषु विक्रमणेष्वधि क्षियन्ति भुवनानि विश्वा । तस्मादुच्यते नृसिंहमिति । अथ कस्मादुच्यते भीषणमिति यस्माद्यस्य रूपं दृष्ट्वा सर्वे लोकाः सर्वे देवाः सर्वाणि भूतानि भीत्या पलायन्ते स्वयं यतः कुतश्चिन्न बिभेति । भीषाऽस्माद्वातः पवते भीषोदेति सूर्यः । भीषाऽस्मादग्निश्चेन्द्रश्च मृत्युर्धावति पंचमः । तस्मादुच्यते भीषणमिति । अथ

कस्मादुच्यते भद्रमिति । यस्मात्स्वयं भद्रो भूत्वा सर्वदा भद्रं ददाति रोचनो रोचमानः शोभनः शोभमानः कल्याणः । भद्रं कर्णेभिः शृणुयाम देवा भद्रं पश्येमाक्षभिर्यजत्राः । स्थिरैरंगैस्तुष्टुवांसस्तनूभिर्व्यशेम देवहितं यदायुः । तस्मादुच्यते भद्रमिति । अथ कस्मादुच्यते मृत्युमृत्युमिति । यस्मात्स्वमहिम्ना स्वभक्तानां स्मृत एव मृत्युमपमृत्युं च मारयति । य आत्मदा बलदा यस्य विश्व उपासते प्रशिषं यस्य देवाः । यस्य च्छायामृतं यो मृत्युमृत्युः कस्मै देवाय हविषा विधेम । तस्मादुच्यते मृत्युमृत्युमिति । अथ कस्मादुच्यते नमामीति यस्माद्यं सर्वे देवा नमन्ति मुमुक्षवो ब्रह्मवादिनश्च । प्र नूनं ब्रह्मणस्पतिर्मंत्रं वदत्युक्थ्यम् । यस्मिन्निंद्रो वरुणो मित्रो अर्यमा देवा ओकांसि चक्रिरे । तस्मादुच्यते नमामीति । अथ कस्मादुच्यतेऽहमिति । अहमस्मि प्रथमजा ऋता३स्य पूर्वं देवेभ्यो अमृतस्य ना३भायि । यो मा ददाति स इदेव मा३वाः । अहमन्नमन्नमदन्तमा३द्मि । अहं विश्वं भुवनमभ्यभवा३म् । सुवर्न ज्योतीः । य एवं वेदेत्युपनिषत् ॥४॥

इत्याथर्वणीये नृसिंहपूर्वतापनीयोपनिषदि द्वितीयोपनिषत्समाप्ता ॥

यदर्थप्रतिपादकगूढोपाधिना पदज्ञानमभूत्तमेव गूढोपाधिं विवृणोति प्रश्नोत्तराभ्याम् । स चात्र बहुतरो व्याख्येयः सांगसामाभिव्यक्तसांगमूलमंत्रं प्रतिपाद्य । स च मूलमंत्रः पदत्रयात्मकः प्रथमः पादः पदद्वयात्मको द्वितीयः पदत्रयात्मकस्तृतीयस्तत्संख्याकपद एव चतुर्थ इत्येकादशपदात्मकः । एवमेकादशपदात्मके मंत्रे पंचांगन्यासानंतरमुक्ते मंत्रे द्वितीयांतेषु नवसु पदेषु मंत्रांत्यं पदद्वयं तृतीयपादाद्यं च पदमपि त्रितयमप्यधस्तनेषूपरितनेषु च तृतीयपादाद्यपदादन्यत्रानुषज्यते, तृतीयपादाद्यपदे द्वितयमनुषज्यत, एवं क्रियाकारकाद्यन्वयसंबंधशुद्धिः । तत्र पचांगन्यासानंतरं पठितत्वात्पदोद्धारतदर्थकथनस्य सर्वेष्वेव पादेषु सांगेष्वर्थः कथनीय इत्याद्ये पादे पदत्रयात्मके सांगे लोकाद्यग्न्यादिना सामोपनिषद्युपास्ये सामांगप्रणवेन च मूलमंत्रहृदयांगव्याख्याने प्राप्ते तत्रैकैकं पदं बहुतरेष्वर्थेषु व्याख्येयं, तथोपरितनऋचो एकादशपदसंबंधिन्यः प्रश्नोत्तरांतरालवर्तिब्राह्मणवर्तिन्यस्तदेषाऽभ्युक्तेत्येवं ब्राह्मणोक्तार्थे साक्षित्वेनानुभाविता महाचक्रे न्यस्ते द्वात्रिंशद्व्यूहनृसिंहात्मके

ब्रह्मण्येकैकमूलमंत्रपदव्याख्यानपरत्वेन वर्णनीयाः। तथा ब्राह्मणमेकैकमूलमंत्रपदव्याख्यापरत्वेन महाचक्रनाभिवर्तिक्षीरोदार्णवसंनिधिमूलनृसिंहव्यूहे ब्रह्मणि प्रागुक्तगुणविशिष्टे व्याख्येयम्। अत एव तत्र साक्षित्वेनाद्भावनमृग्ब्राह्मणयोस्तत्तत्पदव्याख्यानावसरे विभागं क्रमं च स्पष्टं प्रदर्शयिष्यामः। तत्र तावदेकैकं पदं धातूपसर्गादियोगेन बहुतरमर्थजातं कथं वदिष्यति प्रजापतिः, कथं व्याख्यास्यत्यस्मान्व्युत्पन्नान्प्रतीत्येवं देवा विस्मयेन ह हर्षिता वै प्रजापतिमब्रुवन्निति सर्वपदसाधारणं व्याख्यानं पृष्ट्वाऽनंतरं कस्मात्प्रकृतिप्रत्ययविभागादनाख्यातात्मकं प्रथमपदमुच्यते व्याख्यायते उभयत्रापि मूलनृसिंहव्यूहे द्वात्रिंशन्नृसिंहव्यूहे चोग्रमिति। इतिशब्दः प्रश्नसमाप्तिं द्योतयति। स प्रजापतिस्तान्देवान्परमेश्वरोपासनानिष्ठान्विवक्षितार्थप्रष्टॄन्दृष्ट्वोत्तरमुवाच। एवमुत्तरोत्तरप्रश्नोत्तरेष्वपि योज्यम्। यस्मात्स्वमहिम्ना स्वतंत्रशक्त्या मायया तस्या आत्मतंत्रत्वादेव स्वातंत्र्यम्। स्वमहिम्नेति च वचनं सर्वशक्तिमत्तृतीयपादाद्यपदानुषंगं दर्शयति। एवं तत्तत्पदव्याख्यानावसरे सर्वांल्लोकान्पृथिव्यादीन्पार्थिवत्वावांतरजातिभेदभिन्नान्सर्वान्देवानग्न्यादीन्सप्रणवव्याख्यानपक्ष ऋग्ब्रह्मादिगार्हपत्यांतान्प्रणवप्रथममात्राप्रतिपादितान्सर्वानात्मनो विश्वादीन्प्रणवव्याख्यानेन वक्ष्यमाणान्सर्वाणि भूतान्युद्गृह्णाति। उदित्यव्ययं उ इत्येतस्य निपातस्य स्थाने वर्णसाम्यादन्वित्युपसर्गस्यार्थे ग्रह इत्ययं गृह्णातीति भावव्युत्पत्याऽनुगृह्णातीत्यर्थः। अजस्रमनवरतं तथाचोत्पूर्वको गृह्णातीतिशब्दः सृष्टिविमोचनवसतिषु वर्तते। उद्ग्राह्यत उद्गृह्यत इत्यात्मनेपदात्प्रयोजककर्तृत्वं साक्षात्कर्तृत्वं चेत्युक्तमेवार्थं द्रढयति। ततश्चायमर्थः पूर्वोक्तार्थानुग्राहकत्वं स्रष्टृत्वं च विपूर्वकस्य सृजतेरुपसंहारार्थत्वेन तदर्थत्वं विमोचनार्थत्वं वाऽवस्थितिकारयितृत्वमनुग्रहे प्रयोजकत्वमिति मूलनृसिंहव्यूहहृदयान्तर्वर्तित्वेनोपास्यम्। एवं मूलनृसिंहगूढहृदयोपासापरत्वेनोग्रपदं व्याख्याय अथेदानीं तदेव पदं द्वात्रिंशद्व्यूहोपासनापरत्वेन व्याख्यातुमृचमाह। स्तुहीति स्तोतारं प्रत्यक्षीकृत्याह परोक्षीकृत्य स्तुत्यम्। यो वै नृसिंह इत्यादिमंत्रवर्णैरेव स्तुतं द्वात्रिंशन्नृसिंहव्यूहं, गर्तसदं गर्ते महाचक्रे गृणातेः स्तुतिकर्मणो गीयत इति व्युत्पत्त्या सीदतीति गर्तसदम्। युवानं प्रसिद्धम्। मृगं सिंहरूपम्। नभीममभयंकरमुपहत्नुमनुग्रहार्थं सर्वत्रोपगमशीलम्। उग्रं द्वात्रिं-

शन्नृसिंहरूपम् । अत्रापि सशक्तिकनृसिंहपदस्यानुषंगः । स्तुहीत्येवं संबंधः । एव परोक्षतः स्तुते द्वात्रिंशन्नृसिंहव्यूहे तत्सामर्थ्यादक्षरश्रवणयुक्तत्वाच्च तच्छ्रुत्वा प्रत्यक्षो ह्यभूत्स व्यूह उपासकायेति प्रत्यक्षीकृत्याऽयमुत्तरार्धः— हे सिंह द्वात्रिंशद्व्यूह स्तवानस्तूयमानस्त्वं मृड सुखय जरित्रे स्तोत्रकर्त्रे । यद्वा चतुर्थी द्वितीयार्थे । ते तव सेना अस्मदस्मत्तोऽन्यं निवपंतु विनाशयन्तु । यद्वा स्वानुग्रहं लब्ध्वा परानुग्रहं प्रार्थयते । ते तव सेनास्तद्व्यूहरूपा अस्मदन्यं निपूर्वको वपतिरनुग्रहार्थे वर्ततेऽनुगृह्णन्त्वित्यर्थः । यस्मादेवं प्रागुक्तेन प्रकारेणोभयोपास्य उग्रपदं क्षमं तस्मादुच्यत उग्रमिति । इतिशब्द उत्तरसमाप्तिं द्योतयति । एवं प्रथमपदमुभयोपासने क्षममिति विज्ञायाथेदानीं द्वितीयं पदमक्षयोपास्ये व्याख्यातुं द्वितीयो देवप्रश्नः, स च प्रथमदेवप्रश्नेन व्याख्यातः । अथ कस्मादुच्यते वीरमिति । स होवाच प्रजापतिरिति प्रागुक्तमनुपज्योत्तरम् । यस्मात्स्वमहिम्नेत्यादि सर्वाणि भूतानीत्यंतमुक्तार्थम् । विरमति विरामयति विविधप्रकारेण प्रागुक्तान्प्रति रमति । रम क्रीडायाम् । तथैव तानाक्रीडयति । कथं क्रीडयतीत्यपेक्षित आह—अजस्रमित्यादि वासयतीत्यन्तमुक्तार्थम् । एतदुक्तं भवति । सृष्टिस्थितिलयविमोचनकर्तृत्वरूपाः क्रीडा अतः प्रागुक्तार्थमूलनृसिंहव्यूहहृदयं क्रीडासक्तमुपास्यम् । एवं मूलनृसिंहोपासनापरत्वेन द्वितीयं पदं व्याख्याय द्वात्रिंशन्नृसिंहव्यूहोपासनायां तदेव पदं व्याख्यातुमर्धर्चमाह । देवकामस्तांस्तान्ब्रह्मादिदेवान्स्वेन रूपेणावतारयितुं कामयत इति देवकामः । यद्वा नृसिंहव्यूहमेव धृत्वा ब्रह्मादिरूपं प्रकटयति क्वचिदायुधैः क्वचिद्विश्वरूपोपपत्तिन्यायेन । यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च ब्रह्मेत्यादिषु यो वै नृसिंहो देवो भगवान्ये चाष्टौ वसव इत्यादिषु च पदेष्वेवं देवकामो जायते यतो वीरः शूरो, यद्वा वीरो विविधावतारूपेण रमणीयसंसारशीलो वीरः कर्मण्यस्तत्तदवतरणरूपकर्मशील उपासकानुग्रहणे । सुदक्षः पूजितबलः । यद्वा पूजितः । युक्तग्रावा युक्तो ग्रावभिर्युक्तग्रावा सोमेऽध्वर्य्वादिरूपो यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च सर्वमित्यादिमंत्रवर्णात् । यस्मादुक्तप्रकारेणोभयोपास्ये वीरपद क्षमं तस्मादुच्यते वीरमिति । इतिशब्द उत्तरसमाप्तिं द्योतयति । अथेदानीं तृतीयपदं व्याख्यातुं देवप्रश्नः स चोक्तार्थः । सर्वत्र प्रश्नवाक्येष्वथशब्दस्तत्तदानंतर्यार्थः । अथ

कस्मादुच्यते महाविष्णुम् । इतिशब्दोऽनुषक्तप्रश्नसमाप्तिं द्योतयति । स होवाच प्रजापतिरित्यनुषज्योत्तरम् । य इत्यत्रापि स्वमहिम्नेत्यनुषंगाच्छक्तिमन्त्रृसिंहपदस्यानुषंगः । सर्वाल्लोकान्व्याप्नोति व्यापयतीत्यत्र सर्वलोकपदाद्देवात्मभूतानां संग्रहः प्राग्यद्वक्रमत्वेनावगतानां तदादिन्यायेन । विष्णुरिति विष्लृ व्याप्ताविति धातो रूपम् । तच्च व्यापकत्वं निरुपपदत्वेन महत्त्वं प्राप्तमिति महच्छब्देन तदेव दृढीकृतम् । यद्वा मह इति तेजो नाम महो व्यापकम् । व्यापकत्वे दृष्टांतमाह—स्नेहस्तैलादिर्यथा पललपिंडं पललस्य पिंडं पललपिंडम् । ओतमनुस्यूतं प्रोतं प्रकर्षेणानुस्थूतमनुषक्तं तादृशं पिंडं व्यतिषक्तोऽवयवसंभिन्नो व्याप्यते व्यापयते । दृष्टान्ते आत्मनेपदोपादानाद्व्याप्नोति व्यापयतीति दार्ष्टान्तिके च परस्मैपदोपादानादुभयपद्ययं धातुरिति दर्शयति । एतदुक्तं भवति । प्रागुक्तसर्वलोकादिसाक्षाद्व्यापकत्वं प्रयोजकव्यापकत्वं च मूलनृसिंहह्र्दय उपास्यमिति । एवं तावत्सांगमूलनृसिंहव्यूहोपासनापरत्वेन महाविष्णुपदं तृतीयं व्याख्यायाथेदानीं तदेव पदं द्वात्रिंशन्नृसिंहव्यूहोपास्यपरत्वेन व्याख्यातुमृचमाह—यस्मात् द्वात्रिंशन्नृसिंहव्यूहात्पर उत्कृष्टो न जातो जातोऽन्यो नास्ति सर्वस्यैवांतर्भावाद्यो व्यूहः स विश्वा सर्वाणि भुवनानि भूतान्याविवेश प्रविष्टः । व्याप्तुस्तत्तद्रूपधारणेन विश्वरूपावतारणेनाऽऽविर्भवत्याविर्भूत्या वा प्रजया सह प्रजापतिरपि संविदानो जानंस्तमुपास्यतया त्रीणि ज्योतींषि गार्हपत्यादीन्सचते सेवते । स प्रजापतिरुपासनां कुर्वन्षोडशी कला निराकारब्रह्मतया बभूव । तस्य च आद्यस्योपासकस्य प्रजापतेरन्यस्य वोपासकस्यायमुपासनाक्रमः । अत्र च प्रकरणे महाचक्रनाभिवर्तिक्षीरोदार्णवसंबंध्युपास्यो मूलनृसिंहव्यूह इति पूर्वाचार्याणां परिभाषा सम्प्रदायागता । तत्र च प्रणवपूर्वकशक्तिबीजोच्चारणपूर्वकं सामाभिव्यक्तद्वात्रिंशदक्षरेषु न्यस्तेषु चक्रे यथासंख्यमेकैकस्मिन्नक्षरे प्रणवसंपुटिते तत्तद्व्यूहमंत्रैस्तं त व्यूहं स्तुत्वा तथैवोपास्यः । एवं द्वात्रिंशन्नृसिंहव्यूहोपासनया स्वात्मानं महाविष्णुमुपास्य सांगसामाभिव्यक्तसांगमूलमंत्रेण नृसिंहव्यूहे प्रकरणे श्रुतत्वात्पंचांगन्यासं विधाय संप्रदायानुसारेण तस्मिन्महाविष्णौ च तथैव पंचांगन्यासं विधाय ततः सांगोपासनमारभेत । तत्र प्रथमपादे पदत्रयात्मके प्रथमपदव्याख्यानप्रतिपादितगुणविशिष्टं शक्तिमन्नृसिंहपदपूर्वकं नमस्क्रियापदपू-

र्वकं सामांगप्रणवमंत्रव्याख्यानहृदयमंत्रगुणविशिष्टं मूलनृसिंहव्यूहमुपास्य द्वात्रिंशन्नृसिंहव्यूहमृक्प्रतिपादितमुपासीत । एवं प्रतिपदं मूलनृसिंहव्यूहोपासनपूर्वकं द्वात्रिंशन्नृसिंहव्यूहोपासनम् । अत एव हृदयाद्यंगमंत्राणामर्थं व्याचक्षाणैरस्माभिरुक्तं प्रपंचागमशास्त्रे—

" हृदयं बुद्धिगम्यत्वात्प्रणामः स्यान्नमःपदम् ।
क्रियते हृदये नातो बुद्धिगम्या नमस्क्रिया" इति ।

एवं द्वितीयतृतीयचतुर्थपादेषु तत्तत्पदोपासनां प्रागुक्तां कृत्स्नां विधाय महाविष्णुरूपेऽन्त्यसामप्रतिपादितरूपे वोपास्यरूपे वा सायुज्यतया सच्चिदानंदरूपे वाऽथवा यथांतःकरणशुद्धियोग्यतया समाधिना वा तिष्ठेतोपासकः । आद्यद्वितीयोपासनयोः साममूलमंत्रप्रणवानां वैकल्पिकजपपूर्वकत्वेनावस्थानम् । तथा यत्र यत्र मूलमंत्रस्मृतिस्तत्र तत्र प्रणवशक्तिबीजसंपुटीकरणेन तत्रापीषन्मूलमंत्रजपपूर्वकः प्रणवजपः श्रेयान् । तस्य सर्वोत्कृष्टत्वात्सर्वमंत्रजपप्रत्याम्नायत्वेन विहितत्वाद्यः प्रणवमधीमानिते स सर्वमधीत इति श्रुतेः । अन्त्ययोरुपासनयोरन्त्यसामानि निराकारतयावस्थितौ न जपो नान्यचिंतनं समाधावेवावस्थितिरिति परमरहस्याविवेको न कस्यचित्प्रतिपादनीय इति स्थितम् । यस्मादिदं महाविष्णुपदमुभयोपास्यप्रतिपादनक्षमं तस्मादुच्यते महाविष्णुमिति । एवं प्रथमपादः । एवं प्रथमपादोपासनां तथैव द्वितीयोपासनां विधातुं तदाद्यपदं मंत्रापेक्षया चतुथ च पदं व्याख्यातुं प्रश्नोपक्रमः । स चोक्तार्थः । अथ कस्मादुच्यते ज्वलंतामिति । इतिशब्दो व्याख्यातः । स होवाच प्रजापतिरित्यनुषज्योत्तरम् । यः स्वमहिम्ना स्वाधीनमायया सर्वांल्लोकानन्तरिक्षगतान्पूर्वोक्तान्भाविनश्च तदंतर्गतान्सर्वान्देवान्यक्षगंधर्वादीन्सर्वानात्मन ऋग्यजुःसामाथर्वरूपान्पुरुषानन्यानृषीन्सामांगसावित्रमंत्रव्याख्यातांश्च सर्वाणि भूतान्येतान्पूर्वोक्तान्वक्ष्यमाणांश्च स्वतेजसा ज्वलति स्वकीयप्रकाशेनैतानपि प्रकाशयति । शिरोन्तर्गततेजो व्याख्यातम् । सर्वांगांगिव्यापितायांगानां अन्योन्यसंबंधश्रवणात्तस्माद्यतिषक्तान्यंगानि भवंतीति श्रुतेः । ज्वलयतीत्येतान्प्रकाशतीत्यर्थः । एवं साक्षात्प्रयोजकत्वेन च स्वपरसंबंधितया शिरोंगांतर्गततेजःसंबंधे सिद्धेऽप्येतदेवावेदयितुमुभयपदित्वेन धातुं प्रयुंक्ते प्राक्परस्मैपदमिदानीमात्मनेपदं ज्वाल्यते ज्वालयत इति ।

एवं मूलनृसिंहव्यूहोपास्ये चतुर्थं पदं व्याख्याय द्वात्रिंशन्नृसिंहव्यूहे व्याख्यातुमृचमाह । सविता सवितृमंडलवद्वर्तुलतया स्थितत्वात्सविताऽयं व्यूहोऽत एव प्रसविता सर्वकर्मानुष्ठानेऽभ्यनुज्ञातैतद्व्यूहोपासनपूर्वकत्वादितरोपासनस्य। दीप्तो दीपयन्दीप्यमानो यथाऽयं सविता रात्रितमोविनाशनेन दीप्तः प्रकाशमानः कर्मानुष्ठानेऽभ्यनुज्ञाता तथाऽयं द्वात्रिंशन्नृसिंहव्यूह उपासित उपासकाय मूलनृसिंहव्यूहोपासनाज्ञानरात्रितमोविनाशनेन दीप्तः प्रकाशमानः प्रधानोपासनाभ्यनुज्ञाता । दीपयन्दीप्यमान इति शतृशानच्प्रत्ययौ वर्तमानकार्यावुक्तमेवार्थं द्रढयतः । ज्वलञ्ज्वलिता प्रकाशं कुर्वन्प्रकाशयिता । यद्वोभयत्रापि ज्वलञ्शब्दो दहनार्थे वर्तमानोऽप्यज्ञानदाहकत्वेन व्याख्येयः । तत्र लोकाद्यज्ञानस्य प्रकाशवत्त्वादाहकः प्रकृते चोपासकाज्ञानदाहक इति । ज्वलन्प्रकाशनेनाज्ञानदहनं कुर्वञ्ज्वलिताऽज्ञानदहनकर्ता तपस्तापं कुर्वन्नज्ञानस्य वितपन्स्वयं शान्तः संतपन्संतापं कुर्वन्नज्ञानस्य । एते शतृप्रत्यया वर्तमानकालाः सन्तो यस्मिन्काल एतद्व्यूहोपासनं वर्तते तस्मिन्नेव महाविष्णुरुपासकः प्रकाशात्मकोऽधिकारी वर्तत इति दर्शयन्ति। रोचनोऽनुद्वेगकरो रोचमान इच्छाकरोऽत एव शोभनः शोभमानः कल्याण इति । एतदुक्तं भवति । मूलनृसिंहव्यूहस्य शिरोंग उन्नते स्थितं तेजः सर्वप्रकाशकं सर्वाज्ञानदाहकं चेति सामांगसवितृमंत्रेण व्याख्यातमुपास्यामिति। यस्मादुभयोपास्यप्रतिपादनक्षमं ज्वलन्तमिति पदं तस्मादुभयोपास्यपरत्वेनोपसंहरति तस्मादुच्यते ज्वलन्तमिति । इतिशब्दो व्याख्यातः । अथेदानीं क्रमप्राप्तं मूलमंत्रापेक्षया पंचमं पदं पादापेक्षया द्वितीयमुभयोपास्ये व्याख्यातुं देवप्रश्नः अथ कस्मादुच्यते सर्वतोमुखमिति। स चोक्तार्थः । स होवाच प्रजापतिरित्यनुषज्योत्तरम् । यस्मात्त्वमहिम्नेत्यनुषज्य व्याख्येयम् । अनिंद्रियोऽपीति सेंद्रियस्य व्याख्यातविग्रहस्य तदभिमानराहित्यात्। अनिंद्रियोऽप्ययं मूलनृसिंहव्यूहः सर्वतः पश्यति सर्वतः शृणोतीति बुद्धींद्रियोपलक्षणं, सर्वतो गच्छति सर्वत आदत्ते सर्वगः सर्वतस्तिष्ठतीति कर्मेंद्रियोपलक्षणमेवमुभयेंद्रियाभिमानरहितोऽप्ययं व्यूह उभयेंद्रियजन्यकार्यकरणशक्तिमाञ्शिरोंग उपास्य इति दर्शयति । एवमिदं सर्वतोमुखपदं मूलनृसिंहोपास्यपरत्वेन व्याख्यायाथेदानीं द्वात्रिंशन्नृसिंहोपासनापरत्वेन व्याचष्टे । एकः पुरस्तात्प्राग्ब्रह्मा नृसिंहावतारो

बभूवेदं सर्वं यतो बभूव भुवनस्य गोपा गोप्ताऽपीदानीं नृसिंह एव विष्णुर्बभूव । यमप्येति लयं गच्छति सांपराये प्रलयकाले भुवनं सर्वं स एव महेश्वरो बभूवेति बद्धक्रमकाणां व्यूहानां त्रयाणां प्रथमत एवोपादानेन तदादिन्यायेनेतरेषामेकोनत्रिंशद्व्यूहानां ग्रहणमस्मिन्मंत्रे । नमामि नमस्करोमि तं व्यूहमहं नमामीत्येतत्पदद्वयमत्र वदन्सर्वपदव्याख्यानेऽनुषक्तमिति दर्शयति । स्वमहिम्नेत्युपादानात्तत्र तत्र शक्तिमन्नृसिंहपदमप्येतदनुषक्तम् । सर्वतोमुखमिति सर्वतो नृसिंहाकाराणि मुखानि यस्य स तथोक्तस्तं नृसिंहं सर्वतोमुखं नमाम्यहमित्यर्थः । यस्मादिदं पदमुभयप्रतिपादने शक्तं तदुभयप्रतिपादकत्वेन तस्मादित्युपसंहरति तस्मादुच्यते सर्वतोमुखमिति । एतदुक्तं भवति । द्वितीयपादे शिरोंगविशिष्टप्रतिपादितसर्वप्रकाशकत्वसर्वाज्ञानदाहकत्वोभयेंद्रियकार्यकरणशक्तिगुणविशिष्टः सामांगसवितृमंत्रव्याख्यातगुणविशिष्टो मूलनृसिंहव्यूह उपास्यस्तत इतरो व्यूह इति । एवमाद्यादंगादुन्नतप्रदेशस्थितत्वाच्छिरसः शिरस्त्वम् । अत एव शिर आदित्यः सर्वोत्कृष्टः प्रकाशः तस्मा उन्नतायोन्नतस्थाय सर्वोत्कृष्टप्रकाशाय स्वाहेति प्रपंचः । तस्मात्प्रपंचाकारात्तदाकारां बुद्धिं प्रत्याहृत्य नृसिंहाकारमेवोपासीतेत्येवं शिरोंगमंत्रस्यार्थः । यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च सर्वमिति श्रुतेः । अत एवोक्तं शिरोंगमंत्रार्थं व्याचक्षाणैरस्माभिः प्रपंचागमशास्त्रे—

"तुंगार्थत्वाच्छिरोंगस्य विषयाहरणे त्विषः ।
शिरोमंत्रेण चोत्तुंगविषयाहृतिरीरिता" इति ॥

एवं द्वितीये पादे सांगोपासनामभिधाय तृतीयपादोपासनामभिधातुं तदाद्यं पदं षष्ठं च मूलमंत्रापेक्षयोक्तोपास्ये व्याख्यातुं देवप्रश्नोऽथ कस्मादुच्यते नृसिंहमिति । स चोक्तार्थः । स होवाच प्रजापतिरित्यनुवदन्नुत्तरम् । अत्र च यस्माच्छब्दप्रयोगात्स्वमहिम्नेत्यस्यानुषंगं दर्शयति । यस्मात्सर्वेषां भूतानां मध्ये नाः पुरुषाकारो वीर्यवत्तमस्ततः सर्वातिशायिनः श्रेष्ठतमश्च सिंहो वीर्यवत्तमः श्रेष्ठतमश्चेत्युक्तार्थम् । ततश्चोभयात्मरूपप्रदर्शनेन यद्यद्रूपं कामयेऽहं तत्तद्द्वारेण लीलयैव शक्तोऽहमिति दर्शयति । यस्मादेवं तस्मान्नृसिंहः परमेश्वर आसीदित्यन्वयः । न च नृसिंहे परमेश्वर आसीदित्यन्वयः । वैयधिकरण्यापत्तेः । समानाधिकरण्यान्वयोपपत्तौ सत्यां वैयधिकरण्यानुपपत्तेः ।

तस्मान्नृसिंहः परमेश्वरस्त्रिनेत्रो नीलकंठः पिनाकीति सिद्धम् । ऋतं सत्यमिति प्राग्व्याख्यातं मंत्रवर्णाच्चोक्तं जगद्धितं जगतो हितं जगद्धितमनिष्टनिरसनेन वै प्रसिद्धमेतद्रूपं प्रागुपास्यत्वेन यदुक्तमक्षरं भवति यदक्षरमविनाशं चिद्रूपं निराकारं तदेव साकारमुपासकानुग्रहाय भवतीत्यन्वयः । एवं नृसिंहपदं षष्ठं मूलनृसिंहव्यूहोपास्ये व्याख्याय तदेव पदमृचा द्वात्रिंशन्नृसिंहव्यूहे व्याचष्टे । विष्णुर्मृगः सिंहः प्रस्तवते स्तुतिं प्राप्नोति स्तुतिमंत्रैस्तद्वीर्याय तत्तत्सामर्थ्याय नभीमो नभयंकरः । कुचरः कुत्रायं न चरति सर्वदेवविग्रहेषु लीलया स्वयं विचरति सर्वदेवलीलाविग्रहधारीत्यर्थः । गिरिष्ठा गिरिः पर्वतः तत्स्थ ईश्वरात्मक इत्यर्थः । यद्वा गिरिषु वाग्रूपासु स्तुतिषु यद्यद्रूपमभिलपन्स्तोता कामयते तत्तद्रूपं स्वस्मिन्स्थापयतीति गिरिष्ठाः । यस्य त्रिषु विक्रमणेषु विग्रहेषु विविधं क्रमणं विक्रमणं तेषु ब्रह्मविष्णुमहेश्वरात्मकेषु । अधीत्युपरिभावे । अध्युरुषु बहुलीलाविग्रहेषु । भुवनानि सर्वाणि क्षियन्ति निवसान्ति स्वभावतस्तानि ज्ञानपूर्वकाणि निवसन्ति । एषु लीलाविग्रहेषु वयं तिष्ठाम इति । तर्हि क्षियतिरैश्वर्यकर्मैश्वर्यं प्राप्नुवन्तीति । एवं नानाविधविक्रमणावतरणे वीर्याय सामर्थ्याय तद्दर्शनाय विष्णुर्मृगः सिंहः प्रस्तवते प्रकर्षेण स्तुतिं लभत इत्यर्थः । एवमुभयोपास्ये नृसिंहपदं व्याख्यातं तस्मादित्युपसंहरति—तस्मादुच्यते नृसिंहमिति । एवमुभयापेक्षयाऽऽद्यं षष्ठं नृसिंहपदमुभयोपास्ये व्याख्यायाथेदानीं उभयापेक्षया सप्तमं द्वितीयं च पदं व्याख्यातुं प्रश्नोऽथ कस्मादुच्यते भीषणमिति । स होवाच प्रजापतिरित्यनुषज्योत्तरम् । यस्माच्छन्दोपादानात्स्वमहिम्नेत्यनुषंगः । यस्मात्स्वमहिम्ना यस्य मूलनृसिंहव्यूहस्वरूपं सांगं शिखांगयुक्तं मौलिप्रदेशे चांद्रतेजोराशियुक्तं सामांगयजुर्लक्ष्मीमंत्रव्याख्यातं भूर्भुवःस्वर्महर्लोकचतुष्टयसंपिंडिततेजोराशियुक्तमप्रधृष्यतेजोमयं रूपं दृष्ट्वा सर्वे देवास्तदंगद्युनिवासिनो वसुरुद्रादित्याः सर्वाणि भूतानीमानि भीत्या भयेन पलायन्ते पलायनं कुर्वन्ति, स्वयं देवो यस्मात्कस्मादपि न बिभेति निरतिशयाभयगुणविशिष्ट उपास्यः । एवमुक्तोपास्ये भीषणपदं व्याख्याय तदेव पदं द्वितीये व्यूहे कृत्वा व्याचष्टे—भीषेत्यादि । भीषा भीत्याऽस्मान्मूलव्यूहाद्वातो वायुः पवते वाति । वातपदोपादानात्पंचमहाभूतव्यूह उपलक्षितः । भीषोदेति सूर्य इति सोमसूर्यव्यूहावुपलक्षितौ ।

भीषाऽस्मादग्निश्चेत्याग्नेयो व्यूहः । इंद्रश्चेति सर्वव्यूहः । मृत्युर्धावति पंचम इति मृत्युव्यूहः । तत्रास्यामृचि यद्यपि पंचानां व्यूहानामुपादानं, तदादिन्यायेन सर्वसंकलनतया भियो दर्शनादादित्यादीनां स्वस्वरूपेण भयदर्शनमुखेन सर्वेषां ब्रह्मादीनां संग्रहणात्तदुभयभावरूपनृसिंहप्रवेशनेन वा प्रदर्शनेन तद्रूपधारणेन वोभयरूपतेति । तत्रैकैकस्य देवस्य तद्रूपधारणेनोभयरूपं दर्शयन्बहूनां देवानां स्वांतर्भाविनोभयरूपं प्रदर्शयति । इत्युभयरूपेण सर्वं द्वात्रिंशद्व्यूहं संगृह्यातीयमृगिति तत्त्वार्थः । एवमुभयोपास्ये भीषणपदं व्याख्यातं तस्मादित्युपसंहरति—तस्मादुच्यते भीषणमिति । एवमुक्तोपास्ये प्रागुक्तपदं व्याख्यायाथेदानीमुभयापेक्षया तृतीयमष्टमं च पदमुभयोपास्ये व्याख्यातुं देवप्रश्नोऽथ कस्मादुच्यते भद्रमिति । स होवाच प्रजापतिरित्यनुषज्योत्तरम् । यः स्वमहिम्नेत्यनुषंगः । स्वयं भद्रो भूत्वा भजनीयो मांगलिको भूत्वा सर्वदा भद्रं मांगलिकं ददाति । भद्रदातृस्वरूपं च मूलव्यूह उपास्यमिति दर्शयति । रोचनो दीप्तियुक्तः । रोचमानः शिखांगेन रुचिं दीप्तिं कुर्वञ्शानच्प्रत्ययान्तत्वात् । तदंगं द्वितीयतेजोरूपादंशादधिकतरतेजोरूपमतश्च नानाभरणयुक्तमौलिगतं तेजस्तदंतर्गतानां देवानां च स्वतेजसाऽभिभवतीत्येवमुपास्यम् । अत एवोक्तमस्माभिः शिखांगमंत्रं व्याचक्षाणैः प्रपंचागमशास्त्रे—

"शिखा तेजः समुद्दिष्टं वषडित्यंगमुच्यते ।
तत्तेजोऽस्य ततः प्रोक्ता शिखा मंत्रेण मंत्रिणः" । इति ।

निरतिशयतेजोवयवः शिखेत्यर्थः । "यस्य ज्ञानमयी शिखा" इति श्रुतेः । शोभनः स्वरूपेण शोभमानः शिखांगतेजसाऽत एव कल्याणो मांगलिकमूलनृसिंहव्यूहः । एवमुक्तोपास्येऽष्टमं पदं व्याख्यायाथेदानीं तेनैव पदेन द्वात्रिंशद्व्यूहमृचा व्याचष्टे—भद्रं कर्णेभिरिति । इयमृग्प्रारंभे शांतिपाठे व्याख्याता । तनूभिरेवैभिस्तनूमंत्रैरेव स्थिरैरंगैरिति विशेषः । पंचमांगांतर्भावात् श्रुतिमंत्राणामेवोभयोपास्ये व्याख्यानं तस्मादित्युपसंहरति—तस्मादुच्यते भद्रमिति । इतिशब्दो व्याख्यातः । एवं तृतीयपादे तत्पदव्याख्यानेन सांगोपासनामभिधाय तथैव चतुर्थपादोपासनामभिधातुं तदाद्यपदं मूलमंत्रापेक्षया नवमं च पदमुभयोपास्ये व्याख्यातुं देवप्रश्नोऽथ कस्मादुच्यते मृत्युमृत्युमिति । स होवाच प्रजापतिरित्यनुषज्योत्तरम् । यस्मात्स्वमहिम्नेत्यनुषंगः । स्वभक्तानां

भज सेवायां । सेवकानामनन्यभावेन स्मृत एवोपासित एव मृत्युं साक्षात्कालप्राप्तमपमृत्युं चावांतरप्राप्तं जातकर्मणि गणितशास्त्रनिर्णीतायुःपरिमाणात्तदंतरा मृत्युरपमृत्युस्तं चानन्यभावेनोपासकानामप्रार्थित एव मारयति विनाशयतीत्येवंरूपः । कवचमंगमुपास्यं तस्य सामांगमंत्रेण नृसिंहगायत्र्या नृसिंहरूपेण व्याख्यातत्वात्स्वांस्तदुपासकान्स्वस्वरूपान्संपाद्य मृत्युं मारयतीत्यर्थः । यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च जीव इति मंत्रवर्णात् । इदं प्रागुक्तं पदं मूलनृसिंहव्यूहोपास्यपरत्वेन व्याख्यायाथेदानीं तेनैव पदेन द्वात्रिंशद्व्यूहमृचा व्याचष्टे । यो द्वात्रिंशन्नृसिंहव्यूह आत्मदा आत्मानं ददातीत्यात्मदाः स्वस्वरूपदाता सर्वेषां देवानां स्वरूपमेव धारयतीत्यर्थः । बलदाः सामर्थ्यदाता स्वोपासकानां स्वस्वरूपधारणे शक्तिं ददातीत्यर्थः । यस्य प्रशिषं मूलनृसिंहव्यूहस्यांगचतुष्टयप्रशिषं प्रकर्षेण शिष्यत इति प्राशिषं प्रोर्वरितं द्वात्रिंशद्व्यूहं विश्वेदेवाः सर्वे देवा उपासत उपास्तिं कुर्वंतीत्यर्थः । यस्य च्छायामृतं छायेति गृहनाम, च्छायैवामृतं छायामृतं महाचक्रं तदंतर्भावादस्य व्यूहस्य । यो व्यूहो मृत्युमृत्युर्मृत्योरपि मृत्युः । मृत्युर्यस्योपसेचनमिति श्रुतेः । कं प्रजापतिं ब्रह्मणो व्यूहं तदादिन्यायेन बद्धक्रमकत्वात्सर्वं संगृह्णाति । देवं देवो दानाद्वा द्योतनाद्वा दीपनाद्वेति यास्कवचनात् । हविषा हविष्प्रदानेन होमेन नैवेद्येन वाऽर्चनेन । अत एव वक्ष्यति महाचक्रप्रकरणेऽनुष्टुभा होमं कुर्यादनुष्टुभाऽर्चनमिति । विधेम परिचरेम । यद्वा विधतिर्दानकर्मेति यास्कवचनाद्ब्राह्मव्यूहप्रभृतिव्यूहाय हविर्दद्म इति विभक्तिव्यत्ययः कशब्दे देवशब्दे च । तस्मिन्पक्षे विधतिः परिचरणकर्मेति तत्त्वार्थः । एवं प्रागुक्तोपास्ये मृत्युमृत्युपदं व्याख्यातं तस्मादित्युपसंहरति—तस्मादुच्यते मृत्युमृत्युमिति । एवं प्रागुक्तपदं प्रागुक्तोपास्ये व्याख्यायाथेदानीमुभयापेक्षया द्वितीयं दशमं च पदं व्याख्यातुं देवप्रश्नोऽथ कस्मादुच्यते नमामीति । स होवाच प्रजापतिरित्यनुषज्योत्तरम् । यस्मात्स्वमहिम्नेत्यनुषंगः । नमामीत्यस्या आख्यातपदत्वादस्मदर्थं प्रत्ययार्थं विहाय प्रकृत्यर्थं व्याचष्टे । तथा चास्य प्राक्तनसर्वपदार्थसंबंधिनः सर्वत्रानुषंगः । यस्माच्छन्दोपादानात्स्वमहिम्नेत्यनुषंगः प्रकृत्यर्थेन । यस्माद्य सर्वे देवाः प्रागुक्तविशेषणं मूलनृसिंहव्यूहं सर्वे पृथिव्यंतरिक्षब्रह्मलोकनिवासिनो महा-

चक्रोपासकाश्च नमन्ति नमस्कुर्वंतीति सर्वनमस्कार्यगुणविशिष्ट उपास्य इति दर्शयति। तथाच द्विविधोपासकानां देवानामधिकारिविशेषणमाह— मुमुक्षवो ब्रह्मवादिनश्चेति। अब्रह्मवादिन इत्यन्यथा द्वैविध्यासंभवात्। यद्वा मुमुक्षवो ब्रह्मवादिनो मुक्ताश्च लीलया विग्रहं परिगृह्य नमंतीत्यनुषंगः। एतदुक्तं भवति। ब्रह्मलोके स ब्रह्मा स शिवः स हरिरित्यादिमंत्रवर्णोपात्तसामांगनृसिंहगायत्र्या व्याख्यातनृसिंहव्यूहश्चतुर्थकवचांगाश्रयत्वेनोपास्यः तच्च कवचं सर्वानेतानुपास्यान्संगृह्णातीत्यंगचतुष्टयांतर्गतानन्यांश्च। अत एवोक्तमस्माभिः कवचांगमंत्रार्थं व्याचक्षाणैः प्रपंचसारे—

"कवचग्रह इत्यस्माद्धातोः कवचसंभवः।
हुं तेजस्तेजसा तेन गृह्यते कवचं ततः" इति।

एवं प्रकृत्यर्थसहितेन च पदार्थं प्रतिपाद्य साधारणरूपरूपं नमस्कार्यमभिधायाथेदानीं सामादिमंत्रसाधारणत्वेन पुनः प्रकृत्यर्थमृचा व्याचष्टे— प्र नूनमिति। उक्थ्यं प्रशस्तं ब्रह्मणस्पतिर्ब्रह्मणः साकारस्य निराकारस्य चोपदेशद्वारा पाता पालयिता। नूनं निश्चितं मंत्रं सामराजं स्तुहीत्यादि य आत्मदा इत्यंतं द्वात्रिंशद्व्यूहप्रतिपादकं मंत्रजातम्। यस्मिन्प्रागुक्ते मंत्र इंद्रो मित्रो वरुणोऽर्यमा देवा ओकांसि गृहाण्युपासनाय चक्रिरे कृतवंत इत्यर्थः। अनेनैतद्दर्शयति—यथा देव उपास्ये गुरौ च भक्तिस्तथा मंत्रेऽपीति। तदुक्तम्—"गुरौ देवे च मंत्रे च सदृशी भक्तिरिष्यते" इति। तत्र च मंत्रस्य नमस्कार्यत्वश्रवणात्। एवं नमामीत्येतदाख्यातपदमुक्तोपास्ये व्याख्यातं तस्मादित्युपसंहरति—तस्मादुच्यते नमामीति। एवं नमामीति पदं नवपदसंबंधत्वेन व्याख्यायाथेदानीमहमिति कर्तृपदं सर्वसाधारण्येन व्याख्यातुं देवप्रश्नोऽथ कस्मादुच्यतेऽहमिति। नन्वाख्यातोत्तमपुरुषप्रयोगादर्थादेवाहमिति प्राप्ते पुनः प्रयोगः स च कस्मादिति चोद्याभिप्रायेण। स होवाच प्रजापतिरित्यनुषज्योत्तरम्। पंचांगोपासनाकर्तृफलं निर्दिश्यते तादात्म्यलक्षणम्। न च मुमुक्षोरेतदनिष्टमिति वाच्यमैश्वर्य एतत्फलावाप्तेः। य इह स्थातुमपेक्षते तस्य तादात्म्यलक्षणं सर्वैश्वर्यं ददाति देहांते देवः परं ब्रह्म तारकमिति श्रुतेः फलपदमिदं न तूपासकपदम्। तच्च पृथक्सामाभिव्यक्तं मंत्रेण व्याचष्टे।

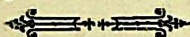
तच्च सर्वपदेष्वनुषज्यमानं सर्वपदजातं सामाभिव्यक्तमेव व्याख्यातमिति नियमं दर्शयति । तथाच प्रागुक्ता सर्वोपासना सामपूर्विकैवेति । ततश्च प्रागुक्तायामुपासनायामुपास्योपासकभावेन प्रवृत्त उपासक उपासनातः शुद्धांतःकरणः प्रत्यगात्मकतयैवोपास्यं साक्षात्कृत्याह अनेन साम्नाऽन्येषामुपासनफलं दर्शयितुम् । अहमस्मि प्रागुक्तमुपास्यमहं भवामि प्रथमजाः पुरश्चरणोपासनायाः प्रथमोत्पन्नः । ऋतस्य सत्यमूर्तामूर्तस्य जगतः पूर्वं स्यां देवेभ्योऽमृतस्य क्षीरस्य नाभायि नाभ्यां यो मा ददाति स्वीकरोति धारयति वा, स इदेव इत्थमेव मा मामवा रक्षितवान् । तथाचात्र स्तावकेन मंत्रेण सामाभिव्यक्तेन फलनिर्देशं कुर्वन्क्षीरोदार्णवसंबंधिनीयमुपासनेति दर्शयति । अहमन्नं क्षीरमुपास्याधारमहमेव भवाम्यन्नमदन्वा योऽस्ति तमन्नमदंतं देवब्राह्मणेभ्योऽन्नमदातारमहमद्म्यहं भक्षयामि । यद्वाऽन्नमदंतमन्नादनकर्तारं जीवभावं पंचांगोपासनातोऽद्मि भक्षयामि संसाररूपं विनाशयामीत्यर्थः । यत एवमतोऽहं विश्वं सर्वं भुवनमभ्यभवामभिभवामि सुवर्न ज्योतीः सूर्यज्योतिरिव । यद्वा सुवर्णाकारस्योपास्यस्य ज्योतिः प्रकाशोऽहमेव भवामीति फलनिर्देशः । इदं च फलमनुषंगात्प्रतिपदं प्रातिपादं चानुसंधेयम् । असकृत्साकाराखंडवाक्यार्थोपदेशे हि दार्ढ्यं स्यात्तत्त्वमसीति नवकृत्व उपदेशवदेवं साकारनिष्ठस्य यद्यंतःकरणं शुद्धं ततोऽपीदमेव फलं व्याख्यातम् । अत एव नोत्तरोपसंहारः प्राक्तनवत्तस्मादुच्यत इति । उपासनाभ्यासादद्वैतापत्तेः 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्ये'दिति श्रुतेः । एतत्सर्वं सामांगप्रणवेन हृदयमंत्रव्याख्यानावसरे स्पष्टीक्रियते । य उपासक एवं प्रागुक्तमुपास्यमहंपरिग्रहोपासनयाऽधिकारतरतमभावाद्वोपास्योपासकभावेन वा वेदोपास्ते । इतिशब्दः . प्रागुक्तसफलोपासनसमाप्तिं दर्शयति—उपनिषदिति । उपनिषच्छब्दो व्याख्यातः । इदं च सामाधीतं नैवेद्ये विनियुक्तं तच्च अनुष्टुभम् । नतु षट्स्वरं सांगं वा, यतः प्रथमोपनिषदि यच्छब्दस्य तृतीयव्याख्यानावसरे तथैव व्याख्यातत्वादानुष्टुभं चानुष्टुप्स्वराभ्यां गेयं, तौ च प्रथमोत्तमौ तथा चानुष्टुभा भूतोत्पत्तिव्याख्यानावसरे साक्षित्वेनोद्भावितायामृचि तस्यैषा भवतीत्यत्रानुष्टुप्प्रथमा भवत्यनुष्टुबुत्तमा भवतीति

प्रथमोत्तमयोः स्वरयोरनुष्टुप्शब्देन व्याख्यातत्वाद्वाग्वा अनुष्टुबिति गीतिमात्रेऽपि वाक्शब्दस्य प्रयुक्तत्वात् । "सैषा वाग्वनस्पतिषु वदति या दुंदुभौ या ऋणवे या वीणायां" इति श्रुतेः । वाचैव प्रयंति गीत्यैव प्रयंति प्रथमस्वरेण गायंति वाचैवोद्यन्ति गीत्यैवोत्तमस्वरेण गायन्त्यक्षराणीत्यर्थः । परमा वा एषा छंदसां यदनुष्टुबित्यनुष्टुप्छंद इति । ततश्चास्मिन्प्रकरणे अनुष्टुप्शब्देन त्रयोऽर्था उच्यंते क्वचित्प्रथमौ स्वरौ क्वचिद्गीतिः क्वचिच्छंद इति यथायोग्यतया ग्राह्या इत्यनुष्टुप्सामोद्धार इति रहस्यमिति ॥४॥

इति श्रीगोविंदभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीशंकरभगवतः कृतौ आथर्वणनृसिंहपूर्वतापनीयोपनिषद्भाष्ये द्वितीयोपनिषद्व्याख्या संपूर्णा ॥

तृतीयोपनिषत् ।

एवं द्वितीयोपनिषदि सांगां सफलामुपासनामभिधायाथेदानीं तस्याः शक्तिबीजनिर्णयपूर्वकत्वात्तन्निर्णयार्थं तृतीयोपनिषदारभ्यते प्रश्नोत्तराख्यायिकया । नन्वेवं तर्हीयं पूर्वमेवाऽऽरब्धव्यैतत्पूर्वकत्वात्प्रागुक्ताया उपासनायाः । सत्यम् । शक्तिबीजद्वयस्य संपुटीकरणेन विवक्षितत्वादर्थात्प्राक्प्राप्तस्यार्थस्य पश्चात्संकीर्तने संपुटीकरणं स्यादन्यथाऽर्थानुसारेण संकीर्तने पूर्वमेव द्वयं स्यान्नोपरिष्टादिति संपुटीकरणासंभवादिति पाठत उपासनाया ऊर्ध्वं संबंधः शक्तिबीजस्यार्थाख्येन प्रमाणेन प्राक्संबंधः । न ह्यनवधृतशक्तिकस्योपासनस्योपास्याकारावधृतिः । तथाहि कथमस्यायमाकार इति पर्यनुयुक्ते स्वसामर्थ्यादिति वाच्यं, ततश्च सामर्थ्यावधारणपूर्वकमेवोपास्याकारावधारणमित्यर्थात्प्राक्संबंधः पाठश्चानंतरमिति कथं नु संपुटीकरणं स्यादिति प्रजापतेर्हृदयम् । किंचोपासनानंतरं पठिताऽपीयमुपनिषच्छक्तिबीजनिर्णयात्मिका तत्र तत्र पदपादसांगोपासनावतरणे यस्मात्स्वमहिम्ना यः स्वमहिम्नेति वीप्साशब्देन चापकृष्टा सती पूर्वं संबंधं लभते महोपनिषदपकर्षणवदतश्च आरंभणीयेति सिद्धम् ।

देवा ह वै प्रजापतिमब्रुवन्नानुष्टुभस्य मंत्रराजस्य नारासिंहस्य शक्तिं बीजं च नो ब्रूहि भगव इति स होवाच प्रजापतिर्माया वा एषा नारसिंही सर्वमिदं सृजति सर्वमिदं रक्षति सर्वमिदं संहरति तस्मान्मायामेतां शक्तिं विद्याद्य एतां मायां शक्तिं वेद स पाप्मानं तरति स संसारं तरति स मृत्युं तरति सोऽमृतत्वं च गच्छति महतीं श्रियमश्नुते मीमांसंते ब्रह्मवादिनो ह्रस्वा वा दीर्घा वा प्लुता वेति। यदि ह्रस्वा भवति सर्वं पाप्मानं दहत्यमृतत्वं च गच्छति यदि दीर्घा भवति महतीं श्रियमाप्नुयादमृतत्वं च गच्छति यदि प्लुता भवति ज्ञानवान्भवत्यमृतत्वं च गच्छति तदेतदृषिणोक्तं निदर्शनम्—सईं पाहि य ऋजीषी तरुत्रः श्रियं लक्ष्मीमौपलामंबिकां गां षष्ठीं च यामिंद्रसेनेत्युत आहुस्तां विद्यां ब्रह्मयोनिं सरूपां तामिहाऽऽयुषे शरणं प्रपद्ये। सर्वेषां वा एतद्भूतानामाकाशः परायणं सर्वाणि ह वा इमानि भूतान्याकाशादेव जायंते। आकाशादेव जातानि जीवंत्याकाशं प्रयंत्यभिसंविशंति तस्मादाकाशं बीजं विद्यात्तदेतदृषिणोक्तं निदर्शनम्—हंसः शुचिषद्वसुरंतरिक्षसद्धोता वेदिषदतिथिर्दुरोणसत्। नृषद्वरसदृतसद्व्योमसदब्जा गोजा ऋतजा अद्रिजा ऋतं बृहत्। य एवं वेदेति महोपनिषत् ॥१॥

इत्यथर्ववेदांतर्गतनृसिंहपूर्वतापनीयोपनिषदि तृतीयोपनिषत्समाप्ता ॥

देवा ह वा इत्यादि स होवाच प्रजापतिरित्यंतं स्पष्टार्थम्। मायाविपुरुषाधीना मायेत्युच्यते। लोके हि माया प्रसारकमायाव्यधीना दृष्टा। वै प्रसिद्धम्। एषा नारसिंही नृसिंहाधीना यस्मादियं नृसिंहाकारब्रह्माधीना सती। सर्वमिदं सृजतीत्यादि संहरतीत्यंतं स्पष्टार्थम्। जगज्जन्मस्थितिलयकारणत्वमेतदधीनं शुद्धस्य ब्रह्मणोऽकारणत्वात्। यस्मादेवं तस्मान्मायामेतां शक्तिं विद्यान्नृसिंहाधीनामुपासीत। य एतां मायां शक्तिं वेदोपास्ते। तदुपासनाफलमाह— स पाप्मानमित्याद्यश्नुत इत्यंतं स्पष्टार्थम्। मीमांसंते विचारयंति ब्रह्मवादिनो ह्रस्वा वा दीर्घा वा प्लुता वेति। सामांतर्भावात्प्लुतैवेति प्राप्ते ह्रस्वदीर्घयोः फलविशेषसंबंधार्थमियं मीमांसा, तामाह। यदि ह्रस्वेत्यादि गच्छतीत्यंतं स्पष्टार्थम्।

ह्रस्वदीर्घप्लुतसंबंधः सव्यंजनस्य स्वरस्योत साकाराख्यं व्यंजनं विहाय स्वरस्य संबंध इति संदेहस्तस्मिन्संदेहे निर्णयायैतद्वक्ष्यमाणं निदर्शनमुदाहरणमृषिणोक्तं सर्वमिति । साकारव्यंजनात्पृथक्करणं सबिंदुकस्य स्वरस्यातः सबिंदुके स्वरे ह्रस्वादिसंबंधो मायाबुद्ध्योपासनं च । सईमिति समासः । सकारश्चं च सईम् । तस्याः संबोधनं ईमिति निपातत्वाददोषः । हे सई सबिंदुकस्वर त्वदालंबनेनैता वक्ष्यमाणाः शक्तीरुपासिताः पाहि रक्ष । यद्वा स इति व्यस्तं यत्तदोर्नित्यसंबंधः । य ऋर्जाषी, ऋजुभावेच्छुस्तरुत्रस्तरणशीलः, स ई शक्तिं सबिंदुकं स्वरं श्रियादिबुद्ध्योपासितं पाः पालितवान् । पा पालने । पालकाधीनत्वात्पालनीयशक्तेः । हीति निश्चितम् । सबिंदुकस्वरालंबनत्वेनोपास्यास्तत्र व्यूहसंबंधिनीः शक्तीराह । श्रियं विष्णुशक्तिं पाः पालितवान् । यद्वा पाहि । एवमुत्तरत्रापि द्विधा संबंधः । लक्ष्मीं नृसिंहशक्तिम् । औपलामंबिकां गौरीं महेश्वरशक्तिं गां सरस्वतीं ब्रह्मशक्तिं षष्ठीं च स्कंदशक्तिम् । यामिंद्रसेनेत्याहुस्तामिंद्रशक्तिमिंद्राणीं विद्यामीश्वरशक्तिं, ब्रह्मयोनिं ब्रह्मावाप्त्यै कारणभूतां सरूपां साकारां तां तां शक्तिमिह सबिंदुके स्वर आयुष उपासनानुकूलायुरभिवर्धनाय शरणं प्रविशामि । एवं शक्त्यक्षरनिर्णयं तदाश्रितां सप्तविधशक्त्युपासनां दीर्घादिमात्रोपासनां सफलामभिधायाथेदानीं बीजाक्षरनिर्णयं तदाश्रितां सफलां चोपासनामभिधातुं तन्निर्णयमाह । सर्वेषां वा इत्याद्यभिसंविशंतीत्यंतं स्पष्टार्थम् । आकाशशब्दो हकारं वक्ति । सर्वागमशास्त्रप्रसिद्धेरागमरूपोपनिषत्प्रसिद्धेश्च । यस्मादेवं तस्मादाकाशशब्दवाच्यं हकारं बीजं विद्यात् । बीजं निदानं मूलकारणं तद्बुद्ध्योपासीत तद्वाचकं वा निपातरूपेण । स चायं वाच्यवाचकसंबंधो लोकेऽप्रसिद्ध इति मंत्रागमशास्त्रैकगम्यम् । एवं शक्त्यक्षरमपि शक्तिवाचकत्वाच्छक्तिस्तद्बुद्ध्योपास्यत्वाद्वा शक्तिबीजयोस्तद्बुद्ध्योपास्यत्वं तद्वाचकत्वादेवेति रहस्यम् । यथा प्रणवाक्षरं ब्रह्मवाचकत्वाद्ब्रह्मबुद्ध्योपास्यमभूत्तद्वच्छक्तिबीजं, तच्च सस्वरं व्यंजनमात्रं वेति संदेहस्तद्व्यावृत्त्यर्थमाह—तदेतदृषिणोक्तं निदर्शनम् । तच्चोक्तार्थम् । हंसः परमात्मा हं मूलकारणं सद्बृहत् । यद्वा सकारेण संबद्धमजपागायत्रीरूपेण वर्तमानं नासिकापुटाभ्यां निःसृतं ब्राह्मणस्त्रीशूद्राद्यधिकारतया

वर्तमानं संकल्पादेव फलदं परमात्मवाचकं स इति । हंसः परमात्मा । वक्ष्यमाणं सर्वमभूदिति वाक्यशेषः । शुचौ बुद्धौ सीदतीति शुचिषत् । हंस एव वसुर्देवः, स एवांतरिक्षे सीदतीत्यंतरिक्षसद्बृहद्बृंहणत्वादंतरिक्षाश्रितो देवः स एव होता । वेदिषद्वेद्यां सीदतीति वेदिषत्स एवातिथिर्दुरोणसत् । दुरोण इति गृहनाम दुर्वा भवंति दुस्तर्णस्तास्मिन्सीदतीति दुरोणसत् । स एव नरि जीवे सीदतीति नृषत् । 'य आत्मनि तिष्ठन्' इति श्रुतेः । वरसद्वरे वरिष्ठे स्थाने सीदतीति वरसत्स एवर्तेन सत्येन सीदतीति ऋतसत्स एव व्योम्नि हृदयाकाश उपलभ्यतया सीदतीति व्योमसत्। अब्जा अप्सु क्षीरोदार्णव उपास्यतया जात इत्यब्जाः । गोषु वोपास्यतया प्रतिपाद्यत्वेन जात इति गोजाः । ऋतं सत्यमिति मंत्रवर्णादुपास्यतया जात इति ऋतजाः । अद्रौ मेघे जात इत्यद्रिजाः । छंदसि जनिरयं सुब्रंतप्रयोगे सकारांतो दृष्ट इति सोपपदो विसर्गांतो दीर्घश्च सुतेजा इतिवत् । एवं परमात्मैव बृहन्महानिति । ऋतं सत्यं ज्ञेयमिति शेषः । य उपासक एवं परमात्मतत्त्वं बीजाक्षरवाच्यं तद्बुद्ध्या चोपास्यं वेद जानाति । इतिशब्दः शक्तिबीजनिर्णयसमाप्तिं द्योतयति । यद्वेतीत्येवं निपातानामनेकार्थत्वादित्येवं महोपनिषदिति । महोपनिषदि पठितानां मंत्राणामेवंशब्दादेतदेव शक्तिबीजं संबध्नाति । ततश्च मूलमंत्रे षष्ठपदे त्र्यक्षरे नृकारं सकारं विहाय शिष्टमक्षरद्वयं यथापठितं शक्तिबीजं द्रष्टव्यं सामर्थ्यात् । परमात्मवाचकमाथर्वणर्चि द्वितीयं हंसर्चि प्रथमं यत्पठितं तादित्येवं स्तुतिमंत्रेषु सर्वेषु चतुर्थपदे नृकारं सकारं विहाय यच्छिष्टमक्षरद्वयं यथापठितं तच्छक्तिबीजमिति तत्त्वं रहस्यं चेति शक्तिबीजाक्षरनिर्णयः ॥१॥

इति परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीगोविंदभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य श्रीशंकरभगवतः कृतावाथर्वणनृसिंहपूर्वतापनीयोपनिषदि तृतीयोपनिषद्भाष्यं संपूर्णम् ॥

चतुर्थोपनिषत् ।

एवं तावच्छक्तिबीजसंपुटितां सांगां नृसिंहब्रह्मोपासनामभिधाय अथेदानीं तदंगहृदयादिमंत्रव्याख्यानाय यथासंख्यं सामांगमूलमंत्रांगमंत्रोपनिषत्प्रश्नोत्तररूपाख्यायिकया चतुर्थ्यारभ्यते । ननु यदि मूलमंत्रांगमंत्रव्याख्यानायोपनिषदियं प्रस्तुता तर्हि तदंगव्याख्यावसरेऽस्याः प्रस्तावः स्यान्न त्विदानीं प्रस्तावो युक्तः । किंच मूलमंत्रपदव्याख्यानावसरे तदुपासनायाः कृत्स्नाया एवोक्तत्वादंते तत्फलस्य चोक्तत्वात्किमवशिष्टं यदर्थमियमुपनिषदारभ्यते ? अत्रोच्यते—सत्यम् । तत्तदंगन्यासावसरे पंचमांगन्यासावसरे च प्रत्यक्षरमुभयत ओंकारो भवतीतिवचनान्मूलमंत्राक्षराणां यथापठितानां व्यत्यासे कृते मूलमंत्रतत्पदापरिज्ञाने प्राप्ते तत्परिज्ञानस्यैवांतरंगत्वात्तदर्थं पदोद्धारः स्तुतः, तदनंतरं तदर्थज्ञाने प्रस्तुते शक्तिबीजनिर्णयः प्रस्तुतः, इत्येवं पंचमांगन्यासपदोद्धारतदर्थशक्तिबीजनिर्णयानामन्योन्यं बद्धक्रमकत्वादंतरंगत्वाच्च तदंतराले प्रवेशोऽस्य अयुक्त इतीयमुपनिषच्छक्तिबीजनिर्णयानंतरं पठिता । यथा गुरुमतेऽधिकारलक्षणं मध्य एव पठितं तथेयमुपनिषदुपरिष्टान्महाचक्रोपासनाफलकथनयोर्बद्धक्रमकत्वात्तदंतराले प्रवेशमलभमाना मध्यस्थैव शोभते । किंच सामांगप्रणवेन शक्तिबीजाक्षरमिश्रितेन हृदयांगमंत्रो व्याख्येय इति न तदंगन्यासावसरेऽस्याः प्रवेशो युक्तः । तदानीं शक्तिबीजाक्षरस्याप्रस्तुतत्वेनाशक्यत्वान्मिश्रणस्य । तस्माच्छक्तिबीजनिर्णयानंतरमस्या आरंभो युक्तः । यदुक्तं कृत्स्नविद्याभिधानात्किमवशिष्टमिति, तन्न । अत्रत्यमेवानागतावेक्षणन्यायेन व्याख्यातृभिरेव तत्रोपसंहृतं, न तु तत्रत्यं शब्दोपात्तमिति । यदुक्तमंते फलस्य चोक्तत्वात्किं शिष्टमिति तदुक्तमेव प्राक्तनन्यायेन कृत्स्नत्वाद्विद्यायाः, तस्मात्सूक्तं शक्तिबीजनिर्णयानंतरमस्या आरंभः शोभत इति ।

देवा ह वै प्रजापतिमब्रुवन्नानुष्टुभस्य मंत्रराजस्य नारसिंहस्यांगमंत्रान्नो ब्रूहि भगव इति । स होवाच प्रजापतिः प्रणवं सावित्रीं यजुर्लक्ष्मीं नृसिंहगायत्रीमित्यंगानि जानीयाद्यो जानीते सोऽमृतत्वं च गच्छति । ओमित्येतदक्षरमिदं सर्वं तस्योपव्याख्यानं

भूतं भवद्भविष्यदिति सर्वमोंकार एव यच्चान्यत्त्रिकालातीतं तदप्योंकार एव सर्वं ह्येतद्ब्रह्मायमात्मा ब्रह्म सोऽयमात्मा चतुष्पाज्जागरितस्थानो बहिःप्रज्ञः सप्तांग एकोनविंशतिमुखः स्थूलभुग्वैश्वानरः प्रथमः पादः स्वप्नस्थानोऽन्तःप्रज्ञः सप्तांग एकोनविंशतिमुखः प्रविविक्तभुक्तैजसो द्वितीयः पादो यत्र सुप्तो न कंचन कामं कामयते न कंचन स्वप्नं पश्यति तत्सुषुप्तं सुषुप्तस्थान एकीभूतः प्रज्ञानघन एवानंदमयो ह्यानंदभुक्चेतोमुखः प्राज्ञस्तृतीयः पाद एष सर्वेश्वर एष सर्वज्ञ एषोऽन्तर्याम्येष योनिः सर्वस्य प्रभवाप्ययौ हि भूतानां न बहिःप्रज्ञं नांतःप्रज्ञं नोभयतःप्रज्ञं न प्रज्ञं नाप्रज्ञं न प्रज्ञानघनमदृष्टमव्यवहार्यमग्राह्यमलक्षणमलिंगमचिंत्यमव्यपदेश्यमेकात्मप्रत्ययसारं प्रपंचोपशमं शिवमद्वैतं चतुर्थं मन्यंते स आत्मा स विज्ञेयः ॥१॥

देवा ह वा इत्यादि नारसिंहस्येत्यंतं स्पष्टार्थम्। अंगमंत्रान्नो ब्रूहि भगव इति। वेदे रुकारादेशांतो भगवच्छब्द इति संबोधनं भगव इति। अंगेषु हृदयाद्यंगेषु व्याख्येयेषु तद्व्याख्यानमंत्रा अंगमंत्रा, यद्वांऽगानि च मंत्राश्चांगमंत्रा इत्युभयथाऽपि समास उक्तः, किंतूभयथाऽप्येषां मूलमंत्रांगमंत्रसंबंधः संख्यातः स्थानाच्च सामर्थ्याच्च प्रतीतो नूनं न निवारयितुं शक्यते। स होवाच प्रजापतिरित्यादि गच्छतीत्यंतमुक्तार्थम्। येनैव क्रमेणांगानामुद्देशः कृतस्तेनैव क्रमेण तद्व्याख्यामाह—ओमित्येतदक्षरमिति। कथं पुनरोंकारनिर्णयः साकारात्मतत्त्वप्रतिपत्त्युपायत्वं प्रतिपद्यत इति। उच्यते—ओमित्येतदालंबनं, एतद्वै सत्यकाम, ओमित्यात्मानं युंजीत, ओमिति ब्रह्मोंकार एवेदं सर्वमित्यादिश्रुतिभ्यो रज्ज्वादिरिव सर्पादिविकल्पस्याद्वयात्मा परमार्थः सन्प्राणादिविकल्पास्पदो यथा, तथा सर्वो वाक्प्रपंचः प्राणाद्यात्मविषय ओंकार एव। स चानुष्टुबंग सत्त्वात्मस्वरूपमेव तदभिधायकत्वादोंकारविकारशब्दाभिधेयश्च सर्वः प्राणादिः आत्मविकल्पोऽभिधानव्यतिरेकेण नास्ति, वाचारंभणं विकारो नामधेयं, तदस्येदं वाचा तंत्या नामभिर्दामभिः सर्वं सितं, सर्वं हीदं नामनीत्यादिश्रुतिभ्योऽत आहोमित्येतदक्षरमिदं सर्वमिति। यदिदमर्थजातमभिधानाभिधेयभूतं तस्याभिधानाव्यतिरेकादभिधानभेदस्योंकाराव्यतिरेकादोंकार एवेदं

सर्वम् । परं च ब्रह्माभिधानाभिधेयोपायपूर्वकमवगम्यत इत्योंकार एव । तस्यैतस्य परापरब्रह्मरूपस्याक्षरस्योमित्येतस्योपव्याख्यानं ब्रह्मप्रतिपत्त्युपायत्वाद्ब्रह्मसमीपतया विस्पष्टं प्रकटकथनमुपव्याख्यानम् । प्रस्तुतं जानीयादिति शेषः । न त्वनुषंगो "व्यवायान्नानुषज्यत" इति न्यायात् । भूतं भवद्भविष्यादिति कालत्रयपरिच्छेद्यं यत्तदोंकार एवोक्तन्यायतः । यच्चान्यत्त्रिकालातीतं कार्याधिगम्यं कालत्रयापरिच्छेद्यमव्याकृतादि तदप्योंकार एव । अभिधानाभिधेययोरेकत्वेऽभिधानप्राधान्येन निर्देशः कृत ओमित्येतदक्षरमिदं सर्वमित्यादि । अभिधानप्राधान्येन निर्दिष्टस्य पुनरभिधेयप्राधान्येन निर्देशोऽभिधानाभिधेययोरेकत्वप्रतिपत्त्यर्थम् । इतरथा ह्यभिधानतंत्रा अभिधेयप्रतिपत्तिरित्यभिधेयस्याभिधानत्वं · गौणमित्याशंका स्यादेकत्वप्रतिपत्तेश्च प्रयोजनमभिधानाभिधेययोरेकेनैव प्रयत्नेन प्रविलापयंस्तद्विलक्षणं ब्रह्म प्रतिपद्यत इति । तथा च वक्ष्यति—पादा मात्रा मात्राश्च पादा इति । तदाह । सर्वं ह्येतद्ब्रह्म । सर्वं यदुक्तमोंकारमात्रमेतद्ब्रह्म । तच्च ब्रह्म परोक्षाभिहितं प्रत्यक्षतो विशेषेण निर्दिशति—अयमात्मा ब्रह्मेति । अयमिति प्रविभज्यमानं प्रत्यगात्मानं प्रत्यक्षतया अभिनयेन निर्दिशति सोऽयमात्मेति । सोऽयमात्मोंकाराभिधेयः परापरत्वेन व्यवस्थितः चतुष्पात्कार्षापणवत् । न गौरिव चतुष्पात् । त्रयाणां विश्वादीनां पूर्वपूर्वप्रविलापनेन तुरीयस्य प्रतिपत्तिरिति करणसाधनः पादशब्दः । तुरीयस्य तु पद्यत इति कर्मसाधनः पादशब्दः । कथं चतुष्पात्त्वमित्यत्राऽऽह—जागरितं स्थानमस्येति जागरितस्थानः । बहिःप्रज्ञः स्वात्मव्यतिरिक्ते विषये प्रज्ञा यस्य स बहिःप्रज्ञो बहिर्विषये यस्य प्रज्ञा विद्याकृताऽवभासत इत्यर्थः । तथा सप्तांगः सप्त शक्तयोंऽगे हृदयाख्ये यस्य स तथोक्तः । विष्णुशक्तीनां विष्णुवक्षःस्थलाश्रयत्वप्रसिद्धेः । 'विष्णोर्वक्षःस्थलाश्रया' इति स्मृतेः। 'विष्णोर्वक्षःस्थले स्थिता' इति च । 'करद्वयस्थप्रविकासिपंकजां वक्षःस्थलेन श्रियमुद्वहन्विभुः' इति च । तथैकोनविंशतिमुखो मूलमंत्रापेक्षयैकोनविंशतितममक्षरं बीजं मुखं यस्य मूलनृसिंहव्यूहस्य स तथोक्तः । नाभेरूर्ध्वं मूर्धतः प्राग्धृदयाख्यमंगमत उपास्योपासकयोरैक्ये भेदे वा हृदयांगन्यासादिकमविरुद्धम् । नन्वेवं सप्तान्यंगानि मूर्धैव सुतेजा इत्येव-

मादीनि यस्य स तथोक्तः। तथैकोनविंशतिर्मुखान्यस्य बुद्धींद्रियकर्मेंद्रियाणि वायवश्च प्राणादयः पंच मनो बुद्धिरहंकारश्चित्तमिति मुखानीव तान्युपलब्धिद्वारत्वादित्येवं यथासंख्यं विराड्ढिरण्यगर्भपरत्वेन वाक्यद्वयं मांडूक्योपनिषत्प्रणवविद्यायां व्याख्यातं, तथाऽत्रापि कस्मान्न व्याख्यायते ? उच्यते—अत्रास्यापराविद्याप्रकरणाश्रितत्वात्प्रणवविद्यायां तथांगत्वेन च विनियोगात्प्रणवमंगं जानीयादिति। तथा शक्तिबीजनिर्णयानंतरमस्यांगस्य पाठात्। मांडूक्ये प्रणवविद्यायामनारभ्याधीतत्वात्प्राधान्यमंगत्वेन विनियोगाभावाच्च तथा तत्र शक्तिबीजयोरप्रस्तुतत्वाच्च विद्याभेदाच्च तथा व्याख्यानभेदेनार्थभेदात्पृथगर्थप्रतीतिर्ज्यायसी। ननूभयत्राप्यन्यूनानतिरिक्तपाठप्रत्यभिज्ञानेन विद्यैक्यादंगविद्याया उत्कर्षः प्रधानविद्याया अंगविद्याप्रवेशः। अत्रोच्यते—"अन्यथात्वं शब्दादिति चेन्नाविशेषात्" इति न्यायेन विद्याभेदस्यैव युक्तत्वादाभ्युदयिककाम्येष्टिवाक्यवत्। ननु भेदेऽपि प्रधानविद्याया एवांगत्वेन विनियोगोऽस्तु प्रत्यभिज्ञानाच्च विद्यैक्यमिति। तन्न। प्रकरणांतरे प्रयोजनान्यत्वमिति न्यायेन नैयमिकाग्निहोत्रकौण्डपायिनामग्निहोत्रवद्भेदस्यैव युक्तत्वात्। किंचोभयत्रापि बहुतरपाठसाम्येऽपि क्वचित्पाठभेदोऽपि दृश्यते। तुरीयमात्रानिरूपणावसरे 'एषोंऽतर्याम्येष ईशान एष प्रभुः' इति माण्डूक्ये पाठः। तापनीये त्वेषोंऽतर्याम्येष योनिरितीशानप्रभुपदद्वयं विहाय पाठः। तस्माद्भिन्नत्वाद्यद्यत्र योग्यं प्रस्तुतं च, तत्तथा व्याख्येयम्। तथा स्थूलभुक्स्थूलां पृथिवीं हृदयांगांतर्गतां भुंक्ते सेवत इति स्थूलभुक्। विश्वेषां नराणां स्वस्मिन्नेवानेकधानयनाद्विश्वानरो विश्वानर एव वा वैश्वानरः। ननु यथा मांडूक्ये वैश्वानरशब्दसामर्थ्यात्सप्तांगैकोनविंशतिमुखपदद्वयं यथासंख्यं विराड्ढिरण्यगर्भपरत्वेन व्याख्यातं तथाऽत्रापि वैश्वानरशब्दसामर्थ्यादुभयपरत्वेन व्याख्यायतां किमिति शक्तिबीजपरत्वेन, प्रकरणसंनिधेर्वाक्यसंनिधेर्बलीयस्त्वात्। सत्यम्। यद्यत्र वैश्वानरशब्दो वैश्वानरविद्यापरत्वेनैव वर्तेत तर्ह्येवं स्यान्न त्वेतत्स्याद्यौगिक्या वृत्त्याऽन्यपरत्वेन व्याख्यातत्वात्। किंच तत्र तत्र विधेयार्थभेदेन वाक्यभेदात् वाक्यसंनिधिर्न निश्चितोऽत उभयत्रापि प्रकरणसंनिधेरविशिष्टत्वात्प्राग्व्याख्यैव ज्यायसी। प्रथमः पादस्तत्राकारोकार-

मकाराश्रितत्वेन तद्वाचकत्वेन वैवंविधविशिष्टबुद्ध्युत्पत्तिरिति प्रथमः पादः । एतत्पूर्वकत्वादुत्तरपादाधिगमस्येति प्राथम्यम् । नन्वयमात्मा ब्रह्मेति प्रत्यगात्मनोऽस्य चतुष्पात्त्वे प्रकृते कथं शक्तिबीजयोरंगमुखत्वकीर्तनमिति । नैष दोषः । उपास्योपासकयोरभेदस्यात्र विवक्षितत्वात् । एवं च सति नृसिंहब्रह्माद्वैतसिद्धिः । सर्वभूतस्थश्चात्मैको दृष्टः स्यात्सर्वभूतानि च आत्मनि । यस्तु सर्वाणि भूतानीत्यादिश्रुत्यर्थश्चैवमुपसंहृतश्च स्यात् । अन्यथा परिच्छिन्न एव प्रत्यगात्मा सांख्यादिभिरिव दृष्टः स्यादिष्यते च सर्वोपनिषदां सर्वात्मैकत्वप्रतिपादकत्वम् । अतो युक्तमेवास्योपासकस्याऽऽत्मन उपास्येनात्मनैकत्वमभिप्रेत्य सप्तांगत्ववचनं मुखवचनं च । स्वप्नं स्थानमस्य तैजसस्य स स्वप्नस्थानः । जाग्रत्प्रज्ञाऽनेकसाधना बहिर्विषयेव भासमाना मनसः स्पंदमाना सती तथाभूतसंस्कारं मनस्याधत्ते । तन्मनस्तथा संस्कृतं विचित्र इव पटो बाह्यसाधनानपेक्षमविद्याकर्मभ्यां प्रेर्यमाणं जाग्रद्वदवभासते । तथाचोक्तमस्य लोकस्य सर्वावतो मात्रामपादायेत्यादि । परे देवे मनस्येकी भवतीति प्रस्तुत्यात्रैष देवः स्वप्ने महिमानमनुभवतीत्याथर्वणे । इंद्रियापेक्षयांऽतःस्थत्वान्मनसस्तद्वासनारूपांतर्लब्धा स्वप्ने प्रज्ञा येनेत्यंतःप्रज्ञः । तैजसो विषयशून्यायां प्रज्ञायां केवलप्रकाशरूपायां विषयित्वेन भवतीति तैजसः । विश्वस्य सविषयत्वेन प्रज्ञायाः स्थूलाया भोग्यत्वम् । इह पुनः केवला वासनामात्रा प्रस्फुटप्रज्ञा भोग्येति प्रविविक्तो भोग इत्युकारामिश्रणं शक्तिबीजयोः । समानमन्यत् । द्वितीयः पादस्तैजसस्त्रिष्वपि स्थानेषु तत्त्वाप्रतिबोधलक्षणः स्वापोऽविशिष्ट इति पूर्वाभ्यां सुषुप्तं विभजते—यत्र सुप्तो न कंचनेत्यादि । न हि सुषुप्ते पूर्वयोरिवान्यथाग्रहणलक्षणं स्वप्नदर्शनं कामो वा कश्चन विद्यते । तदेतत्सुषुप्तं स्थानमस्येति सुषुप्तस्थानः स्थानद्वयप्रविभक्तमनस्पंदितं द्वैतजातम् । तद्यथा रूपापरिज्ञानेनाविवेकापन्नं नैशतमोग्रस्तमिवाहः स्फुटप्रपंचमेकीभूतमुच्यते । अत एव स्वप्नजाग्रन्मनःस्पंदनानि प्रज्ञानानि घनीभूतानीवेयमवस्था विवेकरूपत्वात्प्रज्ञानघन उच्यते । यथा रात्रौ नैशेन तमसाऽविभज्यमानं सर्वं घनमिव तद्वत्प्रज्ञानघनः । एवशब्दाज्जात्यंतरं नास्तीत्यर्थः । मनसो विषयविषय्याकारस्पंदनायासदुःखाभावादानंदप्रायो

नाऽऽनंद एवानात्यंतिकत्वात् । यथा लोके निरायासस्थितौ सुखानंदभुगुच्यते । एष परमानंद इति श्रुतेः । स्वप्नादिप्रतिबोधे चेतः प्रति द्वारीभूतत्वाच्चेतोमुखो बोधलक्षणं वा चेतो मुखं द्वारमस्य स्वप्नाद्यागमनं प्रतीति चेतोमुखः । भूतभविष्यज्ञातृत्वात्सर्वविषयज्ञातृत्वमस्यैवेति प्राज्ञः । सुप्तो हि भूतपूर्वगत्या प्राज्ञ उच्यतेऽथवा प्रज्ञप्तिमात्रमस्यैवासाधारणं रूपमिति प्राज्ञ इतरयोर्विशिष्टमपि ज्ञानमस्ति सोऽयं प्राज्ञस्तृतीयः पादः । एष हि स्वरूपावस्थः साधिदैविकस्य भेदजातस्य सर्वस्येशिता नैतस्माज्जात्यंतरभूतेऽन्येषामिव 'प्राणबंधनं हि सोम्य मन' इति श्रुतेः । अयमेव हि सर्वेश्वरः । अयमेव हि सर्वभेदावस्थाज्ञातेत्येष सर्वज्ञः । एषोऽतर्यामयंतस्तनु प्रविश्य सर्वेषां भूतानां नियंताऽप्येष एव । अत एव यथोक्तं सभेदं जाग्रत्प्रसूयत इत्येष योनिः । अत एव प्रभवश्चाप्ययश्च प्रभवाप्ययौ हि भूतानामेष एव एतावानुभयत्रापि समानः पाठः । अत ऊर्ध्वं मांडूक्य उक्त एवार्थे श्लोकान्पठित्वा तुरीयः पादः, एतस्मिंस्तापनीये तु तान्विहाय तुरीयः पादः । तस्मिन्नपि क्रियान्पाठभेदस्तद्व्याख्यानावसरे दर्शित एव । तत्रोपयोगी श्लोकः पठ्यते—

"दक्षिणाक्षिमुखे विश्वो मनस्यंतस्तु तैजसः ।
आकाशे च हृदि प्राज्ञस्त्रिधा देहे व्यवस्थितः" ।

जागरितावस्थायामेव विश्वादीनां त्रयाणामनुभवप्रदर्शनार्थं श्लोकः । दक्षिणमक्ष्येव मुखं यस्य स तथोक्तस्तास्मिन्सर्वेषु करणेष्वविशेषेऽपि दक्षिणे अक्ष्ण्युपलब्धिपाटवदर्शनात्तत्र विशेषनिर्देशो विश्वस्य दक्षिणाक्षिगतो रूपं दृष्ट्वा निमीलिताक्षस्तदेव स्मरन्मनस्यंतः स्वप्न इव वासनारूपमभिव्यक्तं पश्यति यथाऽत्र तथा स्वप्नेऽतो मनस्यंतस्तु तैजसो विश्व एवाऽऽकाशे बाह्यादिस्मरणव्यापारोपरमे प्राज्ञ एकीभूतो घनप्रज्ञ एव भवति, मनोव्यापाराभावात् । दर्शनस्मरणे एव हि मनःस्पंदितं तदभावे हृद्येवाविशेषेण प्राणात्मनाऽवस्थानात्प्राणः । 'प्राणो ह्येवैतान्सर्वान्संवृंक्त' इति श्रुतेः । तैजसो हिरण्यगर्भः मनस्यवस्थितत्वात् । लिंगं मनः । यत्र मनोमयोऽयं पुरुष इत्यादिश्रुतिभ्यः । ननु व्याकृतः प्राणः सुषुप्ते तदात्मकानि कारणानि भवन्ति कथमव्याकृतता ? नैष दोषः । अव्याकृतस्य देशकाल-

विशेषाभावात् । यद्यपि प्राणाभिमाने सति व्याकृततैव प्राणस्य, तथाऽपि पिंडपरिच्छिन्नविशेषाभिमाननिरोधः प्राणे भवतीत्यव्याकृत एव प्राणपरिच्छिन्नाभिमानवतां यथा प्राणलये परिच्छिन्नाभिमानिनां प्राणेऽव्याकृतता, तथा प्राणाभिमानिनोऽप्यविशेषापन्नत्वादव्याकृतता समाना । प्रणवबीजात्मकत्वं च तदध्यक्षश्चैको व्याकृतावस्थः परिच्छिन्नाभिमानाध्यक्षाणां च तेनैकत्वमिति पूर्वोक्तं विशेषणमेकीभूतः प्रज्ञानघन इत्याद्युपपन्नं, तस्मिन्नुक्तहेतुत्वात्प्राणशब्दत्वमव्याकृतस्य । 'प्राणबंधनं हि सोम्य मन' इति श्रुतेः । एवं तावत्प्रभवाप्ययौ हि भूतानामित्यनेनैकविज्ञानेन सर्वविज्ञानप्रतिज्ञा प्रदर्शिता । तथा मांडूक्यश्लोके जागरितावस्थायामेवावस्थात्रयमुक्तं तस्यामेवावस्थायां तत्त्रैविध्ये मनोव्यापारं व्यावृत्य प्रागुक्तोपास्ये मनोव्यापारं प्रवर्तयितुमुपास्यस्वरूपमाह—न बहिःप्रज्ञमिति । बहिर्विषयव्यापारोपरमाज्जागरितावस्थाप्रतिषेधान्मनसो हि स्वस्मिन्व्यापारेणांतःप्रज्ञत्वे तैजसत्वे च प्रत्यगात्मनः प्राप्ते तन्निषेधति—नांतःप्रज्ञमिति । उभयत्र व्यापारप्रतिषेधेन तदंतरालव्यापारे प्राप्ते तं निषेधति—नोभयतःप्रज्ञमिति । जाग्रत्स्वप्नांतराले मनो व्यावृत्तं प्रज्ञार्थं न कुर्यादित्यर्थः । अंतरालप्रतिषेधेन उभयत्र युगपत्प्रज्ञार्थं व्यापारे प्राप्ते तं निषेधति—न प्रज्ञमिति । एवं सर्वतो मनोव्यापारप्रतिषेधादव्याकृतं मनः अविद्यमानं असदिव तिष्ठेत, तत्प्रतिषेधति नाप्रज्ञमिति । तत्स्थितिप्रतिषेधादज्ञानसाक्षिके स्वप्ने प्राप्ते तं निषेधति—न प्रज्ञानघनमिति । अथ षट्प्रतिषेधैः प्रणवविद्यांगभूतैरुपास्यप्रतिकूलं प्रतिषिध्य व्यावृत्य यदुपास्ये मनोऽव्यावृत्तं कार्यं तदुपास्यं निर्दिशति—अदृष्टमिति । न हीदृशमुपास्यं क्वचिद्दृष्टं पुरुषाकारमेव वा तिर्यगाकारमेव वा यथा गोपालकूर्मादि । तत्तूभयरूपं नृसिंहात्मकं त्रिनेत्रं पिनाकहस्तमिति । अत एवाव्यवहार्यम् । अत एवालक्षणमिति । न लक्षणं लिंगं विद्यते यस्य तदलक्षणम् । अत एवाचिन्त्यमनुमानेन तर्केण वा । अत एव अव्यपदेश्यं नियताकारोपास्यप्रतिपादकैः शब्दैः । अत एवैकात्मप्रत्ययसारं एकस्मिन्सर्वेषामात्मनां प्रत्यय एकात्मप्रत्ययः स एव सारं यस्य तत्तथोक्तम् । अथवैक एवाऽऽत्मोपास्योपासकयोरित्येवं प्रत्ययः । शेषं पूर्ववत् । अत एव प्रपंचोपशमं प्रागुक्तेन न्यायेन मनसो हि बाह्यदर्शनस्मरणव्यापाराभा-

वाह्यावृत्तत्वाच्च स्वापाभावादित्युपास्यव्यतिरेकेण प्रपंचाप्रतीतेः प्रपंचोपशम-मिति। शिवं शंकरं चतुर्थं तुरीयपादं मन्यंतेऽर्धमात्रानादात्मकमिति तथोपास्यम्। प्रत्यगात्मतयोपास्यमाह— स उपास्य आत्मा प्रत्यगात्मेत्येवं विज्ञेयो द्रष्टव्यः ॥१॥

एवमियं प्रणवविद्या षट्प्रतिषेधवती सप्तशक्तिकहृदयांगबीजमुखवती अंगिना मनोव्यापारं स्थिरं कुर्वत्यस्यां विद्यायामुपकारकवत्यसकृदावर्तनीया ओमुपासकेनेति तात्पर्यार्थः। एवं तावत्सामांगप्रणवविद्यां नृसिंहब्रह्मविद्योपकारिणीमभिधायाथेदानीं तदुपकारिणीमेव शिरोंगव्याख्यात्रीं सामांगसवितृप्रतिपाद्यां विद्यां नृसिंहब्रह्मविद्यांगभूतामाह—

अथ सावित्री गायत्री या यजुषा प्रोक्ता तया सर्वमिदं व्याप्तं घृणिरिति द्वे अक्षरे सूर्य इति त्रीण्यादित्य इति त्रीण्येतद्वै सावित्रस्याष्टाक्षरं पदं श्रियाभिषिक्तं य एवं वेद श्रिया हैवाभिषिच्यते तदेतदृचाभ्युक्तम्— ऋचो अक्षरे परमे व्योमन्यस्मिन्देवा अधि विश्वे निषेदुः। यस्तन्न वेद किमृचा करिष्यति य इत्तद्विदुस्त इमे समासत इति। न ह वा एतस्यर्चा न यजुषा न साम्नाऽर्थोऽस्ति यः सावित्रीं वेदेति। ॐ भूर्लक्ष्मीर्भुवर्लक्ष्मीः सुवःकालकर्णी। तन्नो महालक्ष्मीः प्रचोदयादित्येषा वै महालक्ष्मीर्यजुर्गायत्री चतुर्विंशदक्षरा भवति गायत्री वा इदं सर्वं यदिदं किंच तस्माद्य एतां महालक्ष्मीं याजुषीं वेद महतीं श्रियमश्नुते। ॐ नृसिंहाय विद्महे वज्रनखाय धीमहि। तन्नः सिंहः प्रचोदयादित्येषा वै नृसिंहगायत्री वेदानां देवानां निदानं भवति य एवं वेद स निदानवान्भवति ॥२॥

अथ सावित्री गायत्रीति। अथशब्दः क्रमप्राप्तानंतर्यार्थः। मंत्रे सवितृपदाभावेऽपि सावित्रीति वदन्सवितृकालीनप्रकाशवत्सुपुप्तप्रकाशवच्च बाह्यांतरतमोनिर्वारकप्रकाशवदयं शिरोंगप्रकाशो निबिडाविद्यानिवर्तक इति दर्शयति। गायत्र्यष्टाक्षरत्वात्तां गायत्रीं यजुषा व्याचष्टे, या यजुषा प्रोक्ता तया सर्वमिदं व्याप्तम्। शिरोंगं व्याख्यातमुपास्यं च। अक्षराणि गणयति। घृणिरिति द्वे अक्षरे। सूर्य इति त्रीणि पृथग्रेफगणनात्। आदित्य इति त्रीणि। एतद्वै सावित्रस्याष्टाक्षरं पदं श्रियाऽभिषिक्तमिति।

श्र्यादिभिस्तदादिन्यायेन सप्तभिः शक्तिभिर्विग्रहवतीभिर्मणिगणखचितैर्हेमकुंभैरमृतपूर्णैः शिरोऽभिषिक्तमित्यर्थः । य उपासक एवमुपास्ते तस्य फलं निर्दिशति । श्रिया हैवाभिषिच्यते प्रागुक्ताभिः शक्तिभिः प्रागुक्तेन प्रकारेण सोऽप्यभिषिच्यत इत्यर्थः । तदेतदृचाऽभ्युक्तमुक्तार्थम् । ऋचे निषेदुर्नितरां सेवनं कृतवत्यः । ऋग्ग्रहणमुपलक्षणार्थम् । यद्वा ऋच इति षष्ठी । ऋचः सईमित्यादिकाया नयाः प्रतिपादिताः शक्तयो वेदा वा । न केवलं शक्तयोऽपि तु विश्वे देवाः सर्वे देवा अधीत्युपरि शिरस्यक्षरे न क्षरति न विलीनं भवति परमे व्योमन्व्योमनि सर्वाभिषेकद्वारत्वात्परमं मोक्षद्वारत्वाच्च व्योम यस्मिञ्शिरसि । य उपासकस्तच्छिरो वेददेवदेवीभिः प्रागुक्तेन प्रकारेणाभिषिक्तं न वेद न जानाति किमृचर्ग्वेदादिना । यद्वा सईं पाहीत्यनयर्चा किं करिष्यति । य इदित्थमेव तदाभिषिक्तं शिरो विदुरुपासते त इम उपासकाः समासते सम्यक्प्रकारेणाऽऽसते सुखिन इत्यर्थः । ऋग्गतमुक्तपदं व्याचष्टे । न ह वा एतस्यर्चा न यजुषा न साम्नार्थः प्रयोजनमस्ति यः सावित्रीं शिरःशिखां साधनभूतां वेदेति । ततश्चायमर्थः । अष्टाक्षरां सावित्रीं पठित्वा प्रागुक्ताः सर्वे वेददेवादयोऽभिषिंचतीति सावित्रस्याष्टाक्षरं पदमष्टावक्षराण्यभिषेचनाय यस्मिञ्शिरसि तदष्टाक्षरं शिरस्तदेव पदमाश्रय इति तत्त्वार्थः । एवं तावन्नृसिंहब्रह्मविद्यां शिरोऽगोपकारिणीं सावित्राभिषेचनीं विद्यामभिधायाथेदानीं तदुपकारिणीं शिखांगद्वारा सामांगमहालक्ष्मीविद्यामाह—ॐ भूर्लक्ष्मीरिति । प्रणवविद्यापुरःसरा एताः शक्तयो भूरित्याद्या व्याहृतयः । भूः । भू सत्तायामिति सत्तायामत्र वर्तते । अत एवोक्तमस्माभिः सप्तव्याहृतीर्व्याचक्षाणैः प्रपंचसारे—

"भूःपदात्तु व्याहृतयो भूःशब्दः सति वर्तते ।
तत्पदं सदिति प्रोक्तं सन्मात्रत्वाच्च भूरतः ॥
भूतत्वात्कारणत्वाच्च भुवःशब्दस्य संगतिः ।
सर्वस्य स्वीकरणात्स्वात्मतया स्वरितीरितम् ।
महत्त्वाच्च महस्त्वाच्च महच्छब्दः समीरितः" ॥

ततश्च यथासंख्यं भूर्लक्ष्मीरिति । सन्मात्रब्रह्मणो व्यापारिका

शक्तिर्भूर्लक्ष्मीरित्युच्यते । कारणमात्ररूपस्य ब्रह्मणः शक्तिर्भुवर्लक्ष्मीरिति । सर्वत्र स्वात्मतयाऽवस्थितस्य ब्रह्मणः शक्तिः सुवःकालकर्णीत्युच्यते । महाभूतप्रकाशकात्मकस्य भुवर्ब्रह्मणः शक्तिर्महालक्ष्मीरिति । सैकैका शक्तिस्तदंगं शिखाख्यं तेजोमयं सुषुम्नामृतमयं सोमरूपेणोपास्यत्वात्तस्य पादस्य । "य ओषधीनां प्रभवति तारापतिः सोमस्तत्साम्नस्तृतीयं पादं जानीयात्" इति श्रुतेः । 'सोमश्चंद्रः सुषुम्नः सूर्यरश्मिश्चंद्रमा' इति श्रुतेः । नोऽस्मान्प्रचोदयादिति चुद प्रेरणे प्रेरयतु । तदंगमेकैका विग्रहवती शक्तिरमृतस्रवणाय प्रेरयतु । अभिषेक्त्रीणां शक्तीनां शिखाधिष्ठात्रीः शक्तीः . प्रत्यनयर्चा गायत्र्या यजुर्महालक्ष्म्याः प्रार्थनारूपं वचनम् । ततश्च तदंगममृतस्राव्यमृतरूपमुपास्यामिति । अथवा सैकैका शक्तिस्तदंगं नः प्रचोदयादिति नः प्रेरयतु । असंविवादमेवांगं कुर्यादिति । एषा वै महालक्ष्मीर्यजुर्गायत्री महतीनां महालक्ष्म्यादीनां प्रतिपादकत्वान्महालक्ष्मीः सावित्रमंत्रे । अत्र च यजुरिति वदन्सामांगत्वेऽपि गीतिरहितमंगद्वयमिति दर्शयति । प्रणवांतर्भावायाक्षराणि गणयति । चतुर्विंशदक्षरा भवतीति । चतुर्विंशदिति छांदसम् । गायत्री वा इदं तृतीयमंगं सर्वं कृत्स्नं यदिदं किंच । यस्मादेवं तस्माद्य एतां शिखां पारमेश्वरीं महालक्ष्मीं याजुषीं प्रागुक्तविग्रहशक्त्युपास्यां वेदोपास्ते, तस्य फलं निर्दिशति—महतीं श्रियमश्नुत इति । महतीं श्रियं प्राप्नोतीत्यर्थः । एतद्गायत्र्युक्ताः शक्तयो विग्रहवत्योऽभिषेचनशक्तीनामुपकारायामृतमयीं शिखाममृतस्रवणाय तद्बंधनाय वोपास्त इति तत्त्वार्थः । एवं तावन्नृसिंहब्रह्मविद्योपकारिणीं सामांगतृतीयांगविद्यामभिधायाथेदानीं सामांगचतुर्थांगविद्यां नृसिंहगायत्रीमाह । ॐ प्रणवो व्याख्यातस्तदंगं कवचाख्यं पारमेश्वरम् । धीमहीति । ध्यायेमहि । किमर्थं वज्रनखाय नृसिंहाय । तादर्थ्ये चतुर्थी । तदर्थं विद्महे जानीमो यतस्तदेवांगं नोऽस्मान्सिंहः प्रचोदयादित्युक्तार्थम् । नरशब्दं विहाय सिंह इति वदंस्तस्यां विद्यायां सिंहाकारस्य प्राधान्यं दर्शयति । इतिशब्दो मंत्रसमाप्तिं द्योतयति । एषा वै नृसिंहगायत्री नृसिंहार्थकवचप्रतिपादकत्वाद्गायत्री प्रणवांतर्भावं दर्शयति । कवचाश्रिततदावृतहृदयांतर्गतानां वेदानां देवानां यथायोग्यतया निदानं

मूलकारणं भवति । उपासकस्य फलं निर्दिशति । य एवं वेद स निदानवान्भवतीति । ततश्चायमर्थः । पारमेश्वरं कवचाख्यमंगं हृत्संबंधि सर्ववेददेवनिदानत्वेनोपास्यं तत्प्रतिपादकत्वाद्दक्संबंधि सर्ववेददेवनिदानं गायत्र्युच्यत इति तत्त्वार्थः ॥२॥

एवं तावन्नृसिंहब्रह्मविद्योपकारिण्यंगचतुष्टयव्यापिनी महाचक्राख्यां अभिधातुं तस्मिंश्चक्रे द्वात्रिंशत्पत्रे यथासंख्यं कृतप्रणवसंपुटे न्यस्त-मूलमंत्राक्षर एकैकस्मिंस्तत्तद्देवता नृसिंहव्यूहं स्तुतिमंत्रवर्णसामर्थ्यलभ्यं च प्रदर्शयितुं तान्मंत्रान्प्रश्नोत्तररूपाख्यायिकयाऽऽरभते—

देवा ह वै प्रजापतिमब्रुवन्नथ कैर्मंत्रैर्देवः स्तुतः प्रीतो भवति स्वात्मानं दर्शयति तन्नो ब्रूहि भगव इति स होवाच प्रजापतिः । ॐ उं ओं यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च ब्रह्मा तस्मै वै नमो नमः १ ॐ ग्रं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च विष्णुस्तस्मै वै नमो नमः २ ॐ वीं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च महेश्वरस्तस्मै वै नमो नमः ३ ॐ रं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च पुरुष-स्तस्मै वै नमो नमः ४ ॐ मं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्चे-श्वरस्तस्मै वै नमो नमः ५ ॐ हां ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्या सरस्वती तस्मै वै नमो नमः ६ ॐ विं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्या श्रीस्तस्मै वै नमो नमः ७ ॐ ष्णुं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्या गौरी तस्मै वै नमो नमः ८ ॐ ज्वं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्या प्रकृतिस्तस्मै वै नमो नमः ९ ॐ लं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्या विद्या तस्मै वै नमो नमः १० ॐ तं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्चोंकारस्तस्मै वै नमो नमः ११ ॐ सं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्याश्चतस्रोऽर्धमात्रास्तस्मै वै नमो नमः १२ ॐ वं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्ये च वेदाः सांगाः सशाखा-स्तस्मै वै नमो नमः १३ ॐ तों ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्ये पंचाग्नयस्तस्मै वै नमो नमः १४ ॐ मुं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्याः सप्तव्याहृतयस्तस्मै वै नमो नमः १५ ॐ खं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्ये चाष्टौ लोकपालास्तस्मै वै नमो नमः १६

ॐ नृं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्ये चाष्टौ वसवस्तस्मै वै नमो नमः १७ ॐ सिं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्ये च रुद्रास्तस्मै वै नमो नमः १८ ॐ हं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्ये चाऽऽदित्यास्तस्मै वै नमो नमः १९ ॐ भीं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्ये चाष्टौ ग्रहास्तस्मै वै नमो नमः २० ॐ षं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यानि पंच महाभूतानि तस्मै वै नमो नमः २१ ॐ णं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च कालस्तस्मै वै नमो नमः २२ ॐ भं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च मनुस्तस्मै वै नमो नमः २३ ॐ द्रं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च मृत्युस्तस्मै वै नमो नमः २४ ॐ मृं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च यमस्तस्मै वै नमो नमः २५ ॐ त्युं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्चांतकस्तस्मै वै नमो नमः २६ ॐ मृं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च प्राणस्तस्मै वै नमो नमः २७ ॐ त्युं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च सूर्यस्तस्मै वै नमो नमः २८ ॐ नं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च सोमस्तस्मै वै नमो नमः २९ ॐ मां ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च विराट्पुरुषस्तस्मै वै नमो नमः ३० ॐ म्यं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च जीवस्तस्मै वै नमो नमः ३१ ॐ हं ॐ यो वै नृसिंहो देवो भगवान्यश्च सर्वं तस्मै वै नमो नमः ॥३२॥ इति तान्प्रजापतिरब्रवीदेतैर्द्वात्रिंशन्मंत्रैर्नित्यं देवं स्तुवते ततो देवः प्रीतो भवति स्वात्मानं दर्शयति तस्माद्य एतैर्मंत्रैर्नित्यं देवं स्तौति स देवं पश्यति स सर्वं पश्यति सोऽमृतत्वं च गच्छति य एवं वेदेति महोपनिषत् ॥३॥ : इत्याथर्वणीयनृसिंहपूर्वतापनीयोपनिषदि चतुर्थोपनिषत्समाप्ता ॥

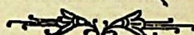
देवा ह वै प्रजापतिमब्रुवन्नित्यादि स होवाच प्रजापतिरित्यंतं स्पष्टार्थम् । अत्र हि सर्वे मंत्राः प्रणवादिकास्तदादिन्यायेन प्रणवं मूलमंत्राक्षरं पुनः प्रणवं सर्वेषु मंत्रेषु दर्शयति । अत्र हि मंत्रेषु यच्छब्दद्वयेनान्यतः सिद्धमनूद्य कुत्रचिच्छब्दसामर्थ्यात्कुत्रचित्तस्मा इत्येकवचनसामर्थ्यादेक एव व्यूहः प्रतीयते । स च द्विविधः क्वचिदसाधारणायुधैस्तत्तद्दे-

वतागम्यः प्रतीयते क्वचिच्च विश्वरूपस्तेनैव न्यायेनोभयत्रापि नृसिंहाकारो योगारूढोऽधस्तनहस्ताभ्यां वरदाभयहस्त उपरितनाभ्यां तत्तद्देवतायुधधारी क्वचिच्छंखचक्रगदाधारी चेत्येतत्सर्वं स्पष्टं करिष्यामः । तथाऽत्रैव नृसिंहाकारव्यूहा ब्रह्मविष्णुमहेश्वरात्मकाः स्रुक्स्रुवशंखचक्रपिनाकत्रिशूलैरायुधैर्गम्यंते नृसिंहात्मकः पुरुषव्यूहो द्विभुजो दश हस्त्या अंगुलयो दश पाद्या यावानेव पुरुष इति श्रुतेः । अत ऊर्ध्वं सर्वे नृसिंहव्यूहाश्चतुर्भुजा नृसिंहात्मकाश्चेश्वरव्यूह ईश्वरायुधगम्यः पूर्वेषां पंचानां यथासंख्यं पंचशक्तिव्यूहः सरस्वतीश्रीगौरीप्रकृतिविद्यात्मिकाः स्त्रियः स्वायुधैर्गम्या एवं मूलमंत्राक्षरेषु दशस्वैशानीं दिशमारभ्य प्रणवसंपुटितेषु सर्वाभरणयुक्ताः श्वेतरूपा उपास्याः। एवं वक्ष्यमाणाः सर्वे व्यूहा यथासंख्यं मूलमंत्राक्षरेषूपास्याः । प्रणवव्यूह एकेन प्रणवाक्षरेण वक्षसि चिह्नतः प्रणवचतुष्टयमात्रो वासुदेवविग्रहः सशाखवेदविग्रहः पंचाग्निविग्रहः सप्तव्याहृतिविग्रहोऽष्टलोकपालविग्रहो वसुरुद्रादित्याष्टग्रहपंचमहाभूतविग्रहा एकैकस्मिन्नृसिंहव्यूहे यथासंख्यमंतर्भूता उपास्या इति दश व्यूहा विश्वरूपा उपास्याः । कालमनुमृत्युयमांतकप्राणसूर्यसोमविराट्पुरुषजीवरूपचेतनाचेतनसर्वात्मका इत्येते व्यूहा अविश्वरूपास्तत्तदसाधारणरूपगम्या एवमेकैकव्यूह उपास्यस्तेन तेन मंत्रेण स्तुत्यः। ततो देवः स्वात्मानं स्वकीयं रूपं विश्वरूपमविश्वरूपं च यथायोग्यं दर्शयति । यस्मादेवं तस्माद्य उपासक एतैर्मंत्रैर्नित्यं नियमेन स्तौति, स देवं विश्वरूपमविश्वरूपं च पश्यति साक्षात्करोति । सोऽमृतत्वमित्यादि महोपनिषदित्यंतं स्पष्टार्थम् । तत्रामृतत्वं च गच्छतीति फलस्य द्विरभ्यासः स्तुतिमात्रादेव परमफलावाप्तिं मंत्राणां च सामर्थ्यं दर्शयति । महोपनिषच्छब्दः प्रणवबाहुल्यमिति सर्वं निर्मलम् ॥३॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीशंकरभगवत आद्यकृतावाथर्वणनृसिंहपूर्वतापनीयोपनिषद्भाष्ये चतुर्थोपनिषद्भाष्यं संपूर्णम् ॥

पंचमोपनिषत्।

एवं तावचतुर्थोपनिषद्यंते स्तुत्युपनिषदा महाचक्रस्थद्वात्रिंशत्पत्रेषु यथासंख्यं द्वात्रिंशन्नृसिंहस्तुत्योपास्यानभिधायाथेदानीं महाचक्रविद्यामभिधातुं महाचक्रस्वरूपं निरूपयितुं प्रश्नोत्तररूपाख्यायिकया पंचमोपनिषदारभ्यते— देवा ह वै प्रजापतिमब्रुवन्निति। नन्वेवं वर्हि स्तुत्युपनिषद्विद्यातो महाचक्रविद्यया प्राग्भवितव्यम्। अत्रोच्यते। सत्यम्। यदीयं प्राक्स्यात्पुरश्चरणार्थं पंचमांगन्यासार्थं च कृत्स्नैव प्रतीयेत, नतु द्वात्रिंशद्व्यूहोपासना मात्रं पुरश्चरणार्थमितरत्सुदर्शनादिमहाचक्रं सद्द्वात्रिंशद्व्यूहकं पंचमांगमित्येवं विभागः प्रतीयेतातस्तद्विभागज्ञापनार्थं न प्रागभिहितेयमिति। नन्वेवमपि तदादिन्यायेन महाचक्रविद्या पुरश्चरणार्थं कृत्स्नैव कस्मान्न गृह्येत। तन्न। तत्र तदादिन्यायवैषम्यात्। नहि महाचक्रस्यायमादिर्द्वात्रिंशद्व्यूहो नामा, अपि तु महाचक्रनाभिवर्तिक्षीरोदार्णवसंबंधिनृसिंहव्यूहः। तस्मात्सूक्तमुपनिषद्विद्यातः प्रागभिधानमस्या इति।

देवा ह वै प्रजापतिमब्रुवन्महाचक्रं नाम चक्रं नो ब्रूहि भगव इति सार्वकामिकं मोक्षद्वारं यद्योगिन उपदिशंति स होवाच प्रजापतिः षडरं वा एतत्सुदर्शनं महाचक्रं तस्मात्षडरं भवति षट्पत्रं चक्रं भवति षड्वा ऋतव ऋतुभिः संमितं भवति मध्ये नाभिर्भवति नाभ्यां वा एतेऽराः प्रतिष्ठिताः। मायया वा एतत्सर्वं वेष्टितं भवति नाऽऽत्मानं माया स्पृशति तस्मान्मायया वहिर्वेष्टितं भवति। अथाष्टारमष्टपत्रं चक्रं भवत्यष्टाक्षरा वै गायत्री गायत्र्या संमितं भवति वहिर्मायया वेष्टितं भवति क्षेत्रं क्षेत्रं वा मायैषा संपद्यते। अथ द्वादशारं द्वादशपत्रं चक्रं भवति द्वादशाक्षरा वै जगती जगत्या संमितं भवति वहिर्मायया वेष्टितं भवति। अथ षोडशारं षोडशपत्रं चक्रं भवति षोडशकलो वै पुरुषः पुरुष एवेदं सर्वं पुरुषेण संमितं भवति मायया वहिर्वेष्टितं भवति। अथ द्वात्रिंशदरं द्वात्रिंशत्पत्रं चक्रं भवति द्वात्रिंशदक्षरा वा अनुष्टुबनुष्टुभा संमितं भवति बहिर्मायया वेष्टितं भवत्यरैर्वा एतत्सुवद्धं भवति वेदा वा एतेऽराः पत्रैर्वा एतत्स-

वेंतः परिक्रामति च्छंदांसि वै पत्राणि ॥१॥

देवाः प्राक्स्तुतिश्रवणेनात्यंतहर्षिताः प्रजापतिमब्रुवन्महाचक्रं नामैतन्नामधेययुक्तं चक्रम् । यद्वैतन्नामधेययुक्तमेव चक्रं वर्तुलमुत्तराधरभावेन स्थितं सच्चतुष्टयांगव्यापकमस्त्राख्यमंगं नोऽस्मभ्यं ब्रूहि । भगवो भगवन्निति संबोधनम् । सार्वकामिकं सर्वकामसाधनत्वात्सार्वकामिकम् । अथवा सर्वेषां देवानां ब्रह्मादीनां व्यूहाः स्वात्मतयैव स्वभावतयैव कामिता यस्मिंश्चक्रे नाभिवर्त्याद्यव्यूहेन तत्सार्वकामिकम् । अत एव मोक्षद्वारं प्रणववहुलत्वान्मूलमंत्राक्षरसंख्यातः प्रणवसंपुटीकरणात्प्रणवाक्षरसंख्या द्विगुणा चतुःषष्टिः । अस्यां च विद्यायां मोक्षः प्रणवद्वारक एव । 'देहांते देवः परं ब्रह्म तारकं व्याचष्टे' इति श्रुतेः । ततश्चायमर्थः । मोक्षस्य प्रणवाख्यं द्वारं यस्मिंस्तत्तथोक्तम् । यच्चक्रं योगिन उपदिशंत्युपासकेभ्यः । स होवाच प्रजापतिरित्युक्तार्थम् । षडरं वा एतत्सुदर्शनं महाचक्रं महाचक्रस्यैव नामांतरं सुदर्शनमंत्रयोगात्सुदर्शनम् । यद्वा सुष्ठु दर्शनं विद्यते यस्मिंस्तथोक्तम् । एतत्पत्राधोभागे नालरूपोऽरशब्दवाच्यः । षडरा विद्यंते यस्मिंस्तत्षडरं, यस्मादेवं तस्मात्षडरं भवति षट्पत्रं चक्रं भवति । अरादुपरिभागः कोणत्रययुक्तः पत्राकृतिः पत्रं, षट्पत्राणि विद्यंते यस्मिंस्तत्तथोक्तम् । एतदेव स्तौति । षड्वा ऋतव ऋतुभिः संमितं भवति । एतस्मादर्थवादादराः पत्राणि च ऋतुबुद्ध्योपास्यानि भवन्ति । अराणां प्रतिष्ठार्थं स्थानमाह । मध्ये चक्रस्य मध्ये नाभिर्वर्तुलाकारा भवति । नाभ्यां वै एतेऽराः प्रतिष्ठिताः प्रागुक्तास्तदादिन्यायेन पत्राणि च । मायया प्रागुक्तेन मूलमंत्रशक्त्यक्षरेणैतत्षडरं षट्पत्रं सर्वं वेष्टितं भवति । यस्मान्नात्मानं चक्रस्य स्वरूपमरपत्रात्मकं माया स्पृशति तस्मान्मायया बहिर्वेष्टितं भवति । यद्वा प्रत्यक्चैतन्यमेव केवलं शुद्धं चक्रबुद्ध्योपास्यं यस्मात्तस्मादात्मानं प्रत्यक्चैतन्यं न माया स्पृशति मायाविनमिव । तस्मान्मायया बहिर्वेष्टितं भवति । अष्टारमष्टपत्रं चक्रं द्वादशारं द्वादशपत्रं चक्रं षोडशारं षोडशपत्रं चक्रं द्वात्रिंशदरं द्वात्रिंशत्पत्रं चक्रमिति चतुष्टयं षडरं षट्पत्रचक्रेण व्याख्यातम् । तत्रायं विशेषः— आद्यपत्रेऽराः पत्राणि चर्तुबुद्ध्योपास्यानि । द्वितीयतृती-

यपंचमेष्वरा वेदबुद्ध्योपास्याः पत्राणि गायत्रीजगत्यनुष्टुब्बुद्ध्या यथासंख्यं उपास्यानि । वेदा एवाराश्छंदांसि वै पत्राणीत्यर्थवादात् । चतुर्थे पत्रे षोडशाराः षोडशपत्राणि च षोडशकलाबुद्ध्योपास्यानि । क्षेत्रं क्षेत्रं वा मायैषा संपद्यते । पुरुष एवेदं सर्वं पुरुषेण संमितं भवतीति प्रत्यक्चैतन्यं शुद्धमाह माययाऽसंस्पृष्टं बहिःशब्दात् । तादृशं चक्रं तस्मिन्प्रकल्प्य तदुपास्यमित्यर्थः । तथाचारपत्रशब्दाद्बहिःशब्दाच्च सबिंदुकेन शक्त्यक्षरेण यद्वेष्टनं तद्यथासंख्यं पूर्वपूर्वचक्रापरपत्रासंस्पृष्टमुत्तरोत्तरचक्राणामाश्रयत्वेन नाभिरूपमित्येवं सुदर्शनचक्रपत्रासंस्पृष्टं यद्वेष्टनं मायया तदुपरितनाक्षरनारायणचक्राश्रयत्वेन नाभिरूपमेवमष्टाक्षरवेष्टनं द्वादशाक्षरस्य नाभिरूपं द्वादशाक्षरवेष्टनं सबिंदुकमातृकाषोडशाक्षरस्य नाभिरूपं सबिंदुकाद्यमातृकाषोडशाक्षरवेष्टनं द्वात्रिंशदक्षरस्य नाभिस्ततो द्वात्रिंशदक्षरवेष्टनमसंस्पृष्टमनाभिरूपमेव इत्येवं सुदर्शननारायणवासुदेवषोडशारद्वात्रिंशदरचक्राणां यथासंख्यं पंच नाभयो नाभीनामेवापेक्षया वेष्टनरूपतेत्याद्यो नाभिर्मायाक्षररहित उपरितना नाभयोऽत्यं च वेष्टनं मायाक्षरेणेति तत्त्वार्थः । नन्वेवं तर्ह्यथशब्दस्य तत्र तत्र प्रयोगात्पूर्वचक्रसंस्पर्शात्पंचनाभिकानि पंच चक्राणि पृथक्प्रयोज्यानि कस्मान्न परिगृह्यंते । तथाचैकचक्रत्वेऽप्यमायिनो भूतनाभिकल्पनायां वेष्टनव्यतिरिक्तपंचनाभिकल्पना कस्मान्न भवति ? अत्रोच्यते—'महाचक्रं नाम चक्रं नो ब्रूहि' इत्युपक्रम्य 'तद्वा एतन्महाचक्रं' इत्युपसंहारान्महाचक्रैकतावगमाच्च चक्रचतुष्टयं तदंतर्गतमेवेत्यवगम्यते । तत्र तत्राथशब्दप्रयोगस्तत्तचक्रोद्धारे मांगलिकत्वप्रदर्शनार्थः । तथा वेष्टनानां नाभिकल्पनायां प्रतिषेधाभावाद्योग्यत्वाच्च कल्पनालाघवाच्च न पृथगुभे कल्पने इति । यत्र क्वचिद्बहिःशब्दपूर्वको मायाशब्दः पठ्यते क्वचिद्विपरीतस्तत्रायमभिप्रायः— यत्र मायाशब्दाद्बहिःशब्दः पूर्वस्तत्र मायाविशेषणं बहिर्भूतया मायया बहिर्मायया । यत्र च मायाशब्दात्परो वेष्टनशब्दात्पूर्वो बहिःशब्दस्तत्राविशिष्टया मायया तत्र बहिःशब्दो न मायाविशेषणं, किंतु वेष्टनविशेषणम् । माया हि द्विविधा नारसिंहमूलमंत्रगता सबिंदुकेकाररूपा निरुपपदान्मायाशब्दात्प्रतीयतेऽन्या तु रेफहकाराभ्यां मिलितसबिंदुकेकाररूपा सोपपदान्मायाशब्दात्प्रतीयते । ततश्च मूलमंत्राद्बहिर्भूतमायया ह्रीमित्येवं-

रूपया वेष्टितं भवतीति तत्त्वार्थः । ततः सुदर्शनचक्रे मूलमंत्रगतमायया वेष्टनं षोडशचक्रेऽप्येवमेव बहिःशब्दस्य वेष्टनात्पूर्वमुपादानाद्वेष्टनविशेषणं बहिःशब्दो मध्यवेष्टनव्यावृत्त्यर्थः । नारायणवासुदेवनारसिंहचक्रेषु व्याख्यातबहिर्मायया वेष्टनमिति वेष्टनचक्रोद्धारविवेकः ॥१॥

एवं महाचक्रस्य संवेष्टनमुद्धारं चाभिधायाथेदानीमुद्धृतचक्रे यथाविहितमंत्रान्न्यसितुं तन्नाभ्यामक्षरन्यासमाह—

तदेव चक्रं सुदर्शनं महाचक्रं तस्य मध्ये नाभ्यां तारकं भवति यदक्षरं नारसिंहमेकाक्षरं तद्भवति षट्सु पत्रेषु षडक्षरं सुदर्शनं भवत्यष्टसु पत्रेष्वष्टाक्षरं नारायणं भवति द्वादशसु पत्रेषु द्वादशाक्षरं वासुदेवं भवति षोडशसु पत्रेषु मातृकाद्याः सबिंदुकाः षोडश कला भवंति द्वात्रिंशत्सु पत्रेषु द्वात्रिंशदक्षरं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं भवति तद्वा एतत्सुदर्शनं महाचक्रं सार्वकामिकं मोक्षद्वारमृङ्मयं यजुर्मयं साममयं ब्रह्ममयममृतमयं भवति तस्य पुरस्ताद्वसव आसते रुद्रा दक्षिणत आदित्याः पश्चाद्विश्वे देवा उत्तरतो ब्रह्मविष्णुमहेश्वरा नाभ्यां सूर्याचंद्रमसौ पार्श्वयोस्तदेतदृचाभ्युक्तम्— ऋचो अक्षरे परमे व्योमन्यस्मिन्देवा अधिविश्वे निषेदुः । यस्तं न वेद किमृचा करिष्यति य इत्तद्विदुस्त इमे समासत इति । तदेतन्महाचक्रं बालो वा युवा वा वेद स महान्भवति स गुरुर्भवति स सर्वेषां मंत्राणामुपदेष्टा भवत्यनुष्टुभा होमं कुर्यादनुष्टुभाऽर्चनं तदेतद्रक्षोघ्नं मृत्युतारकं गुरुतो लब्धं कंठे बाहौ शिखायां वा बध्नीत सप्तद्वीपवती भूमिर्दक्षिणार्थं नावकल्पते तस्माच्छ्रद्धया यां कांचिद्दद्यात्सा दक्षिणा भवति ॥२

तदेव चक्रं सुदर्शनं महाचक्रमिति । तच्छब्देन द्वात्रिंशदरं द्वात्रिंशत्पत्रं चक्रमेवशब्देन तदेवावधृत्य तदेव चक्रं तदादिन्यायेन सुदर्शनादिशब्दैरूर्ध्वं चक्रचतुष्टयमपि महाचक्रात्मकमिति दर्शयति । महाचक्रमिति समाधानाधिकरण्याच्च । तस्य मध्ये महाचक्रस्य मध्ये मध्यवर्तिनाभ्यां वेष्टनरूपा हि नाभयो भूमध्यास्ता व्यावर्तयितुं मध्ये नाभ्यामित्युक्तम् । तारकं भवति संसारतारकत्वात्तारकं प्रणवाक्षरं भवति । यदक्षरं नारसिंहमेकाक्षरं तद्भवतीत्यक्षरम् । जग-

द्धितं वा एतद्रूपमक्षरामिति नृसिंहपदं व्याख्यातं तदक्षरशब्दात्प्रत्यभिज्ञायते। तथा नारसिंहमिति तद्धितात्सामप्रभृत्युपास्यं सर्वं प्रतीयते। ततः सर्वस्मिन्नुपास्ये प्रतीत एकमेवोपास्यं मूलनृसिंहव्यूहाख्यं वक्तुं विशिनष्टि—एकाक्षरं तद्भवतीति। यदक्षरं नारसिंहमुपास्यमित्यनूद्य तदेकं भवतीत्यक्षरं चेति महाचक्रमध्यनाभिवर्तित्वेन क्षीरोदार्णवसंबंधितयोपासनं विधीयत इत्यर्थः। तत्र केचिन्नारसिंहमेकाक्षरमिति विशेषणोपादानादेकाक्षरनृसिंहमिश्रितप्रणवो नाभ्यां न्यसनीय इत्याचक्षते, तदपि सांप्रदायिकत्वान्न विरुद्धम्। तस्मिन्नपि पक्षे नारसिंहामिति तद्धितादेकाक्षरो नृसिंहमंत्रः प्रणवमिश्रितो द्वात्रिंशन्नृसिंहव्यूहं विहाय यावत्प्राकरणिकं मूलनृसिंहव्यूहगतं उपास्यं प्रतीयत एव। ततश्चैतद्विद्यांगमेकाक्षरो नृसिंहमंत्रो यथोक्तोपास्याभिधायकत्वात्तस्य केवलः प्रणवेन विकल्प एकाक्षरनृसिंहमंत्रस्य प्रणवस्तु नियत एवेति तत्त्वार्थः। अत ऊर्ध्वं तत्तन्मंत्रन्यासे तत्तच्चक्रेषु पत्रग्रहणमरतदंतरालपत्रांतरालव्यावृत्त्यर्थं द्रष्टव्यम्। षट्सु पत्रेषु सुदर्शनं भवति। ऐशानपत्रमारभ्य षडक्षरः सुदर्शनो मंत्रो न्यसनीय इत्यर्थः। एवमुत्तरेषु पत्रेषु योज्यम्। अष्टसु पत्रेष्वष्टाक्षरं नारायणं भवति। प्रणवभावांतर्भावेनाष्टाक्षरतेति केचित्। तद्वदेव द्वादशपत्रेषु द्वादशाक्षरं वासुदेवं भवतीति। अत्रापि द्वादशाक्षरता पूर्ववत्। षोडशपत्रेषु मातृकामंत्रवर्णस्याद्या वर्णमातृकाद्याः सबिंदुका बिंदुसहिताः षोडश स्वरा भवंति। द्वात्रिंशत्सु पत्रेषु द्वात्रिंशदक्षरं सामाभिव्यक्तं मंत्रराजमानुष्टुभं भवति। मूलमंत्रस्यैवैकैकमक्षरम्। यत्त्वेकैकमक्षरमेकैकस्मिन्पत्रे तत्प्रणवसंपुटितं कार्यं 'प्रत्यक्षरमुभयत ओंकारो भवति' इति श्रुतेः। तदस्त्राख्यमंगं महाचक्रमुपासितं तन्निक्षिप्तमनिष्टे वस्तुनि त्रासकारित्वात्तदस्त्रं पंचममंगम्। अत एवास्त्रांगमंत्रं व्याचक्षाणैरस्माभिरुक्तं प्रपंचसारे—

"असुत्रासादिकौ धातू स्तः क्षेपच्चलनार्थकौ।
ताभ्यामनिष्टमाक्षिप्य क्षिप्यते फट्खडमिना" इति।

सार्वकामिकं मोक्षद्वारमित्युक्तार्थम्। ऋङ्मयं यजुर्मयं साममयं ब्रह्ममयममृतमयं भवतीति पंच मयट्प्रत्ययाः प्राचुर्यार्था ग्राह्याः। ऋंग्यजुःसामाथर्वप्रचुरम्। ब्रह्ममयमिति ब्रह्मशब्देनाथर्ववेदः सोऽयं ब्रह्म वेद

इत्येतद्ब्राह्मणाभिधानात् । वेदप्रचुरताऽराणां वेदबुद्धचोपास्यत्वात् । विकारार्थो वा मयड्वेदविकारात्मका इत्यर्थः । अमृतमयं क्षीरप्रचुरनाभिकं क्षीरविकारनाभिकं वेति । तस्येति तच्छन्दान्नाभिस्थो विष्णुर्मूलनृसिंहव्यूहः परामृश्यते । तत्परिचारकान्देवानाह—पुरस्ताद्वसवः परिचारका आसते रुद्रा दक्षिणत आदित्याः पश्चाद्विश्वे देवा उत्तरतो ब्रह्मविष्णुमहेश्वरा नाभ्यामिति । एवं दिङ्नाभिपरिचारकानुक्त्वाऽथेदानीं पार्श्वपरिचारकानाह— सूर्याचंद्रमसौ पार्श्वयोः कुक्षिप्रदेशयोरिति यावत् । तदेतन्महाचक्रमृचाऽभ्युक्तम् । यस्मिन्महाचक्रे अक्षरे । अशू व्याप्तावित्यस्य रूपं सरो मत्वर्थे । तस्मिन्व्याप्तिमति । परम उत्कृष्टे व्योमवत्सर्वव्यापकत्वेन स्थिते । अधीत्युपरिभावे । ऋच इत्यृग्ग्रहणं उपलक्षणार्थम् । ऋचो वेदा निषेदुः यस्मिन्वक्रे विश्वे सर्वे देवाः नृसिंहरूपेण निषेदुः स्थिताः । यदि वर्च इति षष्ठी । अनुष्टुप्संबंधिन्यक्षरे व्याप्तिमति चक्रे सर्वे वेदाः स्थितास्तत्सुदर्शनमंत्रादिसंबंधि चक्रमित्यर्थः । य उपासकस्तन्महाचक्रं न वेद नोपास्ते किमृचग्वेदादिना यदि वर्चाऽनुष्टुप्छंदस्कयर्चेति । अनेनैतद्दर्शयति— महाचक्रोपासनगर्भितमेवानुष्टुबुपासनं कुर्यान्न तु तद्रहितमिति । य इत्तद्विदुस्त इमे समासत इत्युक्तार्थम् । इतिशब्द ऋक्समाप्तिं द्योतयति । तदेतन्महाचक्रं बालो वा युवा वा वेदोपास्ते तस्येदं फलं स महान्भवति । महतीं प्रतिष्ठां जने प्राप्नोति । यदि वा महान्महाविष्णुरिति । स गुरुः सर्वैर्देववदाराध्यः । स सर्वेषां मंत्राणामुपदेष्टा भवत्युपदेशकः । सामाभिव्यक्तानुष्टुभा होमं कुर्यादिति विद्यांगोऽयं होमस्तस्मिन्द्रव्यानुपादानात्प्रतिदिनं हविष्यमन्नं साज्यं जुहुयादिति । तथा संख्यानुपादानात्सकृत् द्वादशवारं वा । यदि वा सूत्रागतदशपदानां मूलनृसिंहव्यूहे द्वात्रिंशद्व्यूहे च व्याख्यातत्वादुभयोद्देशेन होमं कुर्यात् । ततश्च क्षीरोदार्णवशायिने नृसिंहाय त्रिनेत्राय पिनाकहस्तायोग्रायेदमिति हुत्वा ब्रह्मादिद्वात्रिंशद्व्यूहात्मकाय नृसिंहायोग्रायेति जुहुयादित्येवं प्रातिपदं मूलमंत्रावृत्तिः । यद्वाऽनुष्टुंभेत्येकवचनात्सकृन्मूलमंत्रमुच्चार्य स्वाहाकारांतं जुहुयात्प्रतिपदमुद्दिश्य त्यागः कार्यः । तथा सामाभिव्यक्तानुष्टुभाऽर्चनं षोडशोपचारादि कुर्या-

दित्यनुषंगः । अत्रापि होममंत्रवन्मंत्रावृत्त्यनावृत्ती एष्टव्ये । तदेतन्महाचक्रं रक्षोघ्नं मृत्युतारकं गुरुप्रसादाल्लब्धं कंठे बाहौ शिखायां वा बध्नीत यस्तस्मै गुरवे यस्मात्सप्तद्वीपवती द्विगुणावृत्ताऽपि पृथ्वी दक्षिणार्थे नावकल्पते, तस्माच्छ्रद्धया भक्त्या यां कांचिद्भूमिं यथाशक्त्यनुरूपां दद्यात्सा दाक्षिणा भवति । एवं प्रागुक्तं श्रुतित उपासनमवगतं पंचांगन्यास उपसंहृतमेकस्मान्मतात् । अथ मतांतरपर्यालोचनया महाचक्र एवोपसंहृतं तस्मात्प्रत्यक्षरमुभयत ओंकारो भवतीत्यत्र मूलमंत्राक्षराणां प्रणव उपसंहृतत्वात्प्रणवप्रधानमेवेदं महाचक्रं तस्मिञ्शक्तिबाहुल्यश्रवणान्मायया बहिर्वेष्टितं भवति । बहिर्मायया वेष्टितं भवतीत्यसकृच्छ्रवणादुद्धृतपदव्याख्यानावसरे प्रतिपदं यस्मात्स्वमहिम्ना सर्वाँल्लोकान्सर्वान्देवान्सर्वानात्मनः सर्वाणि भूतानीत्यसकृन्महिमशब्दवाच्याया मायायाः सर्वलोकसर्वदेवात्मभूतानां साधनत्वेन श्रवणात्तद्वेष्टितमायाधारत्वेन यथासंख्यं पृथिव्यादिलोकर्ग्वेदादिवेदाग्न्यादिदेवभूतानामात्मनां च साधनत्वश्रवणान्महाचक्रांतर्गतवेष्टितमायाधारमेवेदमुपासनम् । न तु मूलनृसिंहगतं पंचांगन्यासार्थं चांतरंगत्वान्महाचक्रमेवेदमुपासनम् । तदपि संप्रदायागतमुपादेयमित्युपासनाविकल्पः । तत्रापि बहुतरं संप्रदायानुकूल्यागतत्वादन्यमेवोपासनमुपादेयमिति केचित् । तस्मिन्मते प्रणवसावित्रयजुर्लक्ष्मीनृसिंहगायत्रीति मंत्रचतुष्टयमंगं सामाभिव्यक्तं यथायोग्यतया महाचक्रप्रकाशकत्वेन योज्यं तथैवोपास्यं महाचक्रमिति रहस्यं तत्त्वं चेति ॥२॥

देवा ह वै प्रजापतिमब्रुवन्नानुष्टुभस्य मंत्रराजस्य फलं नो ब्रूहि भगव इति स होवाच प्रजापतिर्य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं नित्यमधीते सोऽग्निपूतो भवति स वायुपूतो भवति स आदित्यपूतो भवति स सोमपूतो भवति स सत्यपूतो भवति स ब्रह्मपूतो भवति स विष्णुपूतो भवति स रुद्रपूतो भवति स वेदपूतो भवति स सर्वपूतो भवति स सर्वपूतो भवति ॥ इति प्रथमोऽध्यायः ॥१॥

एवं नृसिंहब्रह्मविद्यां सकलमतानुसारिणीं कृत्स्नामभिधायाथेदानीं तदनुष्ठातुः कैमुत्यन्यायेन फलकथनाय प्रश्नोत्तररूपाख्यायिकामवतारयति—देवा ह वै प्रजापतिमब्रुवन्नित्यादिना । अत्र देवा ह वा इत्याद्यारभ्य

तदेतन्निष्कामस्य भवतीत्यंता अष्टावध्यायाः, प्रत्यध्यायसमाप्तौ च द्विरभ्यासः। देवा ह वै प्रजापतिमब्रुवन्नस्य मंत्रस्य प्रागुक्तोपासनाविशिष्टस्य फलं नो ब्रूहि भगव इति । स होवाच प्रजापतिरित्युक्तार्थम् । यो द्विविधोपासक एतमित्येतच्छब्दपरामृष्टं प्रागुक्तविद्यागर्भितं मंत्रराजं सामराजं नारसिंहं नृसिंहाकारब्रह्मोपासनागर्भमानुष्टुभमनुष्टुप्छंदस्कं नित्यमिति साकारब्रह्म-प्रतिपत्तिद्वारेण नित्यभूतनिराकारब्रह्मप्रतिपादकत्वान्नित्यमधीत उच्चारयति । यत्रेदृशसामोच्चारणमात्रादेव वक्ष्यमाणफलाप्तिः, किं तत्र विद्यानुष्ठानादि-त्यभिप्रायेण तत्र तत्राधीतेऽधीत इत्यवोचत् । अथवा नित्यमधीत इति नियमेनाधीते । अथवा नित्यमधीत्युपरिभाव इते जानीते । सर्वे गत्यर्था ज्ञानार्थाः । नित्यं संध्योपासनादि निर्वर्त्योक्तकालं यो विद्यामेतामनुति-ष्ठतीत्यर्थः । अथवा नित्यमानुष्टुभमित्यन्वयादानुष्टुभस्य साम्नो नित्यत्वं दर्शयति न त्वितरस्य सामरूपस्येति । अथवा नित्यं संध्योपासनादि कर्माधिकृत्येते जानीते । एतदुक्तं भवति । ततो नित्यसंध्योपासनाग्नि-होत्राद्युपास्यदेवता नारसिंहलीलाविग्रहेत्युपास्ते । एतद्विद्यागर्भितेत्यर्थः । अथवा य उपासकः प्रागुक्तविद्यानुष्ठानप्रकारज्ञानेऽसमर्थः स केवलं विद्या-प्रतिपादकं ग्रंथं नित्यं प्रतिदिनं स्वाध्यायधर्मेणाधीते पठति जपति, सोऽपि वक्ष्यमाणं फलं प्राप्नोति । तस्य तज्जपसामर्थ्यात्परमेश्वरः कारुण्यात्तद्वि-द्यानुष्ठानप्रकारं साकारप्रभृति निराकारपर्यंतमिहैव कथयति । तथाचांते श्रूयते—'तद्वा एतत्परमं धामैतद्विद्यागर्भितमंत्रराजाध्यायकस्य पाठकस्य जापकस्य इत्यादिना । स उपासकोऽग्निवाय्वादित्यसोमसत्यब्रह्मविष्णुरुद्रवे-दैर्नृसिंहरूपैरुपास्यैः पूतो भवति पवित्रो भवति । अन्यैश्च सर्वैर्नृसिंहरू-पैरुपास्यैः पूतो भवति । द्विरभ्यासोऽध्यायसमाप्तिं द्योतयति ॥

इति प्रथमोऽध्यायः ॥१॥

य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं नित्यमधीते स मृत्युं तरति स पाप्मानं तरति स ब्रह्महत्यां तरति स भ्रूणहत्यां तरति स वीरहत्यां तरति स सर्वं तरति स सर्वं तरति ॥ इति द्वितीयोऽ-ध्यायः ॥२॥

इतःप्रभृति नित्यमेतद्विद्यानुष्ठाने तत्प्रतिपादकग्रंथजपे वा आनुषंगिकाण्येव फलानि काम्यानि तद्रहितानि वा कथयितुमाह । य उपासको नित्यत्वेन तद्विद्यानुष्ठानेन तज्जपेन वा पापक्षयं कामयते । एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं नित्यमधीत इत्युक्तार्थम् । तथेतः प्रभृत्यांऽत्यादध्यायात्तत्र तत्र यच्छब्देन पुंलिंगेन प्रागुक्तनृसिंहविद्याया निश्चिततया अनुष्ठानात्तद्विद्याप्रतिपादकग्रंथजप्ता वाऽध्येता वा परामृश्यते । तथा तच्छब्देन पुंलिंगेन स एव परामृश्यते । तथा तत्र तत्र पुंलिंगात्तच्छब्दाभ्यासात्तस्मिन्नेव नित्यानुष्ठाने जपे वा व्यस्तं समस्तं वा यथायोग्यतया फलं गम्यते । स मृत्युं पाप्मानं ब्रह्महत्यां भ्रूणहत्यां भ्रूणो गर्भो, यद्वा सांगवेदार्थव्याख्याता दीक्षितो भ्रूणो, वीरहत्यां वीरः पुत्रः सवनस्थः क्षत्रियो वाऽन्यच्च पातकं सर्वं तरति । द्विरभ्यासोऽध्यायसमाप्तिं द्योतयति ॥ इति द्वितीयोऽध्यायः ॥२॥

य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं नित्यमधीते सोऽग्निं स्तंभयति स वायुं स्तंभयति स आदित्यं स्तंभयति स सोमं स्तंभयति स उदकं स्तंभयति स सर्वान्देवान्स्तंभयति स सर्वान्ग्रहान्स्तंभयति स विषं स्तंभयति स विषं स्तंभयति ॥ इति तृतीयोऽध्यायः ॥३॥

य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं नित्यमधीते सोऽग्निं वायुमादित्यं सोममुदकं सर्वान्देवान्ग्रहान्विषं स्तंभयतीति स्तंभनफलनिर्देशः । द्विरभ्यासोऽध्यायसमाप्तिं द्योतयति ॥ इति तृतीयोऽध्यायः ॥३॥

य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं नित्यमधीते स भूर्लोकं जयति स भुवर्लोकं जयति स स्वर्लोकं जयति स महर्लोकं जयति स जनोलोकं जयति स तपोलोकं जयति स सत्यलोकं जयति स सर्वलोकं जयति स सर्वलोकं जयति ॥ इति चतुर्थोऽध्यायः ॥४॥

य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं नित्यमधीते स भूर्भुवःस्वर्महर्जनस्तपः सत्यमन्यच्च सर्वं पाताललोकं जयतीति फलनिर्देशः । द्विरभ्यासोऽध्यायसमाप्तिं द्योतयति ॥ इति चतुर्थोऽध्यायः ॥४॥

य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं नित्यमधीते स मनुष्यानाकर्षयति स देवानाकर्षयति स नागानाकर्षयति स यक्षानाकर्षयति

स ग्रहानाकर्षयति स सर्वानाकर्षयति स सर्वानाकर्षयति ॥ इति पंचमोऽध्यायः ॥५॥

य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं नित्यमधीते स मनुष्यान्देवान्नागान्यक्षान्ग्रहांस्तद्व्यतिरिक्तानन्यांश्च आकर्षयतीति फलनिर्देशः । द्विरभ्यासोऽध्यायसमाप्तिं द्योतयति ॥ • इति पंचमोऽध्यायः ॥५॥

य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं नित्यमधीते सोऽग्निष्टोमेन यजते स उक्थ्येन यजते स षोडशिना यजते स वाजपेयेन यजते सोऽतिरात्रेणं यजते सोऽप्तोर्यामेण यजते सोऽश्वमेधेन यजते स सर्वैः क्रतुभिर्यजते स सर्वैः क्रतुभिर्यजते ॥ इति षष्ठोऽध्यायः ॥६॥

य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं नित्यमधीते सोऽग्निष्टोमेनोक्थ्येन षोडशिना वाजपेयेनातिरात्रेणाप्तोर्यामेणान्यैश्च सर्वैः क्रतुभिर्यजत इति फलनिर्देशः । द्विरभ्यासोऽध्यायसमाप्तिं द्योतयति । न च वाच्यं अन्यानर्थक्यादिति न्यायेन कथं फलनिर्देश इति । यतो मनोव्यापारैकसाध्यत्वादेतद्विद्यानुष्ठानस्य तस्य च कर्मानुष्ठानादत्यंतदुःसंपादत्वादित्यधिकारभेदेन नान्यानर्थक्यमिति सर्वं निर्मलम् ॥ इति षष्ठोऽध्यायः ॥६॥

य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं नित्यमधीते स ऋचोऽधीते स यजूंष्यधीते स सामान्यधीते सोऽथर्वाणमधीते सोंऽगिरसमधीते स शाखा अधीते स पुराणान्यधीते स कल्पानधीते स गाथा अधीते स नाराशंसीरधीते स प्रणवमधीते यः प्रणवमधीते स सर्वमधीते स सर्वमधीते ॥ इति सप्तमोऽध्यायः ॥७॥

य एतं मंत्रराजं नारसिंहमानुष्टुभं नित्यमधीते स ऋचो यजूंषि सामान्यथर्वाणमांगिरसमेतच्च त्रयीसंपुटीकरणमेतदंतरालवर्तित्वादेतस्य । तथाच तस्मिन्नेव ब्राह्मणे प्रजापतिः प्रथममथर्वाणमपश्यत्ततस्त्रयीं ततोंऽगिरसमित्यसकृदभिहितत्वाच्छाखाः पुराणानि कल्पान्गाथा नाराशंसीः प्रणवमधीत इति फलनिर्देशः । अत्र च यः प्रणवमधीते स सर्वमधीत इति वदन्मूलमंत्रप्रणवयोः फलसाम्यादुभयोः साम्यं दर्शयति । ततश्च जपे समाधौ चोभयोर्विकल्पः । तथाच नित्यानुष्ठाने फलकामनायां प्रयोगविशेषः । तत्तत्फलपदोच्चारणं मूलमंत्रजपान्ते कार्यमिति केचित् । अन्ये तु तद्विनैव केवलं

कामनैव कार्येति, सांप्रदायिकमेवान्वेष्यमिति । द्विरभ्यासोऽध्यायसमाप्तिं द्योतयति ॥ इति सप्तमोऽध्यायः ॥७॥

अनुपनीतशतमेकमेकेनोपनीतेन तत्सममुपनीतशतमेकमेकेन गृहस्थेन तत्समं गृहस्थशतमेकमेकेन वानप्रस्थेन तत्समं वानप्रस्थशतमेकमेकेन यतिना तत्समं यतीनां च शतं पूर्णं रुद्रजापकेन तत्समं रुद्रजापिशतमेकमेकेनाथर्वशिरःशिखाध्यायकेन तत्सममथर्वशिरःशिखाध्यायकशतमेकमेकेन मंत्रराजजापकेन तत्समं तद्वा एतत्परमं धाम मंत्रराजाध्यायकस्य यत्र सूर्यो न तपति यत्र न वायुर्वाति यत्र न चंद्रमास्तपति यत्र न नक्षत्राणि भान्ति यत्र नाग्निर्दहति यत्र न मृत्युः प्रविशति यत्र न दुःखं सदानंदं परमानंदं शान्तं शाश्वतं सदाशिवं ब्रह्मादिवंदितं योगिध्येयं यत्र गत्वा न निवर्तंते योगिनस्तदेतदृचाऽभ्युक्तम्—तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यंति सूरयः । दिवीव चक्षुराततम् । तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवांसः समिंधते । विष्णोर्यत्परमं पदमिति तदेतन्निष्कामस्य भवति तदेतन्निष्कामस्य भवति ॥ इत्यष्टमोऽध्यायः ॥८॥

इत्यथर्ववेदांतर्गतनृसिंहपूर्वतापनीयोपनिषदि पंचम्युपनिषत्समाप्ता ॥५॥

एवं नित्यानुष्ठान आनुषंगिकं सर्वं फलमभिधायाथेदानीं तद्विद्यानुष्ठातुर्जप्तुरध्येतुश्चोत्कर्षतरतमभावेन सर्वोत्कृष्टतां सर्वोत्कृष्टं च फलमाह—अनुपनीतशतमेकमेकेनोपनीतेन तत्समम् । उपनीतशतमुपकुर्वाणकानां न नैष्ठिकाभिप्रायेण तस्या सर्वोत्कृष्टत्वात् । एकमेकेन गृहस्थेन च तत्समं गृहस्थशतमेकमेकेन वानप्रस्थेन तत्समं वानप्रस्थशतमेकमेकमेकेन यतिना तत्समं सोऽयमाश्रमस्वीकारमात्रे तरतमभावो नाश्रमप्रयुक्तानुष्ठानाभिप्रायेण । ततश्च यतीनां च शतं पूर्णं स्वीकृताश्रममात्राणां यस्मिन्कस्मिंश्चिस्त्स्थितरुद्रजाप्येन तत्समं रुद्रजप्यशतमेकं यस्मिन्कस्मिंश्चिदाश्रमं स्थिताथर्वशिरःशिखाध्यायकेन जापकेन तत्सममथर्वशिरः शिखाध्यायकशतं मंत्रराजजापकेन तत्सममित्युत्कर्षतरतमभावस्य मंत्रराजजापक एतद्विद्यावति विश्रांतत्वादेतविद्यावान्सर्वोत्कृष्ट इति गम्यते ।

यथाऽनंदतरतमभावस्य ब्रह्मणि विश्रांतत्वाद्ब्रह्मानंद एव सर्वोत्कृष्टः । यस्मादेवं तस्माद्वै प्रसिद्धमेतत्परमं धाम स्थानमेतद्विद्यागर्भितमंत्रराजाध्यायकस्य जापकस्यानुष्ठातुर्वा यत्र क्षीरोदार्णवस्थाने सूर्यो न तपति यत्र वायुर्न वाति यत्र न चंद्रमास्तपति यत्र न नक्षत्राणि भांति यत्र नाग्निर्दहति यत्र न मृत्युः प्रविशति यत्र न दुःखं सदानंदं शाश्वतं शांतं सदाशिवं ब्रह्मादिवंदितं योगिध्येयं यत्र गत्वा न निवर्तंते योगिनस्तदेतत्स्थानमृचाऽभ्युक्तं विष्णोर्यत्परमं पदमिति । यच्छब्देन क्षीरोदार्णवस्थानं परामृश्यते परमपदप्रत्यभिज्ञानात्सूरय उपासका उपासनाभेदेन तादात्म्यमुपासनया चेत्सायुज्यं फलं ततश्च विष्णुरेव परमं पदम् । उभयत्रापि विष्णोरिति षष्ठीनिर्देशः शिलापुत्रकस्य शरीरमितिवत् द्रष्टव्यः । अथोपास्योपासकभावेन चेदनुष्टुब्विद्या तस्य नृसिंहस्य विष्णोः परमं पदं परमं स्थानं महाचक्रनाभिक्षीरोदार्णवप्रभृति तत्र स्थिता उपासका अनुष्ठातारो जप्तारोऽध्येतारो वा सदा सर्वकालं पश्यंति । कीदृशं तदित्यपेक्षित आह—दिवीव द्युलोक इव चक्षुः ख्यातेः सूर्यमंडलमाततमासमंतात्ततं विस्तृतं वर्तुलं प्रकाशात्मकं सर्वप्रकाशाभिभवकारणमतः सूर्यचंद्रनक्षत्रादीनां ब्रह्मणि प्रवेशः प्रतिषिद्धस्तपकर्तृता च यत्र सूर्यो न तपतीत्यादिना । एवं तस्मिन्नाधिदैवात्मके दुःखे प्रतिषिद्ध आध्यात्मिकदुःखप्राप्तौ तत्प्रतिषेधति यत्र न दुःखमिति । विदुःखता दुःखभावमात्रे प्राप्ते सुषुप्तवज्जडता स्यादिति तद्व्यावृत्त्यर्थं सदानंदमिति । ब्रह्मादिवंदितमिति । तदादिन्यायेन नाभिस्थब्रह्मविष्णुमहेश्वरैः परिचारकैर्वंदनीयं महाचक्राख्यं स्थानम् । यत्र गत्वेति गंतव्यतामाह—तद्विप्रास इति । तत्तादृशं स्थानं विप्रासो विप्रा ब्राह्मणा उपासका विपन्यवो मेधाविनः समाधौ धारणशक्तियुक्ताः । जागृवांसो जागरितावस्थायामेवावस्थात्रयात्प्रच्युत्य समिन्धते समृद्धिं कुर्वंति । तादात्म्यपक्षे तु मंत्रब्राह्मणयोर्यथास्वरूपं व्याख्येयम् । इतिशब्दो मंत्रसमाप्तिं द्योतयति । पदचतुष्टयाभ्यासः सर्वोपनिषत्समाप्तिं द्योतयतीति सर्वं निर्मलं सिद्धम् ॥

इत्यष्टमोऽध्यायः ॥ ८ ॥ ३ ॥

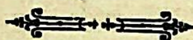
इति श्रीगोविंदभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य परमहंसपरिव्राजकाचार्यश्रीशं-
करभगवत आद्यकृतावाथर्वणनृसिंहपूर्वतापनीयोपनिषद्भाष्ये पंच-
मोपनिषद्भाष्यं संपूर्णम् ॥ ५ ॥

समाप्तेयं सभाष्यनृसिंहपूर्वतापनीयोपनिषत् ॥

श्रीमच्छंकराचार्यविरचितः

विवेकचूडामणिः ।

सर्ववेदांतसिद्धांतगोचरं तमगोचरम् ।
गोविंदं परमानंदं सद्गुरुं प्रणतोऽस्म्यहम् ॥१॥
जंतूनां नरजन्म दुर्लभमतः पुंस्त्वं ततो विप्रता
तस्माद्वैदिकधर्ममार्गपरता विद्वत्त्वमस्मात्परम् ।
आत्मानात्मविवेचनं स्वनुभवो ब्रह्मात्मना संस्थिति-
र्मुक्तिर्नो शतजन्मकोटिसुकृतैः पुण्यैर्विना लभ्यते ॥२॥
दुर्लभं त्रयमेवैतद्देवानुग्रहहेतुकम् ।
मनुष्यत्वं मुमुक्षुत्वं महापुरुषसंश्रयः ॥३॥
लब्ध्वा कथंचिन्नरजन्म दुर्लभं तत्रापि पुंस्त्वं श्रुतिपारदर्शनम् ।
यस्त्वात्ममुक्तो न यतेत मूढधीः
स ह्यात्महा स्वं विनिहन्त्यसद्ग्रहात् ॥४॥
इतः कोऽन्वस्ति मूढात्मा यस्तु स्वार्थे प्रमाद्यति ।
दुर्लभं मानुषं देहं प्राप्य तत्रापि पौरुषम् ॥५॥
वदन्तु शास्त्राणि यजन्तु देवान्कुर्वन्तु कर्माणि भजन्तु देवताः ।
आत्मैक्यबोधेन विनापि मुक्तिर्न सिद्ध्यति ब्रह्मशतान्तरेऽपि ॥६॥
अमृतत्वस्य नाशास्ति वित्तेनेत्येव हि श्रुतिः ।
ब्रवीति कर्मणो मुक्तेरहेतुत्वं स्फुटं यतः ॥७॥
अतो विमुक्त्यै प्रयतेत विद्वान्संन्यस्तबाह्यार्थसुखस्पृहः सन् ।
संतं महांतं समुपेत्य देशिकं तेनोपदिष्टार्थसमाहितात्मा ॥८॥
उद्धरेदात्मनात्मानं मग्नं संसारवारिधौ ।
योगारूढत्वमासाद्य सम्यग्दर्शननिष्ठया ॥९॥
संन्यस्य सर्वकर्माणि भवबंधविमुक्तये ।
यत्यतां पंडितैर्धीरैरात्माभ्यास उपस्थितैः ॥१०॥
चित्तस्य शुद्धये कर्म न तु वस्तूपलब्धये ।

वस्तुसिद्धिर्विचारेण न किंचित्कर्मकोटिभिः ॥११॥
सम्यग्विचारतः सिद्धा रज्जूतत्त्वावधारणा ।
भ्रांतोदितमहासर्प-भयदुःखविनाशिनी ॥१२॥
अर्थस्य निश्चयो दृष्टो विचारेण हितोक्तितः ।
न स्नानेन न दानेन प्राणायामशतेन वा ॥१३॥
अधिकारिणमाशास्ते फलसिद्धिर्विशेषतः ।
उपाया देशकालाद्याः संत्यस्मिन्सहकारिणः ॥१४॥
अतो विचारः कर्तव्यो जिज्ञासोरात्मवस्तुनः ।
समासाद्य दयासिंधुं गुरुं ब्रह्मविदुत्तमम् ॥१५॥
मेधावी पुरुषो विद्वानूहापोहविचक्षणः ।
अधिकार्यात्मविद्यायामुक्तलक्षणलक्षितः ॥१६॥
विवेकिनो विरक्तस्य शमादिगुणशालिनः ।
मुमुक्षोरेव हि ब्रह्मजिज्ञासायोग्यता मता ॥१७॥
साधनान्यत्र चत्वारि कथितानि मनीषिभिः ।
येषु सत्स्वेव सन्निष्ठा यदभावे न सिद्ध्यति ॥१८॥
आदौ नित्यानित्यवस्तुविवेकः परिगण्यते ।
इहामुत्र फलभोगविरागस्तदनंतरम् ॥१९॥
शमादिषट्कसंपत्तिर्मुमुक्षुत्वमिति स्फुटम् ।
ब्रह्म सत्यं जगन्मिथ्येत्येवंरूपो विनिश्चयः ॥२०॥
सोऽयं नित्यानित्यवस्तुविवेकः समुदाहृतः ।
तद्वैराग्यं जिहासा या दर्शनश्रवणादिभिः ॥२१॥
देहादिब्रह्मपर्यंते ह्यनित्ये भोगवस्तुनि ।
विरज्य विषयव्राताद्दोषदृष्ट्या मुहुर्मुहुः ॥२२॥
स्वलक्ष्ये नियतावस्था मनसः शम उच्यते ।
विषयेभ्यः परावर्त्य स्थापनं स्वस्वगोलके ॥२३॥
उभयेषामिंद्रियाणां स दमः परिकीर्तितः ।
बाह्यानालंबनं वृत्तेरेषोपरतिरुत्तमा ॥२४॥
सहनं सर्वदुःखानामप्रतीकारपूर्वकम् ।

चिंताविलापरहितं सा तितिक्षा निगद्यते ॥२५॥
शास्त्रस्य गुरुवाक्यस्य सत्यबुद्ध्यवधारणम् ।
सा श्रद्धा कथिता सद्भिर्यया वस्तूपलभ्यते ॥२६॥
सर्वदा स्थापनं बुद्धेः शुद्धे ब्रह्मणि सर्वदा ।
तत्समाधानमित्युक्तं न तु चित्तस्य लालनम् ॥२७॥
अहंकारादिदेहांतान्बंधानज्ञानकल्पितान् ।
स्वस्वरूपावबोधेन मोक्तुमिच्छा मुमुक्षुता ॥२८॥
मंदमध्यमरूपापि वैराग्येण शमादिना ।
प्रसादेन गुरोः सेयं प्रवृद्धा सूयते फलम् ॥२९॥
वैराग्यं च मुमुक्षुत्वं तीव्रं यस्य तु विद्यते ।
तस्मिन्नेवार्थवन्तः स्युः फलवंतः शमादयः ॥३०॥
एतयोर्मंदता यत्र विरक्तत्वमुमुक्षयोः ।
मरौ सलिलवत्तत्र शमादेर्भासमात्रता ॥३१॥
मोक्षकारणसामग्र्यां भक्तिरेव गरीयसी ।
स्वस्वरूपानुसंधानं भक्तिरित्यभिधीयते ॥३२॥
स्वात्मतत्त्वानुसंधानं भक्तिरित्यपरे जगुः ।
उक्तसाधनसंपन्नस्तत्त्वजिज्ञासुरात्मनः ॥३३॥
उपसीदेद्गुरुं प्राज्ञं यस्माद्बंधविमोक्षणम् ।
श्रोत्रियोऽवृजिनोऽकामहतो यो ब्रह्मवित्तमः ॥३४॥
ब्रह्मण्युपरतः शांतो निरिंधन इवानलः ।
अहेतुकदयासिंधुर्बन्धुरानमतां सताम् ॥३५॥
तमाराध्य गुरुं भक्त्या प्रह्वप्रश्रयसेवनैः ।
प्रसन्नं तमनुप्राप्य पृच्छेज्ज्ञातव्यमात्मनः ॥३६॥
स्वामिन्नमस्ते नतलोकबंधो कारुण्यसिंधो पतितं भवाब्धौ ।
मामुद्धरात्मीयकटाक्षदृष्ट्या ऋज्व्यातिकारुण्यसुधाभिवृष्ट्या ॥३७॥
दुर्वारसंसारदवाग्नितप्तं दोधूयमानं दुरदृष्टवातैः ।
भीतं प्रपन्नं परिपाहि मृत्योः शरण्यमन्यद्यदहं न जाने ॥३८॥
शांता महांतो निवसंति संतो वसंतवल्लोकहितं चरंतः ।

तीर्णाः स्वयं भीमभवार्णवं जना न हेतुनान्यानपि तारयन्तः ॥३९॥
अयं स्वभावः स्वत एव यत्परश्रमापनोदप्रवणं महात्मनाम् ।
सुधांशुरेष स्वयमर्ककर्कशप्रभाभितप्तामवति क्षितिं किल ॥४०॥
ब्रह्मानंदरसानुभूतिकलितैः पूतैः सुशीतैर्युतै-
र्युष्मद्वाक्कलशोज्झितैः श्रुतिसुखैर्वाक्यामृतैः सेचय ।
संततं भवतापदावदहनज्वालाभिरेनं प्रभो
धन्यास्ते भवदीक्षणक्षणगतेः पात्रीकृताः स्वीकृताः ॥४१॥
कथं तरेयं भवसिंधुमेतं का वा गतिर्मे कतमोऽस्त्युपायः ।
जाने न किंचित्कृपयाव मां प्रभो संसारदुःखक्षतिमातनुष्व ॥४२॥
तथा वदंतं शरणागतं स्वं संसारदावानलतापतप्तम् ।
निरीक्ष्य कारुण्यरसार्द्रदृष्ट्या दद्यादभीतिं सहसा महात्मा ॥४३॥
विद्वान्स तस्मा उपसत्तिमीयुषे मुमुक्षवे साधु यथोक्तकारिणे ।
प्रशांतचित्ताय शमान्विताय तत्त्वोपदेशं कृपयैव कुर्यात् ॥४४॥

॥ श्रीगुरुरुवाच ॥

मा भैष्ट विद्वंस्तव नास्त्यपायः संसारसिंधोस्तरणेऽस्त्युपायः ।
येनैव याता यतयोऽस्य पारं तमेव मार्गं तव निर्दिशामि ॥४५॥
अस्त्युपायो महान्कश्चित्संसारभयनाशनः ।
तेन तीर्त्वा भवांभोधिं परमानंदमाप्स्यसि ॥४६॥
वेदांतार्थविचारेण जायते ज्ञानमुत्तमम् ।
तेनात्यंतिकसंसारदुःखनाशो भवत्यनु ॥४७॥
श्रद्धाभक्तिध्यानयोगान्मुमुक्षोर्मुक्तेर्हेतून्वक्ति साक्षाच्छ्रुतेर्गीः ।
यो वा एतेष्वेव तिष्ठत्यमुष्य मोक्षोऽविद्याकल्पिताद्देहबंधात् ॥४८॥
अज्ञानयोगात्परमात्मनस्तव ह्यनात्मबंधस्तत एव संसृतिः ।
तयोर्विवेकोदितबोधवह्निरज्ञानकार्यं प्रदहेत्समूलम् ॥४९॥

॥ शिष्य उवाच ॥

कृपया श्रूयतां स्वामिन् प्रश्नोऽयं क्रियते मया ।
यदुत्तरमहं श्रुत्वा कृतार्थः स्यां भवन्मुखात् ॥५०॥
को नाम बंधः कथमेष आगतः कथं प्रतिष्ठास्य कथं विमोक्षः ।

कोऽसावनात्मा परमः स्व आत्मा तयोर्विवेकः कथमेतदुच्यताम्॥५१॥

॥ श्रीगुरुरुवाच ॥

धन्योऽसि कृतकृत्योऽसि पावितं ते कुलं त्वया ।
यदविद्याबंधमुक्त्या ब्रह्मीभवितुमिच्छसि ॥५२॥
ऋणमोचनकर्तारः पितुः संति सुतादयः ।
बंधमोचनकर्ता तु स्वस्मादन्यो न कश्चन ॥५३॥
मस्तकन्यस्तभारादेर्दुःखमन्यैर्निवार्यंते ।
क्षुधादिकृतदुःखं तु विना स्वेन न केनचित् ॥५४॥
पथ्यमौषधसेवा च क्रियते येन रोगिणा ।
आरोग्यसिद्धिर्दृष्टास्य नान्यानुष्ठितकर्मणा ॥५५॥
वस्तुस्वरूपं स्फुटबोधचक्षुषा स्वेनैव वेद्यं न तु पंडितेन ।
चंद्रस्वरूपं निजचक्षुषैव ज्ञातव्यमन्यैरवगम्यते किम् ॥५६॥
अविद्याकामकर्मादिपाशबंधं विमोचितुम् ।
कः शक्नुयाद्विनात्मानं कल्पकोटिशतैरपि ॥५७॥
न योगेन न सांख्येन कर्मणा नो न विद्यया ।
ब्रह्मात्मैकत्वबोधेन मोक्षः सिद्ध्यति नान्यथा ॥५८॥
वीणाया रूपसौंदर्यं तंत्रीवादनसौष्ठवम् ।
प्रजारञ्जनमात्रं तन्न साम्राज्याय कल्पते ॥५९॥
वाग्वैखरी शब्दझरी शास्त्रव्याख्यानकौशलम् ।
वैदुष्यं विदुषां तद्वद्भुक्तये न तु मुक्तये ॥६०॥
अविज्ञाते परे तत्त्वे शास्त्राधीतिस्तु निष्फला ।
विज्ञातेऽपि परे तत्त्वे शास्त्राधीतिस्तु निष्फला ॥६१॥
शब्दजालं महारण्यं चित्तभ्रमणकारणम् ।
अतः प्रयत्नाज्ज्ञातव्यं तत्त्वज्ञात्तत्त्वमात्मनः ॥६२॥
अज्ञानसर्पदष्टस्य ब्रह्मज्ञानौषधं विना ।
किमु वेदैश्च शास्त्रैश्च किमु मंत्रैः किमौषधैः ॥६३॥
न गच्छति विना पानं व्याधिरौषधशब्दतः ।
विनापरोक्षानुभवं ब्रह्मशब्दैर्न मुच्यते ॥६४॥

अकृत्वा दृश्यविलयमज्ञात्वा तत्त्वमात्मनः ।
बाह्यशब्दैः कुतो मुक्तिरुक्तिमात्रफलैर्नृणाम् ॥६५॥
अकृत्वा शत्रुसंहारमगत्वाखिलभूश्रियम् ।
राजाहमिति शब्दान्नो राजा भवितुमर्हति ॥६६॥
आप्तोक्तिं खननं तथोपरि शिलाद्युत्कर्षणं स्वीकृतिं
निक्षेपः समपेक्षते नहि बहिः शब्दैस्तु निर्गच्छति ॥
तद्वत् ब्रह्मविदोपदेशमननध्यानादिभिर्लभ्यते
मायाकार्यतिरोहितं स्वममलं तत्त्वं न दुर्युक्तिभिः ॥६७॥
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन भवबंधविमुक्तये ।
स्वैरेव यत्नः कर्तव्यो रोगादाविव पंडितैः ॥६८॥
यस्त्वयाद्य कृतः प्रश्नो वरीयाञ्छास्त्रविन्मतः ।
सूत्रप्रायो निगूढार्थो ज्ञातव्यश्च मुमुक्षुभिः ॥६९॥
शृणुष्वावहितो विद्वन्यन्मया समुदीर्यते ।
तदेतच्छ्रवणात्सत्यं भवबंधाद्विमोक्ष्यसे ॥७०॥
मोक्षस्य हेतुः प्रथमो निगद्यते वैराग्यमत्यंतमनित्यवस्तुषु ।
ततः शमश्चापि दमस्तितिक्षा न्यासः प्रसक्ताखिलकर्मणां भृशम् ॥७१
ततः श्रुतिस्तन्मननं सतत्त्वध्यानं चिरं नित्यनिरंतरं मुनेः ।
ततोऽविकल्पं परमेत्य विद्वानिहैव निर्वाणसुखं समृच्छति ॥७२॥
यद्बोद्धव्यं तवेदानीमात्मानात्मविवेचनम् ।
तदुच्यते मया सम्यक् श्रुत्वात्मन्यवधारय ॥७३॥
मज्जास्थिमेदः पलरक्तचर्मत्वगाह्वयैर्धातुभिरेभिरन्वितम् ।
पादोरुवक्षोभुजपृष्ठमस्तकैरंगैरुपांगैरुपयुक्तमेतत् ॥७४॥
अहंममेति प्रथितं शरीरं मोहास्पदं स्थूलमितीर्यते बुधैः ।
नभोनभस्वद्दहनाम्बुभूमयः सूक्ष्माणि भूतानि भवंति तानि ॥७५॥
परस्परांशैर्मिलितानि भूत्वा स्थूलानि च स्थूलशरीरहेतवः ।
मंत्रास्तदीया विषया भवन्ति शब्दादयः पंच सुखाय भोक्तुः ॥७६
य एषु मूढा विषयेषु बद्धा रागोरुपाशेन सुदुर्दमेन ।
आयांति निर्यांत्यध ऊर्ध्वमुच्चैः स्वकर्मदूतेन जवेन नीताः ॥७७॥

शब्दादिभिः पंचभिरेव पंच पंचत्वमापुः स्वगुणेन बद्धाः ।
कुरंगमातंगपतंगमीनभृंगा नरः पंचभिरंचितः किम् ॥७८॥
दोषेण तीव्रो विषयः कृष्णसर्पविषादपि ।
विषं निहंति भोक्तारं द्रष्टारं चक्षुषाप्ययम् ॥७९॥
विषयाशामहापाशाद्यो विमुक्तः सुदुस्त्यजात् ।
स एव कल्पते मुक्त्यै नान्यः षट्शास्त्रवेद्यपि ॥८०॥
आपातवैराग्यवतो मुमुक्षून् भवाब्धिपारं प्रतियातुमुद्यतान् ।
आशाग्रहो मज्जयतेऽन्तराले निगृह्य कंठे विनिवर्त्य वेगात् ॥८१॥
विषयाशाग्रहो येन सुविरक्त्यसिना हतः ।
स गच्छति भवाम्भोधेः पारं प्रत्यूहवर्जितः ॥८२॥
विषमविषयमार्गैर्गच्छतोऽनच्छबुद्धेः
प्रतिपदमभियातो मृत्युरप्येष विद्धि ।
हितसुजनगुरूक्त्या गच्छतः स्वस्य युक्त्या
प्रभवति फलसिद्धिः सत्यमित्येव विद्धि ॥८३॥
मोक्षस्य कांक्षा यदि वै तवास्ति त्यजातिदूराद्विषयान्विषं यथा ।
पीयूषवत्तोषदयाक्षमार्जवप्रशांतिदान्तीर्भज नित्यमादरात् ॥८४॥
अनुक्षणं यत्परिहृत्य कृत्यमनाद्यविद्याकृतबंधमोक्षणम् ।
देहः परार्थोऽयममुष्य पोषणे यः सज्जते स स्वमनेन हंति ॥८५॥
शरीरपोषणार्थी सन् य आत्मानं दिदृक्षति ।
ग्राहं दारुधिया धृत्वा नदीं तर्तुं स गच्छति ॥८६॥
मोह एव महामृत्युर्मुमुक्षोर्वपुरादिषु ।
मोहो विनिर्जितो येन स मुक्तिपदमर्हति ॥८७॥
मोहं जहि महामृत्युं देहदारसुतादिषु ।
यं जित्वा मुनयो यांति तद्विष्णोः परमं पदम् ॥८८॥
त्वङ्मांसरुधिरस्नायुमेदोमज्जास्थिसंकुलम् ।
पूर्णं मूत्रपुरीषाभ्यां स्थूलं निंद्यमिदं वपुः ॥८९॥
पंचीकृतेभ्यो भूतेभ्यः स्थूलेभ्यः पूर्वकर्मणा ।
समुत्पन्नमिदं स्थूलं भोगायतनमात्मनः ।

अवस्था जागरस्तस्य स्थूलार्थानुभवो यतः ॥९०॥
बाह्येंद्रियैः स्थूलपदार्थसेवां स्रक्चंदनस्त्र्यादिविचित्ररूपाम् ।
करोति जीवः स्वयमेतदात्मना तस्मात्प्रशस्तिर्वपुषोऽस्य जागरे ॥९१
सर्वोऽपि बाह्यसंसारः पुरुषस्य यदाश्रयः ।
विद्धि देहमिदं स्थूलं गृहवद् गृहमेधिनः ॥९२॥
स्थूलस्य संभवजरामरणानि धर्माः
स्थौल्यादयो बहुविधाः शिशुताद्यवस्थाः ।
वर्णाश्रमादिनियमा बहुधामयाः स्युः
पूजावमानबहुमानमुखा विशेषाः ॥९३॥
बुद्धीन्द्रियाणि श्रवणं त्वगक्षि घ्राणं च जिह्वा विषयावबोधनात् ।
वाक्पाणिपादं गुदमप्युपस्थः कर्मेंद्रियाणि प्रवणेन कर्मसु ॥९४॥
निगद्यतेऽन्तःकरणं मनोधीरहंकृतिश्चित्तमिति स्ववृत्तिभिः ।
मनस्तु संकल्पविकल्पनादिभिर्बुद्धिः पदार्थाध्यवसायधर्मतः ॥
अत्राभिमानादहमित्यहंकृतिः स्वार्थानुसंधानगुणेन चित्तम् ॥९६॥
प्राणापानव्यानोदानसमाना भवत्यसौ प्राणः ।
स्वयमेव वृत्तिभेदाद्विकृतिभेदात्सुवर्णसलिलवत् ॥९७॥
वागादि पंच श्रवणादि पंच प्राणादि पंचाभ्रमुखानि पंच ।
बुद्ध्याद्यविद्यापि च कामकर्मणी पुर्यष्टकं सूक्ष्मशरीरमाहुः ॥९८॥
इदं शरीरं शृणु सूक्ष्मसंज्ञितं लिंगं त्वपंचीकृतभूतसंभवम् ।
सवासनं कर्मफलानुभावकं स्वाज्ञानतोऽनादिरुपाधिरात्मनः ॥९९॥
स्वप्नो भवत्यस्य विभक्त्यवस्था स्वमात्रशेषेण विभाति यत्र ।
स्वप्ने तु बुद्धिः स्वयमेव जाग्रत्कालीननानाविधवासनाभिः ॥१००॥
कर्त्रादिभावं प्रतिपद्य राजते यत्र स्वयं भाति ह्ययं परात्मा ।
धीमात्रकोपाधिरशेषसाक्षी न लिप्यते तत्कृतकर्मलेशैः ।
यस्मादसंगस्तत एव कर्मभिर्न लिप्यते किंचिदुपाधिना कृतैः ॥१०१
सर्वव्यापृतिकरणं लिंगमिदं स्याच्चिदात्मनः पुंसः ।
वास्यादिकमिव तक्षणस्तेनैवात्मा भवत्यसंगोऽयम् ॥१०२॥
अंधत्वमंदत्वपटुत्वधर्माः सौगुण्यवैगुण्यवशाद्धि चक्षुषः ।

बाधिर्यमूकत्वमुखास्तथैव श्रोत्रादिधर्मा न तु वेत्तुरात्मनः ॥१०३॥
उच्छ्वासनिःश्वासविजृम्भणक्षु-
त्प्रस्यन्दनाद्युत्क्रमणादिकाः क्रियाः ॥
प्राणादिकर्माणि वदन्ति तज्ज्ञाः
प्राणस्य धर्मावशनापिपासे ॥१०४॥
अंतःकरणमेतेषु चक्षुरादिषु वर्ष्मणि ।
अहमित्यभिमानेन तिष्ठत्याभासतेजसा ॥१०५॥
अहंकारः स विज्ञेयः कर्ता भोक्ताभिमान्ययम् ।
सत्त्वादिगुणयोगेन चावस्थात्रयमश्नुते ॥१०६॥
विषयाणामानुकूल्ये सुखी दुःखी विपर्यये ।
सुखं दुःखं च तद्धर्मः सदानंदस्य नात्मनः ॥१०७॥
आत्मार्थत्वेन हि प्रेयान्विषयो न स्वतः प्रियः ।
स्वत एव हि सर्वेषामात्मा प्रियतमो यतः ॥१०८॥
तत आत्मा सदानंदो नास्य दुःखं कदाचन ।
यत्सुषुप्तौ निर्विषय आत्मानंदोऽनुभूयते ।
श्रुतिः प्रत्यक्षमैतिह्यमनुमानं च जाग्रति ॥१०९॥
अव्यक्तनाम्नी परमेशशक्तिरनाद्यविद्या त्रिगुणात्मका परा ।
कार्यानुमेया सुधियैव माया यया जगत्सर्वमिदं प्रसूयते ॥११०॥
सन्नाप्यसन्नाप्युभयात्मिका नो भिन्नाप्यभिन्नाप्युभयात्मिका नो ।
सांगाप्यनंगा ह्युभयात्मिका नो महाद्भुतानिर्वचनीयरूपा ॥१११॥
शुद्धाद्वयब्रह्मविबोधनाश्या सर्पभ्रमो रज्जुविवेकतो यथा ।
रजस्तमः सत्त्वमिति प्रसिद्धा गुणास्तदीयाः प्रथितैः स्वकार्यैः ॥११२
विक्षेपशक्ती रजसः क्रियात्मिका यतः प्रवृत्तिः प्रसृता पुराणी ।
रागादयोऽस्याः प्रभवन्ति नित्यं दुःखादयो ये मनसो विकाराः ११३
कामः क्रोधो लोभदम्भाद्यसूयाहंकारेर्ष्यामत्सराद्यास्तु घोराः ।
धर्मा एते राजसाः पुम्प्रवृत्तिर्यस्मादेषा तद्रजो बंधहेतुः ॥११४॥
एषावृत्तिर्नाम तमोगुणस्य शक्तिर्यया वस्त्ववभासतेऽन्यथा ।
सैषा निदानं पुरुषस्य संसृतेर्विक्षेपशक्तेः प्रणवस्य हेतुः ॥११५॥

प्रज्ञावानपि पंडितोऽपि चतुरोऽप्यत्यंतसूक्ष्मात्मदृग्
व्यालीढस्तमसा न वेत्ति बहुधा संबोधितोऽपि स्फुटम् ॥
भ्रान्त्यारोपितमेव साधु कलयत्यालंबते तद्गुणान् ।
हंतासौ प्रबला दुरंततमसः शक्तिर्महत्यावृतिः ॥११६॥
अभावना वा विपरीतभावना संभावना विप्रतिपत्तिरस्याः ।
संसर्गयुक्तं न विमुंचति ध्रुवं विक्षेपशक्तिः क्षपयत्यजस्रम् ॥११७॥
अज्ञानमालस्यजडत्वनिद्राप्रमादमूढत्वमुखास्तमोगुणाः ।
एतैः प्रयुक्तो नहि वेत्ति किंचिन्निद्रालुवत्स्तंभवदेव तिष्ठति ॥११८॥
सत्वं विशुद्धं जलवत्तथापि ताभ्यां मिलित्वा शरणाय कल्पते ।
यत्रात्मबिंबः प्रतिबिंबितः सन्प्रकाशयत्यर्क इवाखिलं जडम् ११९
मिश्रस्य सत्वस्य भवंति धर्मास्त्वमानिताद्या नियमा यमाद्याः ।
श्रद्धा च भक्तिश्च मुमुक्षुता च दैवी च संपत्तिरसन्निवृत्तिः॥१२०॥
विशुद्धसत्त्वस्य गुणाः प्रसादः स्वात्मानुभूतिः परमा प्रशांतिः ।
तृप्तिः प्रहर्षः परमात्मनिष्ठा यया सदानंदरसं समृच्छति ॥१२१॥
अव्यक्तमेतत्त्रिगुणैर्निरुक्तं तत्कारणं नाम शरीरमात्मनः ।
सुषुप्तिरेतस्य विभक्त्यवस्था प्रलीनसर्वेंद्रियबुद्धिवृत्तिः ॥१२२॥
सर्वप्रकारप्रमितिप्रशान्तिर्बीजात्मनावस्थितिरेव बुद्धेः ।
सुषुप्तिरेतस्य किल प्रतीतिः किंचिन्न वेद्मीति जगत्प्रसिद्धेः ॥१२३॥
देहेंद्रियप्राणमनोऽहमादयः सर्वे विकारा विषयाः सुखादयः ।
व्योमादिभूतान्यखिलं च विश्वमव्यक्तपर्यंतमिदं ह्यनात्मा ॥१२४॥
माया मायाकार्यं सर्वं महदादि देहपर्यंतम् ।
असदिदमनात्मकं त्वं विद्धि मरुमरीचिकाकल्पम् ॥१२५॥
अथ ते संप्रवक्ष्यामि स्वरूपं परमात्मनः ।
यद्विज्ञाय नरो बंधान्मुक्तः कैवल्यमश्नुते ॥१२६॥
अस्ति कश्चित्स्वयं नित्यमहंप्रत्ययलंबनः ।
अवस्थात्रयसाक्षी स पंचकोशविलक्षणः ॥१२७॥
यो विजानाति सकलं जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु ।
बुद्धितद्वृत्तिसद्भावमभावमहमित्ययम् ॥१२८॥

यः पश्यति स्वयं सर्वं यं न पश्यति कश्चन।
यश्चेतयति बुद्ध्यादि न तद्यं चेतयत्ययम् ॥१२९॥
येन विश्वमिदं व्याप्तं यन्न व्याप्नोति किंचन।
आभारूपमिदं सर्वं यं भांतमनुभात्ययम् ॥१३०॥
यस्य संनिधिमात्रेण देहेंद्रियमनोधियः।
विषयेषु स्वकीयेषु वर्तंते प्रेरिता इव ॥१३१॥
अहंकारादिदेहांता विषयाश्च सुखादयः।
वेद्यंते घटवद्येन नित्यबोधस्वरूपिणा ॥१३२॥
एषोंऽतरात्मा पुरुषः पुराणो निरंतराखंडसुखानुभूतिः।
सदैकरूपः प्रतिबोधमात्रो येनेषिता वागसवश्चरंति ॥१३३॥
अत्रैव सत्त्वात्मनि धीगुहायामव्याकृताकाश उशत्प्रकाशः।
आकाश उच्चै रविवत्प्रकाशते स्वतेजसा विश्वमिदं प्रकाशयन् १३४
ज्ञाता मनोऽहंकृतिविक्रियाणां देहेंद्रियप्राणकृतक्रियाणाम्।
अयोऽग्निवत्ताननुवर्तमानो न चेष्टते नो विकरोति किंचन ॥१३५॥
न जायते नो म्रियते न वर्धते न क्षीयते नो विकरोति नित्यः।
विलीयमानेऽपि वपुष्यमुष्मिन्न लीयते कुंभ इवांबरं स्वयम् ॥१३६
प्रकृतिविकृतिभिन्नः शुद्धबोधस्वभावः
सदसदिदमशेषं भासयन्निर्विशेषः।
विलसति परमात्मा जाग्रदादिष्ववस्था-
स्वहमहमिति साक्षात्साक्षिरूपेण बुद्धेः ॥१३७॥
नियमितमनसामुं त्वं स्वमात्मानमात्म-
न्ययमहमिति साक्षाद्विद्धि बुद्धिप्रसादात्।
जनिमरणतरंगापारसंसारसिंधुं
प्रतर भव कृतार्थो ब्रह्मरूपेण संस्थः ॥१३८॥
अत्रानात्मन्यहमिति मतिर्बंध एषोऽस्य पुंसः
प्राप्तोऽज्ञानाज्जननमरणक्लेशसंपातहेतुः।
येनैवायं वपुरिदमसत्सत्यमित्यात्मबुद्ध्या
पुष्यत्युक्षत्यवति विषयैस्तंतुभिः कोशकृद्वत् ॥१३९॥

अतस्मिंस्तद्बुद्धिः प्रभवति विमूढस्य तमसा
विवेकाभावाद्वै स्फुरति भुजगे रज्जुधिषणा।
ततोऽनर्थव्रातो निपतति समादातुरधिक-
स्ततो योऽसद्ग्राहः स हि भवति बंधः शृणु सखे ॥१४०॥
अखंडनित्याद्वयबोधशक्त्या स्फुरंतमात्मानमनंतवैभवम्।
समावृणोत्यावृतिशक्तिरेषा तमोमयी राहुरिवार्कबिंबम् ॥१४१॥
तिरोभूते स्वात्मन्यमलतरतेजोवति पुमा-
ननात्मानं मोहादहमिति शरीरं कलयति।
ततः कामक्रोधप्रभृतिभिरमुं बंधनगुणैः
परं विक्षेपाख्या रजस उरुशक्तिर्व्यथयति ॥१४२॥
महामोहग्राहग्रसनगलितात्मावगमनो।
धियो नानावस्थां स्वयमभिनयंस्तद्गुणतया॥
अपारे संसारे विषयविषपूरे जलनिधौ।
निमज्योन्मज्यायं भ्रमति कुमतिः कुत्सितगतिः ॥१४३॥
भानुप्रभासंजनिताभ्रपंक्तिर्भानुं तिरोधाय विजृंभते यथा।
आत्मोदिताहंकृतिरात्मतत्त्वं तथा तिरोधाय विजृंभते स्वयम् १४४
कवलितदिननाथे दुर्दिने सांद्रमेघै-
र्व्यथयति हिमझंझावायुरुग्रो यथैतान्।
अविरततमसात्मन्यावृते मूढबुद्धिं
क्षपयति बहुदुःखैस्तीव्रविक्षेपशक्तिः ॥१४५॥
एताभ्यामेव शक्तिभ्यां बंधः पुंसः समागतः।
याभ्यां विमोहितो देहं मत्वात्मानं भवत्ययम् ॥१४६॥
बीजं संसृतिभूमिजस्य तु तमो देहात्मधीरंकुरो
रागः पल्लवमंबुकर्म तु वपुः स्कंधोऽसवः शाखिकाः।
अग्राणींद्रियसंहतिश्च विषयाः पुष्पाणि दुःखं फलं
नानाकर्मसमुद्भवं बहुविधं भोक्तात्र जीवः खगः ॥१४७॥
अज्ञानमूलोऽयमनात्मबंधो नैसर्गिकोऽनादिरनंत ईरितः।
जन्माप्ययव्याधिजरादिदुःखप्रवाहपातं जनयत्यमुष्य ॥१४८॥

नास्त्रैर्न शस्त्रैरनिलेन वह्निना छेत्तुं न शक्यो न च कर्मकोटिभिः।
विवेकविज्ञानमहासिना विना धातुः प्रसादेन सितेन मंजुना ॥१४९
श्रुतिप्रमाणैकमतेः स्वधर्मनिष्ठा तयैवात्मविशुद्धिरस्य।
विशुद्धबुद्धेः परमात्मवेदनं तेनैव संसारसमूलनाशः ॥१५०॥
कोशैरन्नमयाद्यैः पंचभिरात्मा न संवृतो भाति।
निजशक्तिसमुत्पन्नैः शैवलपटलैरिवांबु वापिस्थम् ॥१५१॥
तच्छैवालापनये सम्यक् सलिलं प्रतीयते शुद्धम्।
तृष्णासंतापहरं सद्यः सौख्यप्रदं परं पुंसः ॥१५२॥
पंचानामपि कोशानामपवादे विभात्ययं शुद्धः।
नित्यानंदैकरसः प्रत्यग्रूपः परं स्वयं ज्योतिः ॥१५३॥
आत्मानात्मविवेकः कर्तव्यो बंधमुक्तये विदुषा।
तेनैवानंदी भवति स्वं विज्ञाय सच्चिदानंदम् ॥१५४॥
मुंजादिषीकामिव दृश्यवर्गात्प्रत्यंचमात्मानमसंगमक्रियम्।
विविच्य तत्र प्रविलाप्य सर्वं तदात्मना तिष्ठति यः स मुक्तः १५५
देहोऽयमन्नभवनोऽन्नमयस्तुकोश-
श्चान्नेन जीवति विनश्यति तद्विहीनः।
त्वक्चर्ममांसरुधिरास्थिपुरीषराशि-
र्नायं स्वयं भवितुमर्हति नित्यशुद्धः ॥१५६॥
पूर्वं जनेरपि मृतेरपि नायमस्ति
जातः क्षणं क्षणगुणोऽनियतस्वभावः।
नैको जडश्च घटवत्परिदृश्यमानः
स्वात्मा कथं भवति भावविकारवेत्ता ॥१५७॥
पाणिपादादिमान्देहो नात्मा व्यंगेऽपि जीवनात्।
तत्तच्छक्तेरनाशाच्च न नियम्यो नियामकः ॥१५८॥
देहतद्धर्मतत्कर्मतदवस्थादिसाक्षिणः।
स्वत एव स्वतः सिद्धं तद्वैलक्षण्यमात्मनः ॥१५९॥
कुल्यराशिर्मांसलिप्तो मूलपूर्णोऽतिकश्मलः।
कथं भवेदयं वेत्ता स्वयमेतद्विलक्षणः ॥१६०॥

त्वङ्मांसमेदोऽस्थिपुरीषराशावहंमतिं मूढजनः करोति ।
विलक्षणं वेत्ति विचारशीलो निजस्वरूपं परमार्थभूतम् ॥१६१॥
देहोऽहमित्येव जडस्य बुद्धिर्देहे च जीवे विदुषस्त्वहंधीः ।
विवेकविज्ञानवतो महात्मनो ब्रह्माहमित्येव मतिः सदात्मनि ॥१६२
अत्रात्मबुद्धिं त्यज मूढबुद्धे त्वङ्मांसमेदोऽस्थिपुरीषराशौ ।
सर्वात्मनि ब्रह्मणि निर्विकल्पे कुरुष्व शांतिं परमां भजस्व ॥६३॥
देहेंद्रियादावसति भ्रमोदितां विद्वानहंतां न जहाति यावत् ।
तावन्न तस्यास्ति विमुक्तिवार्ताप्यस्त्वेष वेदांतनयांतदर्शी ॥१६४॥
छायाशरीरे प्रतिबिंबगात्रे यत्स्वप्नदेहे हृदि कल्पितांगे ।
यथात्मबुद्धिस्तव नास्ति काचिज्जीवच्छरीरे च तथैव मास्तु॥१६५॥
देहात्मधीरेव नृणामसद्धियां जन्मादिदुःखप्रभवस्य बीजम् ।
यतस्ततस्त्वं जहि तां प्रयत्नात्त्यक्ते तु चित्ते न पुनर्भवाशा ॥१६६
कर्मेंद्रियैः पंचभिरंचितोऽयं प्राणो भवेत्प्राणमयस्तु कोशः ।
येनात्मवानन्नमयोऽन्नपूर्णः प्रवर्ततेऽसौ सकलक्रियासु ॥१६७॥
नैवात्मापि प्राणमयो वायुविकारो
गंतागंता वायुवदंतर्बहिरेषः ।
यस्मात्किंचित्क्वापि न वेत्तीष्टमनिष्टं
स्वं वान्यं वा किंचन नित्यं परतंत्रः ॥१६८॥
ज्ञानेंद्रियाणि च मनश्च मनोमयः स्या-
त्कोशो ममाहमिति वस्तुविकल्पहेतुः ।
संज्ञादिभेदकलनाकलितो बलीयां-
स्तत्पूर्वकोशमभिपूर्य विजृंभते यः ॥१६९॥
पंचेंद्रियैः पंचभिरेव होतृभिः प्रचीयमानो विषयाज्यधारया ।
जाज्वल्यमानो बहुवासनेंधनैर्मनोमयाग्निर्दहति प्रपंचम् ॥१७०॥
न ह्यस्त्यविद्या मनसोऽतिरिक्ता मनो ह्यविद्या भवबंधहेतुः ।
तस्मिन्विनष्टे सकलं विनष्टं विजृंभितेऽस्मिन्सकलं विजृंभते ॥१७१॥
स्वप्नेऽर्थ शून्ये सृजति स्वशक्त्या भोक्त्रादि विश्वं मन एव सर्वम् ।
तथैव जाग्रत्यपि नो विशेषस्तत्सर्वमेतन्मनसो विजृंभणम् ॥१७२॥

सुषुप्तिकाले मनसि प्रलीने नैवास्ति किंचित्सकलप्रसिद्धेः ।
अतो मनःकल्पित एव पुंसः संसार एतस्य न वस्तुतोऽस्ति ।१७३
वायुना नीयते मेघः पुनस्तेनैव नीयते ।
मनसा कल्प्यते बंधो मोक्षस्तेनैव कल्प्यते ॥१७४॥
देहादिसर्वविषये परिकल्प्य रागं
बध्नाति तेन पुरुषं पशुवद्गुणेन ।
वैरस्यमत्र विषवत्सु विधाय पश्चा-
देनं विमोचयति तन्मन एव बंधात् ॥१७५॥
तस्मान्मनः कारणमस्य जंतो-
र्बंधस्य मोक्षस्य च वा विधाने ।
बंधस्य हेतुर्मलिनं रजोगुणै-
र्मोक्षस्य शुद्धं विरजस्तमस्कम् ॥१७६॥
विवेकवैराग्यगुणातिरेकाच्छुद्धत्वमासाद्य मनो विमुक्त्यै ।
भवत्यतो बुद्धिमतो मुमुक्षोस्ताभ्यां दृढाभ्यां भवितव्यमग्रे ॥१७७॥
मनो नाम महाव्याघ्रो विषयारण्यभूमिषु ।
चरत्यत्र न गच्छंतु साधवो ये मुमुक्षवः ॥१७८॥
मनः प्रसूते विषयानशेषान्स्थूलात्मना सूक्ष्मतया च भोक्तुः ।
शरीरवर्णाश्रमजातिभेदान्गुणक्रियाहेतुफलानि नित्यम् ॥१७९॥
असंगचिद्रूपममुं विमोह्य देहेंद्रियप्राणगुणैर्निबध्य ।
अहंममेति भ्रमयत्यजस्रं मनः स्वकृत्येषु फलोपभुक्तिषु ॥१८०॥
अध्यासदोषात्पुरुषस्य संसृति—रध्यासबंधस्त्वमुनैव कल्पितः ।
रजस्तमोदोषवतो विवेकिनो जन्मादिदुःखस्य निदानमेतत् ॥१८१॥
अतः प्राहुर्मनोऽविद्यां पंडितास्तत्त्वदर्शिनः ।
येनैव भ्राम्यते विश्वं वायुनेवाभ्रमंडलम् ॥१८२॥
तन्मनःशोधनं कार्यं प्रयत्नेन मुमुक्षुणा ।
विशुद्धे सति चैतस्मिन्मुक्तिः करफलायते ॥१८३॥
मोक्षैकसक्त्या विषयेषु रागं निर्मूल्य संन्यस्य च सर्वकर्म ।
सच्छ्रद्धया यः श्रवणादिनिष्ठो रजःस्वभावं स धुनोति बुद्धेः॥१८४॥

मनोमयो नापि भवेत्परात्मा ह्याद्यंतवत्त्वात्परिणामिभावात् ।
दुःखात्मकत्वाद्विषयत्वहेतोर्द्रष्टा हि दृश्यात्मतया न दृष्टः ॥१८५॥
बुद्धिर्बुद्धींद्रियैः सार्धं सवृत्तिः कर्तृलक्षणः ।
विज्ञानमयकोशः स्यात्पुंसः संसारकारणम् ॥१८६॥
अनुव्रजच्चित्प्रतिबिंबशक्ति—र्विज्ञानसंज्ञः प्रकृतेर्विकारः ।
ज्ञानक्रियावानहमित्यजस्रं देहेंद्रियादिष्वभिमन्यते भृशम् ॥१८७॥
अनादिकालोऽयमहंस्वभावो जीवः समस्तव्यवहारवोढा ।
करोति कर्माण्यपि पूर्ववासनः पुण्यान्यपुण्यानि च तत्फलानि १८८
भुंक्ते विचित्रास्वपि योनिषु व्रजन्नायाति निर्यात्यध ऊर्ध्वमेषः ।
अस्यैव विज्ञानमयस्य जाग्रत्स्वप्नाद्यवस्था सुखदुःखभोगः ॥१८९॥
देहादिनिष्ठाश्रमधर्मकर्म—गुणाभिमानं सततं ममेति ।
विज्ञानकोशोऽयमतिप्रकाशः प्रकृष्टसांनिध्यवशात्परात्मनः ।
अतो भवत्येव उपाधिरस्य यदात्मधीः संसरति भ्रमेण ॥१९०॥
योऽयं विज्ञानमयः प्राणेषु हृदि स्फुरत्ययं ज्योतिः ।
कूटस्थः सन्नात्मा कर्ता भोक्ता भवत्युपाधिस्थः ॥१९१॥
स्वयं परिच्छेदमुपेत्य बुद्धेस्तादात्म्यदोषेण परं मृषात्मनः ।
सर्वात्मकः सन्नपि वीक्षते स्वयं स्वतः पृथक्त्वेन मृदो घटानिव ॥
उपाधिसंबंधवशात्परात्मा ह्युपाधिधर्माननुभाति तद्गुणः ।
अयोविकारानविकारिवह्निवत्सदैकरूपोऽपि परः स्वभावात् ॥१९३॥

॥ शिष्य उवाच ॥

भ्रमेणाप्यन्यथा वास्तु जीवभावः परात्मनः ।
तदुपाधेरनादित्वान्नानादेर्नाश इष्यते ॥१९४॥
अतोऽस्य जीवभावोऽपि नित्या भवति संसृतिः ।
न निवर्तेत तन्मोक्षः कथं मे श्रीगुरो वद ॥१९५॥

॥ श्रीगुरुरुवाच ॥

सम्यक्पृष्टं त्वया विद्वन्सावधानेन तच्छृणु ।
प्रामाणिकी न भवति भ्रांत्या मोहितकल्पना ॥१९६॥
भ्रांतिं विना त्वसंगस्य निष्क्रियस्य निराकृतेः ।

न घटेतार्थसंबंधो नभसो नीलतादिवत् ॥१९७॥
स्वस्य द्रष्टुर्निर्गुणस्याक्रियस्य
प्रत्यग्बोधानंदरूपस्य बुद्धेः ।
भ्रांत्या प्राप्तो जीवभावो न सत्यो
मोहापाये नास्त्यवस्तु स्वभावात् ॥१९८॥
यावद् भ्रांतिस्तावदेवास्य सत्ता
मिथ्याज्ञानोज्जृंभितस्य प्रमादात् ।
रज्ज्वां सर्पो भ्रांतिकालीन एव
भ्रांतेर्नाशे नैव सर्पोऽपि तद्वत् ॥१९९॥
अनादित्वमविद्यायाः कार्यस्यापि तथेष्यते ।
उत्पन्नायां तु विद्यायामाविद्यकमनाद्यपि ॥२००॥
प्रबोधे स्वप्नवत्सर्वं सहमूलं विनश्यति ।
अनाद्यपीदं नो नित्यं प्रागभाव इव स्फुटम् ॥२०१॥
अनादेरपि विध्वंसः प्रागभावस्य वीक्षितः ।
यद्बुद्ध्युपाधिसंबंधात्परिकल्पितमात्मनि ॥२०२॥
जीवत्वं न ततोऽन्यत्तु स्वरूपेण विलक्षणः ।
संबंधः स्वात्मनो बुद्ध्यां मिथ्याज्ञानपुरःसरः ॥२०३॥
विनिवृत्तिर्भवेत्तस्य सम्यग्ज्ञानेन नान्यथा ।
ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानं सम्यग्ज्ञानं श्रुतेर्मतम् ॥२०४॥
तदात्मानात्मनोः सम्यग्विवेकेनैव सिद्ध्यति ।
ततो विवेकः कर्तव्यः प्रत्यगात्मासदात्मनोः ॥२०५॥
जलं पंकवदत्यंतं पंकापाये जलं स्फुटम् ।
यथा भाति तथात्मापि दोषाभावे स्फुटप्रभः ॥२०६॥
असन्निवृत्तौ तु सदात्मना स्फुटं प्रतीतिरेतस्य भवेत्प्रतीचः ।
ततो निरासः करणीय एव सदात्मनः साध्वहमादिवस्तुनः ॥२०७॥
अतो नायं परात्मा स्याद्विज्ञानमयशब्दभाक् ।
विकारित्वाज्जडत्वाच्च परिच्छिन्नत्वहेतुतः ।
दृश्यत्वाद्व्यभिचारित्वान्नानित्यो नित्य इष्यते ॥२०८॥

आनंदप्रतिबिंबचुंबिततनुर्वृत्तिस्तमोज्जृंभिता
स्यादानंदमयः प्रियादिगुणकः स्वेष्टार्थलाभोदये ।
पुण्यस्यानुभवे विभाति कृतिनामानंदरूपः स्वयं
भूत्वा नंदति यत्र साधु तनुभृन्मात्रः प्रयत्नं विना ॥२०९॥
आनंदमयकोशस्य सुषुप्तौ स्फूर्तिरुत्कटा ।
स्वप्नजागरयोरीषदिष्टसंदर्शनादिना ॥२१०॥
नैवायमानंदमयः परात्मा सोपाधिकत्वात्प्रकृतेर्विकारात् ।
कार्यत्वहेतोः सुकृतक्रियाया विकारसंघातसमाहितत्वात् ॥२११॥
पंचानामपि कोशानां निषेधे युक्तितः श्रुतेः ।
तन्निषेधावधिः साक्षी बोधरूपोऽवशिष्यते ॥२१२॥
योऽयमात्मा स्वयंज्योतिः पंचकोशविलक्षणः ।
अवस्थात्रयसाक्षी सन्निर्विकारो निरंजनः ।
सदानंदः स विज्ञेयः स्वात्मत्वेन विपश्चिता ॥२१३॥

॥ शिष्य उवाच ॥

मिथ्यात्वेन निषिद्धेषु कोशेष्वेतेषु पंचसु ।
सर्वाभावं विना किंचिन्न पश्याम्यत्र हे गुरो ।
विज्ञेयं किमु वस्त्वस्ति स्वात्मनात्र विपश्चिता ॥२१४॥

॥ श्रीगुरुरुवाच ॥

सत्यमुक्तं त्वया विद्वन्निपुणोऽसि विचारणे ।
अहमादिविकारास्ते तदभावोऽयमप्यनु ॥२१५॥
सर्वे येनानुभूयंते यः स्वयं नानुभूयते ।
तमात्मानं वेदितारं विद्धि बुद्ध्या सुसूक्ष्मया ॥२१६॥
तत्साक्षिकं भवेत्तत्तद्यद्येनानुभूयते ।
कस्याप्यननुभूतार्थे साक्षित्वं नोपयुज्यते ॥२१७॥
असौ स्वसाक्षिको भावो यतः स्वेनानुभूयते ।
अतः परं स्वयं साक्षात्प्रत्यगात्मा न चेतरः ॥२१८॥
जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिषु स्फुटतरं योऽसौ समुज्जृंभते
प्रत्यग्रूपतया सदाहमहमित्यंतः स्फुरन्नेकधा ।

नानाकारविकारभागिन इमान्पश्यन्नहंधीमुखान्
नित्यानंदचिदात्मना स्फुरति तं विद्धि स्वमेतं हृदि ॥२१९॥
घटोदके बिंबितमर्कबिंबमालोक्य मूढो रविमेव मन्यते ।
तथा चिदाभासमुपाधिसंस्थं भ्रांत्याहमित्येव जडोऽभिमन्यते ॥२२०
घटं जलं तद्गतमर्कबिंबं विहाय सर्वं विनिरीक्ष्यतेऽर्कः ।
तटस्थ एतत्त्रितयावभासकः स्वयंप्रकाशो विदुषा यथा यथा ॥
देहं धियं चित्प्रतिबिंबमेवं विसृज्य बुद्धौ निहितं गुहायाम् ।
द्रष्टारमात्मानमखंडबोधं सर्वप्रकाशं सदसद्विलक्षणम् ॥२२२॥
नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्ममंतर्बहिः शून्यमनन्यमात्मनः ।
विज्ञाय सम्यङ्निजरूपमेतत्पुमान्विपाप्मा विरजो विमृत्युः ॥२२३॥
विशोक आनंदघनो विपश्चित्स्वयं कुतश्चिन्न बिभेति कश्चित् । : ०।
नान्योऽस्ति पंथा भवबंधमुक्तेर्विना स्वतत्त्वावगमं मुमुक्षोः ॥२२४॥
ब्रह्माभिन्नत्वविज्ञानं भवमोक्षस्य कारणम् ।
येनाद्वितीयमानंदं ब्रह्म संपद्यते बुधैः ॥२२५॥
ब्रह्मभूतस्तु संसृत्यै विद्वान्नावर्तते पुनः ।
विज्ञातव्यमतः सम्यग्ब्रह्माभिन्नत्वमात्मनः ॥२२६॥
सत्यं ज्ञानमनंतं ब्रह्म विशुद्धं परं स्वतः सिद्धम् ।
नित्यानंदैकरसं प्रत्यगभिन्नं निरंतरं जयति ॥२२७॥
सदिदं परमाद्वैतं स्वस्मादन्यस्य वस्तुनोऽभावात् ।
नह्यन्यदस्ति किंचित्सम्यक्परमार्थतत्त्वबोधे हि ॥२२८॥
यदिदं सकलं विश्वं नानारूपं प्रतीतमज्ञानात् ।
तत्सर्वं ब्रह्मैव प्रत्यस्ताशेषभावनादोषम् ॥२२९॥
मृत्कार्यभूतोऽपि मृदो न भिन्नः कुंभोऽस्ति सर्वत्र तु मृत्स्वरूपात् ।
न कुंभरूपं पृथगस्ति कुंभः कुतो मृषा कल्पितनाममात्रः ॥२३०॥
केनापि मृद्भिन्नतया स्वरूपं घटस्य संदर्शयितुं न शक्यते ।
अतो घटः कल्पित एव मोहान्मृदेव सत्यं परमार्थभूतम् ॥२३१॥
सद्ब्रह्मकार्यं सकलं सदैव तन्मात्रमेतन्न ततोऽन्यदस्ति ।
अस्तीति यो वक्ति न तस्य मोहो विनिर्गतो निद्रितवत्प्रजल्पः२३२

ब्रह्मैवेदं विश्वमित्येव वाणी श्रौती ब्रूतेऽथर्वनिष्ठा वरिष्ठा ।
तस्मादेतद् ब्रह्ममात्रं हि विश्वं नाधिष्ठानाद्भिन्नतारोपितस्य ॥२३३॥
सत्यं यदि स्याज्जगदेतदात्मनोऽनंतत्वहानिर्निगमाप्रमाणता ।
असत्यवादित्वमपीशितुः स्यान्नैतत्त्रयं साधु हितं महात्मनाम् ॥२३४॥
ईश्वरो वस्तुतत्त्वज्ञो न चाहं तेष्ववस्थितः ।
नच मत्स्थानि भूतानीत्येवमेव व्यचिक्लृपत् ॥२३५॥
यदि सत्यं भवेद्विश्वं सुषुप्तावुपलभ्यताम् ।
यन्नोपलभ्यते किंचिदतोऽसत्स्वप्नवन्मृषा ॥२३६॥
अतः पृथङ्नास्ति जगत्परात्मनः पृथक्प्रतीतिस्तु मृषा गुणादिवत् ।
आरोपितस्यास्ति किमर्थवत्ताधिष्ठानमाभाति तथा भ्रमेण ॥२३७॥
भ्रांतस्य यद्यद्भ्रमतः प्रतीतं ब्रह्मैव तत्तद्रजतं हि शुक्तिः ।
इदंतया ब्रह्म सदैव रूप्यते त्वारोपितं ब्रह्मणि नाममात्रम् ॥२३८॥
अतः परं ब्रह्म सदद्वितीयं विशुद्धविज्ञानघनं निरंजनम् ।
प्रशांतमाद्यंतविहीनमक्रियं निरंतरानंदरसस्वरूपम् ॥२३९॥
निरस्तमायाकृतसर्वभेदं नित्यं सुखं निष्कलमप्रमेयम् ।
अरूपमव्यक्तमनाख्यमव्ययं ज्योतिः स्वयं किंचिदिदं चकास्ति२४०
ज्ञातृज्ञेयज्ञानशून्यमनंतं निर्विकल्पकम् ।
केवलाखंडचिन्मात्रं परं तत्त्वं विदुर्बुधाः ॥२४१॥
अहेयमनुपादेयं मनोवाचामगोचरम् ।
अप्रमेयमनाद्यंतं ब्रह्म पूर्णमहं महः ॥२४२॥
तत्त्वं पदाभ्यामभिधीयमानयोर्ब्रह्मात्मयोः शोधितयोर्यदीत्थम् ।
श्रुत्या तयोस्तत्त्वमसीति सम्यगेकत्वमेव प्रतिपाद्यते मुहुः ॥२४३॥
ऐक्यं तयोर्लक्षितयोर्न वाच्ययो-
र्निगद्यतेऽन्योन्यविरुद्धधर्मिणोः ।
खद्योतभान्वोरिव राजभृत्ययोः
कूपांबुराश्योः परमाणुमेर्वोः ॥२४४॥
तयोर्विरोधोऽयमुपाधिकल्पितो न वास्तवः कश्चिदुपाधिरेषः ।
ईशस्य मायामहदादि कारणं जीवस्य कार्यं शृणु पंचकोशम् २४५

एतावुपाधी परजीवयोस्तयोः सम्यङ्निरासे न परो न जीवः ।
राज्यं नरेंद्रस्य भटस्य खेटकस्तयोरपोहे न भटो न राजा ॥२४६॥
अथात आदेश इति श्रुतिः स्वयं निषेधति ब्रह्मणि कल्पितं द्वयम् ।
श्रुतिप्रमाणानुगृहीतबोधात्तयोर्निरासः करणीय एवम् ॥२४७॥
नेदं नेदं कल्पितत्वान्न सत्यं रज्जौ दृष्टव्यालवत्स्वप्नवच्च ।
इत्थं दृश्यं साधुयुक्त्या व्यपोह्य ज्ञेयः पश्चादेकभावस्तयोर्यः ॥४८॥
ततस्तु तौ लक्षणया सुलक्ष्यौ तयोरखंडैकरसत्वसिद्धये ।
नालं जहत्या न तथाजहत्या किंतूभयार्थात्मिकयैव भाव्यम् ॥४९॥
स देवदत्तोऽयमितीह चैकता विरुद्धधर्मांशमपास्य कथ्यते ।
यथा तथा तत्त्वमसीति वाक्ये विरुद्धधर्मानुभयत्र हित्वा ॥२५०॥
संलक्ष्य चिन्मात्रतया सदात्मनोरखंडभावः परिचीयते बुधैः ।
एवं महावाक्यशतेन कथ्यते ब्रह्मात्मनोरैक्यमखंडभावः ॥२५१॥
अस्थूलमित्येतदसन्निरस्य सिद्धं स्वतो व्योमवदप्रतर्क्यम् ।
अतो मृषामात्रमिदं प्रतीतं जहीहि यत्स्वात्मतया गृहीतम् ।
ब्रह्माहमित्येव विशुद्धबुद्ध्या विद्धि स्वमात्मानमखंडबोधम् ॥२५२॥
मृत्कार्यं सकलं घटादि सततं मृन्मात्रमेवाभित
स्तद्वत्सज्जनितं सदात्मकमिदं सन्मात्रमेवाखिलम् ।
यस्मान्नास्ति सतः परं किमपि तत्सत्यं स आत्मा स्वयं
तस्मात्तत्त्वमसि प्रशांतममलं ब्रह्माद्वयं यत्परम् ॥२५३॥
निद्राकल्पितदेशकालविषयज्ञात्रादि सर्वं यथा
मिथ्या तद्वदिहापि जाग्रति जगत्स्वाज्ञानकार्यत्वतः ।
यस्मादेवमिदं शरीरकरणप्राणाहमाद्यप्यसत्
तस्मात्तत्त्वमसि प्रशांतममलं ब्रह्माद्वयं यत्परम् ॥२५४॥
जातिनीतिकुलगोत्रदूरगं नामरूपगुणदोषवर्जितम् ।
देशकालविषयातिवर्ति यद्ब्रह्म तत्त्वमसि भावयात्मनि ॥२५५॥
यत्परं सकलवागगोचरं गोचरं विमलबोधचक्षुषः ।
शुद्धचिद्घनमनादिवस्तु यद्ब्रह्म तत्त्वमसि भावयात्मनि ॥२५६॥
षड्भिरूर्मिभिरयोगि योगिहृद्भावितं न करणैर्विभावितम् ।

बुद्ध्यवेद्यमनवद्यभूति यद् ब्रह्म तत्त्वमसि भावयात्मनि ॥२५७॥
भ्रांतिकल्पितजगत्कलाश्रयं स्वाश्रयं च सदसद्विलक्षणम्।
निष्कलं निरुपमानमृद्धिमद् ब्रह्म तत्त्वमसि भावयात्मनि ॥२५८॥
जन्मवृद्धिपरिणत्यपक्षयव्याधिनाशनविहीनमव्ययम्।
विश्वसृष्ट्यवनघातकारणं ब्रह्म तत्त्वमसि भावयात्मनि ॥२५९॥
अस्तभेदमनपास्तलक्षणं निस्तरंगजलराशिनिश्चलम्।
नित्यमुक्तमविभक्तमूर्ति यद् ब्रह्म तत्त्वमसि भावयात्मनि ॥२६०॥
एकमेव सदनेककारणं-कारणांतरनिरासकारणम्।
कार्यकारणविलक्षणं स्वयं ब्रह्म तत्त्वमसि भावयात्मनि ॥२६१॥
निर्विकल्पकमनल्पमक्षरं यत्क्षराक्षरविलक्षणं परम्।
नित्यमव्ययसुखं निरंजनं ब्रह्म तत्त्वमसि भावयात्मनि ॥२६२॥
यद्विभाति सदनेकधा भ्रमान्नामरूपगुणविक्रियात्मना।
हेमवत्स्वयमविक्रियं सदा ब्रह्म तत्त्वमसि भावयात्मनि ॥२६३॥
यच्चकास्त्यनपरं परात्परं प्रत्यगेकरसमात्मलक्षणम्।
सत्यचित्सुखमनंतमव्ययं ब्रह्म तत्त्वमसि भावयात्मनि ॥२६४॥
उक्तमर्थमिममात्मनि स्वयं भावय प्रथितयुक्तिभिर्धिया।
संशयादिरहितं करांबुवत्तेन तत्त्वनिगमो भविष्यति ॥२६५॥
स्वंबोधमात्रं परिशुद्धतत्त्वं विज्ञाय संघे नृपवच्च सैन्ये।
तदात्मनैवात्मनि सर्वदा स्थितो विलापय ब्रह्मणि दृश्यजातम् ६६
बुद्धौ गुहायां सदसद्विलक्षणं ब्रह्मास्ति सत्यं परमद्वितीयम्।
तदात्मना योऽत्र वसेद्गुहायां पुनर्न तस्यांगगुहाप्रवेशः ॥२६७॥
ज्ञाते वस्तुन्यपि बलवती वासनानादिरेषा
कर्ता भोक्ताप्यहमिति दृढा यास्य संसारहेतुः।
प्रत्यग्दृष्ट्यात्मनि निवसता सापनेया प्रयत्ना-
न्मुक्तिं प्राहुस्तादिह मुनयो वासनातानवं यत् ॥२६८॥
अहं ममेति यो भावो देहाक्षादावनात्मनि।
अध्यासोऽयं निरस्तव्यो विदुषा स्वात्मनिष्ठया ॥२६९॥
ज्ञात्वा स्वं प्रत्यगात्मानं बुद्धितद्वृत्तिसाक्षिणम्।

सोऽहमित्येव सद्वृत्त्यानात्मन्यात्ममतिं जहि ॥२७०॥
लोकानुवर्तनं त्यक्त्वा त्यक्त्वा देहानुवर्तनम् ।
शास्त्रानुवर्तनं त्यक्त्वा स्वाध्यासापनयं कुरु ॥२७१॥
लोकवासनया जंतोः शास्त्रवासनयापि च ।
देहवासनया ज्ञानं यथावन्नैव जायते ॥२७२॥
संसारकारागृहमोक्षमिच्छोरयोमयं पादनिबद्धशृंखलम् ।
वदंति तज्ज्ञाः पटुवासनात्रयं योऽस्माद्विमुक्तः समुपैति मुक्तिम् ॥
जलादिसंपर्कवशात्प्रभूतदुर्गंधधूतागरुदिव्यवासना ।
संघर्षणेनैव विभाति सम्यग्विधूयमाने सति बाह्यगंधे ॥२७४॥
अंतःश्रितानंतदुरंतवासनाधूलीविलिप्ता परमात्मवासना ।
प्रज्ञातिसंघर्षणतो विशुद्धा प्रतीयते चंदनगंधवत्स्फुटा ॥२७५॥
अनात्मवासनाजालैस्तिरोभूतात्मवासना ।
नित्यात्मनिष्ठया तेषां नाशे भाति स्वयं स्फुटा ॥२७६॥
यथा यथा प्रत्यगवस्थितं मनस्तथा तथा मुंचति बाह्यवासनाः ।
निःशेषमोक्षे सति वासनानामात्मानुभूतिः प्रतिबंधशून्या ॥२७७॥
स्वात्मन्येव सदा स्थित्या मनो नश्यति योगिनः ।
वासनानां क्षयश्चातः स्वाध्यासापनयं कुरु ॥२७८॥
तमो द्वाभ्यां रजः सत्त्वात्सत्त्वं शुद्धेन नश्यति ।
तस्मात्सत्त्वमवष्टभ्य स्वाध्यासापनयं कुरु ॥२७९॥
प्रारब्धं पुष्यति वपुरिति निश्चित्य निश्चलः ।
धैर्यमालंब्य यत्नेन स्वाध्यासापनयं कुरु ॥२८०॥
नाहं जीवः परं ब्रह्मेत्यतद्व्यावृत्तिपूर्वकम् ।
वासनावेगतः प्राप्तस्वाध्यासापनयं कुरु ॥२८१॥
श्रुत्या युक्त्या स्वानुभूत्या ज्ञात्वा सार्वात्म्यमात्मनः ।
क्वचिदाभासतः प्राप्तस्वाध्यासापनयं कुरु ॥२८२॥
अनादानविसर्गाभ्यामीषन्नास्ति क्रिया मुनेः ।
तदेकनिष्ठया नित्यं स्वाध्यासापनयं कुरु ॥२८३॥
तत्त्वमस्यादिवाक्योत्थब्रह्मात्मैकत्वबोधतः ।

ब्रह्मण्यात्मत्वदार्ढ्याय स्वाध्यासापनयं कुरु ॥२८४॥
अहंभावस्य देहेऽस्मिन्निःशेषविलयावधि ।
सावधानेन युक्तात्मा स्वाध्यासापनयं कुरु ॥२८५॥
प्रतीतिर्जीवजगतोः स्वप्नवद्भाति यावता ।
तावन्निरंतरं विद्वन्स्वाध्यासापनयं कुरु ॥२८६॥
निद्राया लोकवार्तायाः शब्दादेरपि विस्मृतेः ।
क्वचिन्नावसरं दत्वा चिंतयात्मानमात्मनि ॥२८७॥
मातापित्रोर्मलोद्भूतं मलमांसमयं वपुः ।
त्यक्त्वा चांडालवद्दूरं ब्रह्मीभूय कृती भव ॥२८८॥
घटाकाशं महाकाश इवात्मानं परात्मनि ।
विलाप्याखंडभावेन तूर्ष्णीं भव सदा मुने ॥२८९॥
स्वप्रकाशमधिष्ठानं स्वयंभूय सदात्मना ।
ब्रह्मांडमपि पिंडांडं त्यज्यतां मलभांडवत् ॥२९०॥
चिदात्मनि सदानंदे देहारूढामहंधियम् ।
निवेश्य लिंगमुत्सृज्य केवलो भव सर्वदा ॥२९१॥
यत्रैष जगदाभासो दर्पणांतः पुरं यथा ।
तद्ब्रह्माहमिति ज्ञात्वा कृतकृत्यो भविष्यसि ॥२९२॥
यत्सत्यभूतं निजरूपमाद्यं चिदद्वयानंदमरूपमक्रियम् ।
तदेत्य मिथ्यावपुरुत्सृजेतच्छैलूषवद्वेषमुपात्तमात्मनः ॥२९३॥
सर्वात्मना दृश्यमिदं मृषैव नैवाहमर्थः क्षणिकत्वदर्शनात् ।
जानाम्यहं सर्वमिति प्रतीतिः कुतोऽहमादेः क्षणिकस्य सिध्येत् ॥
अहंपदार्थस्त्वहमादिसाक्षी ।नित्यं सुषुप्तावपि भावदर्शनात् ।
ब्रूते ह्यजो नित्य इति श्रुतिः स्वयं तत्प्रत्यगात्मा सदसद्विलक्षणः ॥
विकारिणां सर्वविकारवेत्ता नित्योऽविकारो भवितुं समर्हति ।
मनोरथस्वप्नसुषुप्तिषु स्फुटं पुनः पुनर्दृष्टमसत्त्वमेतयोः ॥२९६॥
अतोऽभिमानं त्यज मांसपिंडे पिंडाभिमानिन्यपि बुद्धिकल्पिते ।
कालत्रयाबाध्यमखंडबोधं ज्ञात्वा स्वमात्मानमुपैहि शांतिम् ॥२९७॥
त्यजाभिमानं कुलगोत्रनामरूपाश्रमेष्वार्द्रशवाश्रितेषु ।

लिंगस्य धर्मानपि कर्तृतादींस्त्यक्त्वा भवाखंडसुखस्वरूपः ॥२९८॥
संत्यन्ये प्रतिबंधाः पुंसः संसारहेतवो दृष्टाः।
तेषामेकं मूलं प्रथमविकारो भवत्यहंकारः ॥२९९॥
यावत्स्यात्स्वस्य संबंधोऽहंकारेण दुरात्मना।
तावन्न लेशमात्रापि मुक्तिवार्ता विलक्षणा ॥३००॥
अहंकारग्रहान्मुक्तः स्वरूपमुपपद्यते।
चंद्रवद्विमलः पूर्णः सदानंदः स्वयंप्रभः ॥३०१॥
यो वा पुरे सोऽहमिति प्रतीतो बुद्ध्या विक्लृप्तस्तमसातिमूढया।
तस्यैव निःशेषतया विनाशे ब्रह्मात्मभावः प्रतिबंधशून्यः ॥३०२॥
ब्रह्मानंदनिधिर्महाबलवताहंकारघोराहिना
संवेष्ट्यात्मनि रक्ष्यते गुणमयैश्चंडैस्त्रिभिर्मस्तकैः।
विज्ञानाख्यमहासिना द्युतिमता विच्छिद्य शीर्षत्रयं
निर्मूल्याहिमिमं निधिं सुखकरं धीरोऽनुभोक्तुं क्षमः ॥३०३॥
यावद्वा यत्किंचिद्विषदोषस्फूर्तिरस्ति चेद्देहे।
कथमारोग्याय भवेत्तद्वदहंतापि योगिनो मुक्त्यै ॥३०४॥
अहमोऽत्यंतनिवृत्त्या तत्कृतनानाविकल्पसंहृत्या।
प्रत्यक्तत्त्वविवेकादयमहमस्मीति विंदते तत्त्वम् ॥३०५॥
अहंकर्तर्यस्मिन्नहमिति मतिं मुंच सहसा
विकारात्मन्यात्मप्रतिफलजुषि स्वस्थितिमुषि।
यदध्यासात्प्राप्ता जनिमृतिजरादुःखबहुलाः
प्रतीचश्चिन्मूर्तेस्तव सुखतनोः संसृतिरियम् ॥३०६॥
सदैकरूपस्य चिदात्मनो विभोरानंदमूर्तेरनवद्यकीर्तेः।
नैवान्यथा क्वाप्यविकारिणस्ते विनाहमध्यासममुष्य संसृतिः ॥३०७॥
तस्मादहंकारमिमं स्वशत्रुं भोक्तुर्गले कंटकवत्प्रतीतम्।
विच्छिद्य विज्ञानमहासिना स्फुटं भुंक्ष्वात्मसाम्राज्यसुखं यथेष्टम् ॥
ततोऽहमादेर्विनिवर्त्य वृत्तिं संत्यक्तरागः परमार्थलाभात्।
तूष्णीं समास्स्वात्मसुखानुभूत्या पूर्णात्मना ब्रह्मणि निर्विकल्पः ३०९
समूलकृत्तोऽपि महानहं पुनर्व्युल्लेखितः स्याद्यदि चेतसा क्षणम्।

संजीव्य विक्षेपशतं करोति नभस्वता प्रावृषि वारिदो यथा ३१०
निगृह्य शत्रोरहमोऽवकाशः क्वचिन्न देयो विषयानुचिंतया ।
स एव संजीवनहेतुरस्य प्रक्षीणजंबीरतरोरिवांबु ॥३११॥
देहात्मना संस्थित एव कामी विलक्षणः कामयिता कथं स्यात् ।
अतोऽर्थसंधानपरत्वमेव भेदप्रसक्त्या भवबंधहेतुः ॥३१२॥
कार्यप्रवर्धनाद्बीजप्रवृद्धिः परिदृश्यते ।
कार्यनाशाद्बीजनाशस्तस्मात्कार्यं निरोधयेत् ॥३१३॥
वासनावृद्धितः कार्यं कार्यवृद्ध्या च वासना ।
वर्धते सर्वथा पुंसः संसारो न निवर्तते ॥३१४॥
संसारबंधविच्छित्त्यै तद् द्वयं प्रदहेद्यतिः ।
वासनावृद्धिरेताभ्यां चिंतया क्रियया बहिः ॥३१५॥
ताभ्यां प्रवर्धमाना सा सूते संसृतिमात्मनः ।
त्रयाणां च क्षयोपायः सर्वावस्थासु सर्वदा ॥३१६॥
सर्वत्र सर्वतः सर्वं ब्रह्ममात्रावलोकनम् ।
सद्भाववासनादार्ढ्यात्तत्त्रयं लयमश्नुते ॥३१७॥
क्रियानाशे भवेच्चिंतानाशोऽस्माद्वासनाक्षयः ।
वासनाप्रक्षयो मोक्षः सा जीवन्मुक्तिरिष्यते ॥३१८॥
सद्वासनास्फूर्तिविजृंभणे सति ह्यसौ विलीना त्वहमादिवासना ।
अतिप्रकृष्टाप्यरुणप्रभायां विलीयते साधु यथा तमिस्रा ॥३१९॥
तमस्तमःकार्यमनर्थजालं न दृश्यते सत्युदिते दिनेशे ।
तथाद्वयानंदरसानुभूतौ नैवास्ति बंधो न च दुःखगंधः ॥३२०॥
दृश्यं प्रतीतं प्रविलापयन्स्वयं सन्मात्रमानंदघनं विभावयन् ।
समाहितः सन्बहिरंतरं वा कालं नयेथाः सति कर्मबंधे ॥३२१॥
प्रमादो ब्रह्मनिष्ठायां न कर्तव्यः कदाचन ।
प्रमादो मृत्युरित्याह भगवान्ब्रह्मणः सुतः ॥३२२॥
न प्रमादादनर्थोऽन्यो ज्ञानिनः स्वस्वरूपतः ।
ततो मोहस्ततोऽहंधीस्ततो बंधस्ततो व्यथा ॥३२३॥
विषयाभिमुखं दृष्ट्वा विद्वांसमपि विस्मृतिः ।

विक्षेपयति धीदोषैर्योषा जारमिव प्रियम् ॥३२४॥
यथा प्रकृष्टं शैवालं क्षणमात्रं न तिष्ठति।
आवृणोति तथा माया प्राज्ञं वापि पराङ्मुखम् ॥३२५॥
लक्ष्यच्युतं चेद्यदि चित्तमीषद्बहिर्मुखं संनिपतेत्ततस्ततः।
प्रमादतः प्रच्युतकेलिकंदुकः सोपानपंक्तौ पतितो यथा तथा ३२६
विषयेष्वाविशच्चेतः संकल्पयति तद्गुणान्।
सम्यक्संकल्पनात्कामः कामात्पुंसः प्रवर्तनम् ॥३२७॥
ततः स्वरूपविभ्रंशो विभ्रष्टस्तु पतत्यधः।
पतितस्य विना नाशं पुनर्नारोह ईक्ष्यते।
संकल्पं वर्जयेत्तस्मात्सर्वानर्थस्य कारणम् ॥३२८॥
अतः प्रमादान्न परोऽस्ति मृत्युर्विवेकिनो ब्रह्मविदः समाधौ।
समाहितः सिद्धिमुपैति सम्यक्समाहितात्मा भव सावधानः ३२९
जीवतो यस्य कैवल्यं विदेहे च स केवलः।
यत्किंचित्पश्यतो भेदं भयं ब्रूते यजुःश्रुतिः ॥३३०॥
यदा कदा वापि विपश्चिदेष ब्रह्मण्यनंतेऽप्यणुमात्रभेदम्।
पश्यत्यथामुष्य भयं तदैव यद्वीक्षितं भिन्नतया प्रमादात् ॥३३१॥
श्रुतिस्मृतिन्यायशतैर्निषिद्धे दृश्येऽत्र यः स्वात्ममतिं करोति।
उपैति दुःखोपरि दुःखजातं निषिद्धकर्ता स मलिम्लुचो यथा ३३२
सत्याभिसंधानरतो विमुक्तो महत्त्वमात्मीयमुपैति नित्यम्।
मिथ्याभिसंधानरतस्तु नश्येद् दृष्टं तदेतद्यदचोरचोरयोः ॥३३३॥
यतिरसदनुसंधिं बंधहेतुं विहाय
स्वयमयमहमस्मीत्यात्मदृष्ट्यैव तिष्ठेत्।
सुखयति ननु निष्ठा ब्रह्मणि स्वानुभूत्या
हरति परमविद्याकार्यदुःखं प्रतीतम् ॥३३४॥
बाह्यानुसंधिः परिवर्धयेत्फलं दुर्वासनामेव ततस्ततोऽधिकाम्।
ज्ञात्वा विवेकैः परिहृत्य बाह्यं स्वात्मानुसंधिं विदधीत नित्यम् ३५
बाह्ये निरुद्धे मनसः प्रसन्नता मनःप्रसादे परमात्मदर्शनम्।
तस्मिन्सुदृष्टे भवबंधनाशो बहिर्निरोधः पदवी विमुक्तेः ॥३३६॥

कः पंडितः सन्सदसद्विवेकी श्रुतिप्रमाणः परमार्थदर्शी ।
जानन्हि कुर्यादसतोऽवलंबं स्वपातहेतोः शिशुवन्मुमुक्षुः ॥३३७॥
देहादिसंसक्तिमतो न मुक्तिर्मुक्तस्य देहाद्यभिमत्यभावः ।
सुप्तस्य नो जागरणं न जाग्रतः स्वप्नस्तयोर्भिन्नगुणाश्रयत्वात् ॥३८॥
अंतर्बहिः स्वं स्थिरजंगमेषु ज्ञानात्मनाधारतया विलोक्य ।
त्यक्ताखिलोपाधिरखंडरूपः पूर्णात्मना यः स्थित एष मुक्तः ॥३९॥
सर्वात्मना बंधविमुक्तिहेतुः सर्वात्मभावान्न परोऽस्ति कश्चित् ।
दृश्याग्रहे सत्युपपद्यतेऽसौ सर्वात्मभावोऽस्य सदात्मनिष्ठया ॥३४०॥
दृश्यस्याग्रहणं कथं नु घटते देहात्मना तिष्ठतो
बाह्यार्थानुभवप्रसक्तमनसस्तत्तत्क्रियां कुर्वतः ।
संन्यस्ताखिलधर्मकर्मविषयैर्नित्यात्मनिष्ठापरै-
स्तत्त्वज्ञैः करणीयमात्मनि सदानंदेच्छुभिर्यत्नतः ॥३४१॥
सार्वात्म्यसिद्धये भिक्षोः कृतश्रवणकर्मणः ।
समाधिं विदधात्येषा शांतो दांत इति श्रुतिः ॥३४२॥
आरूढशक्तेरहमो विनाशः
कर्तुं न शक्यः सहसापि पंडितैः ॥
ये निर्विकल्पाख्यसमाधिनिश्चला-
स्तानंतरानंतभवा हि वासनाः ॥३४३॥
अहंबुद्ध्यैव मोहिन्या योजयित्वावृतेर्बलात् ।
विक्षेपशक्तिः पुरुषं विक्षेपयति तद्गुणैः ॥३४४॥
विक्षेपशक्तिविजयो विषमो विधातुं
निःशेषमावरणशक्तिनिवृत्त्यभावे ।
दृग्दृश्ययोः स्फुटपयोजलवद्विभागे
नश्येत्तदावरणमात्मनि च स्वभावात् ।
निसंशयेन भवति प्रतिबंधशून्यो
निक्षेपणं नहि तदा यदि चेन्मृषार्थे ॥३४५॥
सम्यग्विवेकः स्फुटबोधजन्यो विभज्य दृग्दृश्यपदार्थतत्त्वम् ।
छिनत्ति मायाकृतमोहबंधं यस्माद्विमुक्तस्य पुनर्न संसृतिः ॥३४६॥

परावरैकत्वविवेकवह्निर्दहत्यविद्यागहनं ह्यशेषम् ।
किं स्यात्पुनः संसरणस्य बीजमद्वैतभावं समपेयुषोऽस्य ॥३४७॥
आवरणस्य निवृत्तिर्भवति च सम्यक्पदार्थदर्शनतः ।
मिथ्याज्ञानविनाशस्तद्वद्विक्षेपजनितदुःखनिवृत्तिः ॥३४८॥
एतत्त्रितयं दृष्टं सम्यग्रज्जुस्वरूपविज्ञानात् ।
तस्माद्वस्तुसतत्त्वं ज्ञातव्यं बंधमुक्तये विदुषा ॥३४९॥
अयोऽग्नियोगादिव सत्समन्वयान्मात्रादिरूपेण विजृंभते धीः ।
तत्कार्यमेतद् त्रितयं यतो मृषा दृष्टं भ्रमस्वप्नमनोरथेषु ॥३५०॥
ततो विकाराः प्रकृतेरहंमुखा देहावसाना विषयाश्च सर्वे ।
क्षणेऽन्यथाभावितया ह्यमीषामसत्त्वमात्मा तु कदापि नान्यथा ॥५१
नित्याद्वयाखंडचिदेकरूपो बुद्ध्यादिसाक्षी सदसद्विलक्षणः ।
अहंपदप्रत्ययलक्षितार्थः प्रत्यक्सदानंदघनः परात्मा ॥३५२॥
इत्थं विपश्चित्सदसद्विभज्य निश्चित्य तत्त्वं निजबोधदृष्ट्या ।
ज्ञात्वा स्वमात्मानमखंडबोधं तेभ्यो विमुक्तः स्वयमेव शाम्यति ५३
अज्ञानहृदयग्रंथेर्निःशेषविलयस्तदा ।
समाधिनाविकल्पेन यदाद्वैतात्मदर्शनम् ॥३५४॥
त्वमहमिदमितीयं कल्पना बुद्धिदोषात्
प्रभवति परमात्मन्यद्वये निर्विशेषे ।
प्रविलसति समाधावस्य सर्वो विकल्पो
विलयनमुपगच्छेद्वस्तुतत्त्वावधृत्या ॥३५५॥
शांतो दांतः परमुपरतः क्षांतियुक्तः समाधिं
कुर्वन्नित्यं कलयति यतिः स्वस्य सर्वात्मभावम् ।
तेनाविद्यातिमिरजनितान्साधु दग्ध्वा विकल्पान्
ब्रह्माकृत्या निवसति सुखं निष्क्रियो निर्विकल्पः ॥३५६॥
समाहिता ये प्रविलाप्य बाह्यं श्रोत्रादि चेतः स्वमहं चिदात्मनि
त एव मुक्ता भवपाशबंधैर्नान्ये तु पारोक्ष्यकथाभिधायिनः ॥३५७॥
उपाधिभेदात्स्वयमेव भिद्यते चोपाध्यपोहे स्वयमेव केवलः ।
तस्मादुपाधेर्विलयाय विद्वान्वसेत्सदा कल्पसमाधिनिष्ठया ॥३५८॥

क्षति सक्तो नरो याति सद्भावं ह्येकनिष्ठया ।
कीटको भ्रमरं ध्यायन्भ्रमरत्वाय कल्पते ॥३५९॥
क्रियांतरासक्तिमपास्य कीटको
ध्यायन्यथालिं ह्यलिभावमृच्छति ।
तथैव योगी परमात्मतत्त्वं ध्यात्वा समायाति तदेकनिष्ठया ॥३६०॥
अतीव सूक्ष्मं परमात्मतत्त्वं न स्थूलदृष्ट्या प्रतिपत्तुमर्हति ।
समाधिनात्यंतसुसूक्ष्मवृत्त्या ज्ञातव्यमार्यैरतिशुद्धबुद्धिभिः ॥३६१॥
यथा सुवर्णं पुटपाकशोधितं त्यक्त्वा मलं स्वात्मगुणं समृच्छति ।
तथा मनः सत्त्वरजस्तमोमलं ध्यानेन संत्यज्य समेति तत्त्वम् ६२
निरंतराभ्यासवशात्तदित्थं पक्कं मनो ब्रह्मणि लीयते यदा ।
तदा समाधिः स विकल्पवर्जितः स्वतोऽद्वयानंदरसानुभावकः ॥
समाधिनानेन समस्तवासनाग्रंथेर्विनाशोऽखिलकर्मनाशः ।
अंतर्बहिः सर्वत एव सर्वदा स्वरूपविस्फूर्तिरयत्नतः स्यात् ॥६४॥
श्रुतेः शतगुणं विद्यान्मननं मननादपि ।
निदिध्यासं लक्षगुणमनंतं निर्विकल्पकम् ॥३६५॥
निर्विकल्पकसमाधिना स्फुटं ब्रह्मतत्त्वमवगम्यते ध्रुवम् ।
नान्यथा चलतया मनोगतेः प्रत्ययांतरविमिश्रितं भवेत् ॥३६६॥
अतः समाधत्स्व यतेंद्रियः सदा निरंतरं शांतमनाः प्रतीचि ।
विध्वंसय ध्वांतमनाद्यविद्यया कृतं सदेकत्वविलोकनेन ॥३६७॥
योगस्य प्रथमं द्वारं वाङ्निरोधोऽपरिग्रहः ।
निराशा च निरीहा च नित्यमेकांतशीलता ॥३६८॥
एकांतस्थितिरिंद्रियोपरमणे हेतुर्दमश्चेतसः
संरोधे करणं शमेन विलयं यायादहंवासना ।
तेनानंदरसानुभूतिरचला ब्राह्मी सदा योगिन-
स्तस्माच्चित्तनिरोध एव सततं कार्यः प्रयत्नान्मुनेः ॥३६९॥
वाचं नियच्छात्मनि तं नियच्छ बुद्धौ धियं यच्छ च बुद्धिसाक्षिणि ।
तं चापि पूर्णात्मनि निर्विकल्पे विलाप्य शांतिं परमां भजस्व॥३७०
देहप्राणेंद्रियमनोबुद्ध्यादिभिरुपाधिभिः ।

यैर्यैर्वृत्तेः समायोगस्तत्तद्भावोऽस्य योगिनः ॥३७१॥
तन्निवृत्त्या मुनेः सम्यक्सर्वोपरमणं सुखम्।
संदृश्यते सदानंदरसानुभवविप्लवः ॥३७२॥
अंतस्त्यागो बहिस्त्यागो विरक्तस्यैव युज्यते।
त्यजत्यंतर्बहिःसंगं विरक्तस्तु मुमुक्षया ॥३७३॥
बहिस्तु विषयैः संगं तथांतरहमादिभिः।
विरक्त एव शक्नोति त्यक्तुं ब्रह्मणि निष्ठितः ॥३७४॥
वैराग्यबोधौ पुरुषस्य पक्षिवत्पक्षौ विजानीहि विचक्षण त्वम्।
विमुक्तिसौधाग्रतलाधिरोहणं ताभ्यां विना नान्यतरेण सिध्यति ॥
अत्यंतवैराग्यवतः समाधिः समाहितस्यैव दृढप्रबोधः।
प्रबुद्धतत्त्वस्य हि बंधमुक्तिर्मुक्तात्मनो नित्यसुखानुभूतिः ॥३७६॥
वैराग्यान्न परं सुखस्य जनकं पश्यामि वश्यात्मन-
स्तच्चेच्छुद्धतरात्मबोधसहितं स्वाराज्यसाम्राज्यधुक्।
एतद् द्वारमजस्रमुक्तियुवतेर्यस्मात्त्वमस्मात्परं
सर्वत्रास्पृहया सदात्मनि सदा प्रज्ञां कुरु श्रेयसे ॥३७७॥
आशां छिंधि विषोपमेषु विषयेष्वेषैव मृत्योः सृति-
स्त्यक्त्वा जातिकुलाश्रमेष्वभिमतिं मुंचातिदूरात्क्रियाः।
देहादावसति त्यजात्मधिषणां प्रज्ञां कुरुष्वात्मनि
त्वं द्रष्टास्यमलोऽसि निर्द्वयपरं ब्रह्मासि यद्वस्तुतः ॥३७८॥
लक्ष्ये ब्रह्मणि मानसं दृढतरं संस्थाप्य बाह्येंद्रियं
स्वस्थाने विनिवेश्य निश्चलतनुश्चोपेक्ष्य देहस्थितिम्।
ब्रह्मात्मैक्यमुपेत्य तन्मयतया चाखंडवृत्त्यानिशं
ब्रह्मानंदरसं पिबात्मनि मुदा शून्यैः किमन्यैर्भ्रमैः ॥३७९॥
अनात्मचिंतनं त्यक्त्वा कश्मलं दुःखकारणम्।
चिंतयात्मानमानंदरूपं यन्मुक्तिकारणम् ॥३८०॥
एष स्वयंज्योतिरशेषसाक्षी विज्ञानकोशे विलसत्यजस्रम्।
लक्ष्यं विधायैनमसद्विलक्षणमखंडवृत्त्यात्मतयानुभावय ॥३८
एतमच्छिन्नया वृत्त्या प्रत्ययांतरशून्यया।

उल्लेखयन्विजानीयात्स्वस्वरूपतया स्फुटम् ॥३८२॥
अत्रात्मत्वं दृढीकुर्वन्नहमादिषु संत्यजन् ।
उदासीनतया तेषु तिष्ठेद्घटपटादिवत् ॥३८३॥
विशुद्धमंतःकरणं स्वरूपे निवेश्य साक्षिण्यवबोधमात्रे ।
शनैः शनैर्निश्चलतामुपानयन्पूर्णं स्वमेवानुविलोकयेत्ततः ॥३८४॥
देहेंद्रियप्राणमनोऽहमादिभिः स्वाज्ञानक्लृप्तैरखिलैरुपाधिभिः ।
विमुक्तमात्मानमखंडरूपं पूर्णं महाकाशमिवावलोकयेत् ॥३८५॥
घटकलशकुसूलसूचिमुख्यैर्गगनमुपाधिशतैर्विमुक्तमेकम् ।
भवति न विविधं तथैव शुद्धं परमहमादिविमुक्तमेकमेव ॥३८६॥
ब्रह्मादिस्तंबपर्यंता मृषामात्रा उपाधयः ।
ततः पूर्णं स्वमात्मानं पश्येदेकात्मना स्थितम् ॥३८७॥
यत्र भ्रांत्या कल्पितं यद्विवेके तत्तन्मात्रं नैव तस्माद्विभिन्नम् ।
भ्रांतेर्नाशे भ्रांतिदृष्टाहितत्त्वं रज्जुस्तद्वद्विश्वमात्मस्वरूपम् ॥३८८॥
स्वयं ब्रह्मा स्वयं विष्णुः स्वयमिंद्रः स्वयं शिवः ।
स्वयं विश्वमिदं सर्वं स्वस्मादन्यन्न किंचन ॥३८९॥
अंतः स्वयं चापि बहिः स्वयं च स्वयं पुरस्तात्स्वयमेव पश्चात् ।
स्वयं ह्यवाच्यां स्वयमप्युदीच्यां तथोपरिष्टात्स्वयमप्यधस्तात् ॥३९०
तरंगफेनभ्रमबुद्बुदादि सर्वं स्वरूपेण जलं यथा तथा ।
चिदेव देहाद्यहमंतमेतत्सर्वं चिदेवैकरसं विशुद्धम् ॥३९१॥
सदेवेदं सर्वं जगदवगतं वाङ्मनसयोः
सतोऽन्यन्नास्त्येव प्रकृतिपरसीम्नि स्थितवतः ।
पृथक् किं मृत्स्नायाः कलशघटकुंभाद्यवगतं
वदत्येष भ्रांतस्त्वमहमिति मायामदिरया ॥३९२॥
क्रियासमभिहारेण यत्र नान्यदिति श्रुतिः ।
ब्रवीति द्वैतराहित्यं मिथ्याध्यासनिवृत्तये ॥३९३॥
आकाशवन्निर्मलनिर्विकल्पनिःसीमनिष्पंदननिर्विकारम् ।
अंतर्बहिःशून्यमनन्यमद्वयं स्वयं परं ब्रह्म किमस्ति बोध्यम् ॥३९४॥
वक्तव्यं किमु विद्यतेऽत्र बहुधा ब्रह्मैव जीवः स्वयं

ब्रह्मैतज्जगदाततं नु सकलं ब्रह्माद्वितीयं श्रुतेः ।
ब्रह्मैवाहमिति प्रबुद्धमतयः संत्यक्तबाह्याः स्फुटं
ब्रह्मीभूय वसंति संततचिदानंदात्मनैव ध्रुवम् ॥३९५॥
जहि मलमयकोशेऽहंधियोत्थापिताशां
प्रसभमनिलकल्पे लिंगदेहेऽपि पश्चात् ।
निगमगदितकीर्तिं नित्यमानंदमूर्तिं
स्वयमिति परिचीय ब्रह्मरूपेण तिष्ठ ॥३९६॥
शवाकारं यावद्भजति मनुजस्तावदशुचिः
परेभ्यः स्यात्क्लेशो जननमरणव्याधिनिलयः ।
यदात्मानं शुद्धं कलयति शिवाकारमचलं
तदा तेभ्यो मुक्तो भवति हि तदाह श्रुतिरपि ॥३९७॥
स्वात्मन्यारोपिताशेषाभासवस्तुनिरासतः ।
स्वयमेव परं ब्रह्म पूर्णमद्वयमक्रियम् ॥३९८॥
समाहितायां सति चित्तवृत्तौ परात्मनि ब्रह्मणि निर्विकल्पे ।
न दृश्यते कश्चिदयं विकल्पः प्रजल्पमात्रः परिशिष्यते ततः॥३९९॥
असत्कल्पो विकल्पोऽयं विश्वमित्येकवस्तुनि ।
निर्विकारे निराकारे निर्विशेषे भिदा कुतः ॥४००॥
द्रष्टृदर्शनदृश्यादिभावशून्यैकवस्तुनि ।
निर्विकारे निराकारे निर्विशेषे भिदा कुतः ॥४०१॥
कल्पार्णव इवात्यंतपरिपूर्णैकवस्तुनि ।
निर्विकारे निराकारे निर्विशेषे भिदा कुतः ॥४०२॥
तेजसीव तमो यत्र प्रलीनं भ्रांतिकारणम् ।
अद्वितीये परे तत्त्वे निर्विशेषे भिदा कुतः ॥४०३॥
एकात्मके परे तत्त्वे भेदवार्ता कथं वसेत् ।
सुषुप्तौ सुखमात्रायां भेदः केनावलोकितः ॥४०४॥
नह्यस्ति विश्वं परतत्त्वबोधात्सदात्मनि ब्रह्मणि निर्विकल्पे ।
कालत्रये नाप्यहिरीक्षितो गुणे नह्यंबुबिंदुर्मृगतृष्णिकायाम् ४०५
मायामात्रमिदं द्वैतमद्वैतं परमार्थतः ।

इति ब्रूते श्रुतिः साक्षात्सुषुप्तावनुभूयते ॥४०६॥
अनन्यत्वमधिष्ठानादारोप्यस्य निरीक्षितम् ।
पंडितै रज्जुसर्पादौ विकल्पो भ्रांतिजीवनः॥४०७॥
चित्तमूलो विकल्पोऽयं चित्ताभावे न कश्चन ।
अतश्चित्तं समाधेहि प्रत्यग्रूपे परात्मनि ॥४०८॥
किमपि सततबोधं केवलानंदरूपं
निरुपममतिवेलं नित्यमुक्तं निरीहम् ।
निरवधि गगनाभं निष्कलं निर्विकल्पं
हृदि कलयति विद्वान्ब्रह्म पूर्णं समाधौ ॥४०९॥
प्रकृतिविकृतिशून्यं भावनातीतभावं
समरसमसमानं मानसंबंधदूरम् ।
निगमवचनसिद्धं नित्यमस्मत्प्रसिद्धं
हृदि कलयति विद्वान्ब्रह्म पूर्णं समाधौ ॥४१०॥
अजरममरमस्ताभासवस्तुस्वरूपं
स्तिमितसलिलराशिप्रख्यमाख्याविहीनम् ।
शमितगुणविकारं शाश्वतं शांतमेकं
हृदि कलयति विद्वान्ब्रह्म पूर्णं समाधौ ॥४११॥
समाहितांतःकरणः स्वरूपे विलोकयात्मानमखंडवैभवम् ।
विच्छिंधि बंधं भवगंधगंधितं यत्नेन पुंस्त्वं सफलीकुरुष्व ॥४१२
सर्वोपाधिविनिर्मुक्तं सच्चिदानंदमद्वयम् ।
भावयात्मानमात्मस्थं न भूयः कल्पसेऽध्वने ॥४१३॥
छायेव पुंसः परिदृश्यमानमाभासरूपेण फलानुभूत्या ।
शरीरमाराच्छववन्निरस्तं पुनर्न संधत्त इदं महात्मा ॥४१४॥
सततविमलबोधानंदरूपं समेत्य
त्यज जडमलरूपोपाधिमेतं सुदूरे ।
अथ पुनरपि नैष स्मर्यतां वांतवस्तु
स्मरणविषयभूतं कल्पते कुत्सनाय ॥४१५॥
समूलमेतत्परिदह्य वह्नौ सदात्मनि ब्रह्मणि निर्विकल्पे ।

ततः स्वयं नित्यविशुद्धबोधानंदात्मना तिष्ठति विद्वरिष्ठः ॥४१६॥
प्रारब्धसूत्रग्रथितं शरीरं प्रयातु वा तिष्ठतु गोरिव स्रक् ।
न तत्पुनः पश्यति तत्त्ववेत्ता—नंदात्मनि ब्रह्मणि लीनवृत्तिः १७
अखंडानंदमात्मानं विज्ञाय स्वस्वरूपतः ।
किमिच्छन्कस्य वा हेतोर्देहं पुष्णाति तत्त्ववित् ॥४१८॥
संसिद्धस्य फलं त्वेतज्जीवन्मुक्तस्य योगिनः ।
बहिरंतः सदानंदरसास्वादनमात्मनि ॥४१९॥
वैराग्यस्य फलं बोधो बोधस्योपरतिः फलम् ।
स्वानंदानुभवाच्छांतिरेषैवोपरतेः फलम् ॥४२०॥
यद्युत्तरोत्तराभावः पूर्वपूर्वं तु निष्फलम् ।
निवृत्तिः परमा तृप्तिरानंदोऽनुपमः स्वतः ॥४२१॥
दुष्टदुःखेष्वनुद्वेगो विद्यायाः प्रस्तुतं फलम् ।
यत्कृतं भ्रांतिवेलायां नानाकर्म जुगुप्सितम् ।
पश्चान्नरो विवेकेन तत्कथं कर्तुमर्हति ॥४२२॥
विद्याफलं स्यादसतो निवृत्तिः प्रवृत्तिरज्ञानफलं तदीक्षितम् ।
तज्ज्ञाज्ञयोर्यन्मृगतृष्णिकादौ नो चेद्विदो दृष्टफलं किमस्मात् ॥२३॥
अज्ञानहृदयग्रंथेर्विनाशो यद्यशेषतः ।
अनिच्छोर्विषयः किं नु प्रवृत्तेः कारणं स्वतः ॥४२४॥
वासनानुदयो भोग्ये वैराग्यस्य परोवधिः ।
अहंभावोदयाभावो बोधस्य परमोऽवधिः ।
लीनवृत्तेरनुत्पत्तिर्मर्यादोपरतेस्तु सा ॥४२५॥
ब्रह्माकारतया सदा स्थिततया निर्मुक्तबाह्यार्थधी-
रन्यावेदितभोग्यभोगकलनो निद्रालुवद्बालवत् ।
स्वप्नालोकितलोकवज्जगदिदं पश्यन्क्वचिल्लब्धधी-
रास्ते कश्चिदनंतपुण्यफलभुग्धन्यः स मान्यो भुवि ॥४२६॥
स्थितप्रज्ञो यतिरयं यः सदानंदमश्नुते ।
ब्रह्मण्येव विलीनात्मा निर्विकारो विनिष्क्रियः ॥४२७॥
ब्रह्मात्मनोः शोधितयोरेकभावावगाहिनी ।

निर्विकल्पा च चिन्मात्रा वृत्तिः प्रज्ञेति कथ्यते।
सा सर्वदा भवेद्यस्य स्थितप्रज्ञः स उच्यते ॥४२८॥
यस्य स्थिता भवेत्प्रज्ञा यस्यानंदो निरंतरः।
प्रपंचो विस्मृतप्रायः स जीवन्मुक्त इष्यते ॥४२९॥
लीनधीरपि जागर्ति यो जाग्रद्धर्मवर्जितः।
बोधो निर्वासनो यस्य स जीवन्मुक्त इष्यते ॥४३०॥
शांतसंसारकलनः कलावानपि निष्कलः।
यस्य चित्तं विनिश्चिंतं स जीवन्मुक्त इष्यते ॥४३१॥
वर्तमानेऽपि देहेऽस्मिञ्छायावदनुवर्तिनि।
अहंताममताभावो जीवन्मुक्तस्य लक्षणम् ॥४३२॥
अतीताननुसंधानं भविष्यदविचारणम्।
औदासीन्यमपि प्राप्ते जीवन्मुक्तस्य लक्षणम् ॥४३३॥
गुणदोषविशिष्टेऽस्मिन्स्वभावेन विलक्षणे।
सर्वत्र समदर्शित्वं जीवन्मुक्तस्य लक्षणम् ॥४३४॥
इष्टानिष्टार्थसंप्राप्तौ समदर्शितयात्मनि।
उभयत्राविकारित्वं जीवन्मुक्तस्य लक्षणम् ॥४३५॥
ब्रह्मानंदरसास्वादासक्तचित्ततया यतेः।
अंतर्बहिरविज्ञानं जीवन्मुक्तस्य लक्षणम् ॥४३६॥
देहेंद्रियादौ कर्तव्ये ममाहंभाववर्जितः।
औदासीन्येन यस्तिष्ठेत्स जीवन्मुक्तलक्षणः ॥४३७॥
विज्ञात आत्मनो यस्य ब्रह्मभावः श्रुतेर्बलात्।
भवबंधविनिर्मुक्तः स जीवन्मुक्तलक्षणः ॥४३८॥
देहेंद्रियेष्वहंभाव इदंभावस्तदन्यके।
यस्य नो भवतः क्वापि स जीवन्मुक्त इष्यते ॥४३९॥
न प्रत्यग्ब्रह्मणोर्भेदं कदापि ब्रह्मसर्गयोः।
प्रज्ञया यो विजानाति स जीवन्मुक्तलक्षणः ॥४४०॥
साधुभिः पूज्यमानेऽस्मिन्पीड्यमानेऽपि दुर्जनैः।
समभावो भवेद्यस्य स जीवन्मुक्तलक्षणः ॥४४१॥

यत्र प्रविष्टा विषयाः परेरिता नदीप्रवाहा इव वारिराशौ ।
लिनंति सन्मात्रतया न विक्रियामुत्पादयंत्येष यतिर्विमुक्तः ॥४४२॥
विज्ञातब्रह्मतत्त्वस्य यथापूर्वं न संसृतिः ।
अस्ति चेन्न स विज्ञातब्रह्मभावो बहिर्मुखः ॥४४३॥
प्राचीनवासनावेगादसौ संसरतीति चेत् ।
न सदेकत्वविज्ञानान्मंदीभवति वासना ॥४४४॥
अत्यंतकामुकस्यापि वृत्तिः कुंठति मातरि ।
तथैव ब्रह्मणि ज्ञाते पूर्णानंदे मनीषिणः ॥४४५॥
निदिध्यासनशीलस्य बाह्यप्रत्यय ईक्ष्यते ।
ब्रवीति श्रुतिरेतस्य प्रारब्धं फलदर्शनात् ॥४४६॥
सुखाद्यनुभवो यावत्तावत्प्रारब्धमिष्यते ।
फलोदयः क्रियापूर्वो निष्क्रियो न हि कुत्रचित् ॥४४७॥
अहं ब्रह्मेति विज्ञानात्कल्पकोटिशतार्जितम् ।
संचितं विलयं याति प्रबोधात्स्वप्नकर्मवत् ॥४४८॥
यत्कृतं स्वप्नवेलायां पुण्यं वा पापमुल्बणम् ।
सुप्तोत्थितस्य किं तत्स्यात्स्वर्गाय नरकाय वा ॥४४९॥
स्वमसंगमुदासीनं परिज्ञाय नभो यथा ।
न श्लिष्यते यतिः किंचित्कदाचिद्भाविकर्मभिः ॥४५०॥
न नभो घटयोगेन सुरागंधेन लिप्यते ।
तथात्मोपाधियोगेन तद्धर्मैर्नैव लिप्यते ॥४५१॥
ज्ञानोदयात्पुरारब्धं कर्म ज्ञानान्न नश्यति ।
अदत्वा स्वफलं लक्ष्यमुद्दिश्योत्सृष्टबाणवत् ॥४५२॥
व्याघ्रबुद्ध्या विनिर्मुक्तो बाणः पश्चात्तु गोमतौ ।
न तिष्ठति छिनत्त्येव लक्ष्यं वेगेन निर्भरम् ॥४५३॥
प्रारब्धं बलवत्तरं खलु विदां भोगेन तस्य क्षयः
सम्यग्ज्ञानहुताशनेन विलयः प्राक्संचितागामिनाम्
ब्रह्मात्मैक्यमवेक्ष्य तन्मयतया ये सर्वदा संस्थिता-
स्तेषां तत्त्रितयं नहि क्वचिदपि ब्रह्मैव ते निर्गुणम् ॥४५४॥

उपाधितादात्म्यविहीनकेवलब्रह्मात्मनैवात्मनि तिष्ठतो मुनेः ।
प्रारब्धसद्भावकथा न युक्ता स्वप्नार्थसंबंधकथेव जाग्रतः ॥४५५॥
नहि प्रबुद्धः प्रतिभासदेहे देहोपयोगिन्यपि च प्रपंचे ।
करोत्यहंतां ममतामिदंतां किंतु स्वयं तिष्ठति जागरेण ॥४५६॥
न तस्य मिथ्यार्थसमर्थनेच्छा न संग्रहस्तज्जगतोऽपि दृष्टः ।
तत्रानुवृत्तिर्यदि चेन्मृषार्थे न निद्रया मुक्त इतीष्यते ध्रुवम् ॥५७॥
तद्वत्परे ब्रह्मणि वर्तमानः सदात्मना तिष्ठति नान्यदीक्षते ।
स्मृतिर्यथा स्वप्नविलोकितार्थे तथा विदः प्राशनमोचनादौ ॥४५८॥
कर्मणा निर्मितो देहः प्रारब्धं तस्य कल्प्यताम् ।
नानादेरात्मनो युक्तं नैवात्मा कर्मनिर्मितः ॥४५९॥
अजो नित्यः शाश्वत इति ब्रूते श्रुतिरमोघवाक् ।
तदात्मना तिष्ठतोऽस्य कुतः प्रारब्धकल्पना ॥४६०॥
प्रारब्धं सिध्यति तदा यदा देहात्मना स्थितिः ।
देहात्मभावो नैवेष्टः प्रारब्धं त्यज्यतामतः ।
शरीरस्यापि प्रारब्धकल्पना भ्रांतिरेव हि ॥४६१॥
अध्यस्तस्य कुतः सत्त्वमसत्त्वस्य कुतो जनिः ।
अजातस्य कुतो नाशः प्रारब्धमसतः कुतः ॥४६२॥
ज्ञानेनाज्ञानकार्यस्य समूलस्य लयो यदि ।
तिष्ठत्ययं कथं देह इति शंकावतो जडान् ।
समाधातुं बाह्यदृष्ट्या प्रारब्धं वदति श्रुतिः ॥४६३॥
न तु देहादिसत्यत्वबोधनाय विपश्चिताम् ।
यतः श्रुतेरभिप्रायः परमार्थैकगोचरः ॥४६४॥
परिपूर्णमनाद्यंतमप्रमेयमविक्रियम् ।
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किंचन ॥४६५॥
सद्घनं चिद्घनं नित्यमानंदघनमक्रियम् ।
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किंचन ॥४६६॥
प्रत्यगेकरसं पूर्णमनंतं सर्वतोमुखम् ।
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किंचन ॥४६७॥

अहेयमनुपादेयमनादेयमनाश्रयम् ।
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किंचन ॥४६८॥
निर्गुणं निष्कलं सूक्ष्मं निर्विकल्पं निरंजनम् ।
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किंचन ॥४६९॥
अनिरूप्यस्वरूपं यन्मनोवाचामगोचरम् ।
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किंचन ॥४७०॥
सत्समृद्धं स्वतःसिद्धं शुद्धं बुद्धमनीदृशम् ।
एकमेवाद्वयं ब्रह्म नेह नानास्ति किंचन ॥४७१॥
निरस्तरागा विनिरस्तभोगाः शांताः सुदांता यतयो महांतः ।
विज्ञाय तत्त्वं परमेतदंते प्राप्ताः परां निर्वृतिमात्मयोगात् ॥४७२॥
भवानपीदं परतत्त्वमात्मनः स्वरूपमानंदघनं विचार्य ।
विधूय मोहं स्वमनःप्रकल्पितं मुक्तः कृतार्थो भवतु प्रबुद्धः ॥४७३
समाधिना साधु विनिश्चलात्मना पश्यात्मतत्त्वं स्फुटबोधचक्षुषा ।
निःसंशयं सम्यगवेक्षितश्चेच्छ्रुतः पदार्थो न पुनर्विकल्पते ॥४७४॥

स्वस्याविद्याबंधसंबंधमोक्षात्सत्यज्ञानानंदरूपात्मलब्धौ ।
शास्त्रं युक्तिर्देशिकोक्तिः प्रमाणं
चांतःसिद्धा स्वानुभूतिः प्रमाणम् ॥४७५॥
बंधो मोक्षश्च तृप्तिश्च चिंतारोग्यक्षुधादयः ।
स्वेनैव वेद्या यज्ज्ञानं परेषामानुमानिकम् ॥४७६॥
तटस्थिता बोधयंति गुरवः श्रुतयो यथा ।
प्रज्ञयैव तरेद्विद्वानीश्वरानुगृहीतया ॥४७७॥
स्वानुभूत्या स्वयं ज्ञात्वा स्वमात्मानमखंडितम् ।
संसिद्धः संमुखं तिष्ठेन्निर्विकल्पात्मनात्मनि ॥४७८॥

वेदांतसिद्धांतनिरुक्तिरेषा ब्रह्मैव जीवः सकलं जगच्च ।
अखंडरूपस्थितिरेव मोक्षो ब्रह्माद्वितीयं श्रुतयः प्रमाणम् ॥४७९॥

इति गुरुवचनाच्छ्रुतिप्रमाणात्परमवगम्य सतत्त्वमात्मयुक्त्या ।
प्रशमितकरणः समाहितात्मा

क्वचिदचलाकृतिरात्मनिष्ठितोऽभूत् ॥४८०॥
कंचित्कालं समाधाय परे ब्रह्मणि मानसम्।
उत्थाय परमानंदादिदं वचनमब्रवीत् ॥४८१॥
बुद्धिर्विनष्टा गलिता प्रवृत्तिर्ब्रह्मात्मनोरेकतयाधिगत्या।
इदं न जानेऽप्यनिदं न जाने किंवा कियद्वा सुखमस्त्यपारम् ॥८२
वाचा वक्तुमशक्यमेव मनसा मंतुं न वा शक्यते
स्वानंदामृतपूरपूरितपरब्रह्मांबुधेर्वैभवम्।
अंभोराशिविशीर्णवार्षिकाशिलाभावं भजन्मे मनो
यस्यांशांशलवे विलीनमधुनानंदात्मना निर्वृतम् ॥४८३॥
क्व गतं केन वा नीतं कुत्र लीनमिदं जगत्।
अधुनैव मया दृष्टं नास्ति किं महदद्भुतम् ॥४८४॥
किं हेयं किमुपादेयं किमन्यत्किं विलक्षणम्।
अखंडानंदपीयूषपूर्णे ब्रह्ममहार्णवे ॥४८५॥
न किंचिदत्र पश्यामि न शृणोमि न वेद्म्यहम्।
स्वात्मनैव सदानंदरूपेणास्मि विलक्षणः ॥४८६॥
नमो नमस्ते गुरवे महात्मने विमुक्तसंगाय सदुत्तमाय।
नित्याद्वयानंदरसस्वरूपिणे भूम्ने सदापारदयांबुधाम्ने ॥४८७॥
यत्कटाक्षशशिसांद्रचंद्रिकापातधूतभवतापजश्रमः।
प्राप्तवानहमखंडवैभवानंदमात्मपदमक्षयं क्षणात् ॥४८८॥
धन्योऽहं कृतकृत्योऽहं विमुक्तोऽहं भवग्रहात्।
नित्यानंदस्वरूपोऽहं पूर्णोऽहं तदनुग्रहात् ॥४८९॥
असंगोऽहमनंगोऽहमलिंगोऽहमभंगुरः।
प्रशांतोऽहमनंतोऽहममलोऽहं चिरंतनः ॥४९०॥
अकर्ताहमभोक्ताहमविकारोऽहमक्रियः।
शुद्धबोधस्वरूपोऽहं केवलोऽहं सदाशिवः ॥४९१॥
द्रष्टुः श्रोतुर्वक्तुः कर्तुर्भोक्तुर्विभिन्न एवाहम्।
नित्यनिरंतरनिष्क्रियनिःसीमासंगपूर्णबोधात्मा ॥४९२॥
नाहमिदं नाहमदोऽप्युभयोरवभासकं परं शुद्धम्।

बाह्याभ्यंतरशून्यं पूर्णं ब्रह्माद्वितीयमेवाहम् ॥४९३॥
निरुपममनादितत्त्वं त्वमहमिदमद इति कल्पनादूरम् ।
नित्यानंदैकरसं सत्यं ब्रह्माद्वितीयमेवाहम् ॥४९४॥
नारायणोऽहं नरकांतकोऽहं पुरांतकोऽहं पुरुषोऽहमीशः ।
अखंडबोधोऽहमशेषसाक्षी निरीश्वरोऽहं निरहं च निर्ममः ॥४९५
सर्वेषु भूतेष्वहमेव संस्थितो ज्ञानात्मनांतर्बहिराश्रयः सन् ।
भोक्ता च भोग्यं स्वयमेव सर्वं यद्यत्पृथग्दृष्टमिदंतया पुरा ॥४९६॥
मय्यखंडसुखांभोधौ बहुधा विश्ववीचयः ।
उत्पद्यंते विलीयंते मायामारुतविभ्रमात् ॥४९७॥
स्थूलादिभावा मयिकल्पिता भ्रमादारोपिता नु स्फुरणेन लोकैः ।
काले यथा कल्पकवत्सरायनर्त्वादयो निष्कलनिर्विकल्पे ॥४९८॥
आरोपितं नाश्रयदूषकं भवेत्कदापि मूढैर्मतिदोषदूषितैः ।
नार्द्रीकरोत्यूषरभूमिभागं मरीचिकावारिमहाप्रवाहः ॥४९९॥
आकाशवल्लेपविदूरगोऽहमादित्यवद्भास्यविलक्षणोऽहम् ।
अहार्यवन्नित्यविनिश्चलोऽहमंभोधिवत्पारविवर्जितोऽहम् ॥५००॥
न मे देहेन संबंधो मेघेनेव विहायसः ।
अतः कुतो मे तद्धर्मा जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तयः ॥५०१॥
उपाधिरायाति स एव गच्छति स एव कर्माणि करोति भुंक्ते ।
स एव जीर्यन्म्रियते सदाहं कुलाद्रिवन्निश्चल एव संस्थितः ॥५०२
न मे प्रवृत्तिर्न च मे निवृत्तिः सदैकरूपस्य निरंशकस्य ।
एकात्मको यो निबिडो निरंतरो व्योमेव पूर्णः स कथं नु चेष्टते ॥
पुण्यानि पापानि निरिंद्रियस्य निश्चेतसो निर्विकृतेर्निराकृतेः ।
कुतो ममाखंडसुखानुभूतेर्ब्रूते ह्यनन्वागतमित्यपि श्रुतिः ॥५०४॥
छायया स्पृष्टमुष्णं वा शीतं वा सुष्ठु दुष्ठु वा ।
न स्पृशत्येव यत्किंचित्पुरुषं तद्विलक्षणम् ॥५०५॥
न साक्षिणं साक्ष्यधर्माः संस्पृशंति विलक्षणम् ।
अविकारमुदासीनं गृहधर्माः प्रदीपवत् ।
देहेंद्रियमनोधर्मा नैवात्मानं स्पृशन्त्यहो ॥५०६॥

रवेर्यथा कर्मणि साक्षिभावो वह्नेर्यथा दाहनियामकत्वम् ।
रज्जोर्यथारोपितवस्तुसंगस्तथैव कूटस्थचिदात्मनो मे ॥५०७॥
कर्तापि वा कारयितापि नाहं भोक्तापि वा भोजयितापि नाहम् ।
द्रष्टापि वा दर्शयितापि नाहं
सोऽहं स्वयंज्योतिरनीदृगात्मा ॥५०८॥
चलत्युपाधौ प्रतिबिंबलौल्य-
मौपाधिकं मूढधियो नयंति ।
स्वबिंबभूतं रविवद्विनिष्क्रियं
कर्तास्मि भोक्तास्मि हतोऽस्मि हेति ॥५०९॥
जले वापि स्थले वापि लुठत्वेष जडात्मकः ।
नाहं विलिप्ये तद्धर्मैर्घटधर्मैर्नभो यथा ॥५१०॥
कर्तृत्वभोक्तृत्वखलत्वमत्तताजडत्वबद्धत्वविमुक्ततादयः ।
बुद्धेर्विकल्पा न तु संति वस्तुतः स्वस्मिन्परे ब्रह्मणि केवलेऽद्वये ॥
संतु विकाराः प्रकृतेर्दशधा शतधा सहस्रधा वापि ।
किं मेऽसंगचितेस्तैर्न घनः क्वचिदंबरं स्पृशति ॥५१२॥
अव्यक्तादि स्थूलपर्यंतमेतद्विश्वं यत्राभासमात्रं प्रतीतम् ।
व्योमप्रख्यं सूक्ष्ममाद्यंतहीनं ब्रह्माद्वैतं यत्तदेवाहमस्मि ॥५१३॥
सर्वाधारं सर्ववस्तुप्रकाशं सर्वाकारं सर्वगं सर्वशून्यम् ।
नित्यं शुद्धं निश्चलं निर्विकल्पं ब्रह्माद्वैतं यत्तदेवाहमस्मि ॥५१४॥
यत्प्रत्यस्ताशेषमायाविशेषं प्रत्यग्रूपं प्रत्ययागम्यमानम् ।
सत्यज्ञानानंतमानंदरूपं ब्रह्माद्वैतं यत्तदेवाहमस्मि ॥५१५॥
निष्क्रियोऽस्म्यविकारोऽस्मि निष्कलोऽस्मि निराकृतिः ।
निर्विकल्पोऽस्मि नित्योऽस्मि निरालंबोऽस्मि निर्द्वयः ॥५१६॥
सर्वात्मकोऽहं सर्वोऽहं सर्वातीतोऽहमद्वयः ।
केवलाखंडबोधोऽहमानंदोऽहं निरंतरः ॥५१७॥
स्वाराज्यसाम्राज्यविभूतिरेषा भवत्कृपाश्रीमहिमप्रसादात् ।
प्राप्ता मया श्रीगुरवे महात्मने नमो नमस्तेऽस्तु पुनर्नमोऽस्तु ५१८
महास्वप्ने मायाकृतजनिजरामृत्युगहने

भ्रमंतं क्लिश्यंतं बहुलतरतापैरनुदिनम्।
अहंकारव्याघ्रव्यथितमिममत्यंतकृपया
प्रबोध्य प्रस्वापात्परमवितवान्मामसि गुरो ॥५१९॥
नमस्तस्मै सदेकस्मै कस्मैचिन्महसे नमः।
यदेतद्विश्वरूपेण राजते गुरुराज ते ॥५२०॥
इति नतमवलोक्य शिष्यवर्यं समधिगतात्मसुखं प्रबुद्धतत्त्वम्।
प्रमुदितहृदयः स देशिकेंद्रः पुनरिदमाह वचः परं महात्मा ५२१
ब्रह्मप्रत्ययसंततिर्जगदतो ब्रह्मैव सत्सर्वतः
पश्याध्यात्मदृशा प्रशांतमनसा सर्वास्ववस्थास्वपि।
रूपादन्यदवेक्षितं किमभितश्चक्षुष्मतां दृश्यते
तद्वद्ब्रह्मविदः सतः किमपरं बुद्धेर्विहारास्पदम् ॥५२२॥
कस्तां परानंदरसानुभूतिमुत्सृज्य शून्येषु रमेत विद्वान्।
चंद्रे महाह्लादिनि दीप्यमाने चित्रेंदुमालोकयितुं क इच्छेत् ५२३
असत्पदार्थानुभवे न किंचिन्न ह्यस्ति तृप्तिर्न च दुःखहानिः।
तदद्वयानंदरसानुभूत्या तृप्तः सुखं तिष्ठ सदात्मनिष्ठया ॥५२४॥
स्वमेव सर्वथा पश्यन्मन्यमानः स्वमद्वयम्।
स्वानंदमनुभुंजानः कालं नय महामते ॥५२५॥
अखंडबोधात्मनि निर्विकल्पे विकल्पनं व्योम्नि पुरः प्रकल्पनम्।
तदद्वयानंदमयात्मना सदा शांतिं परामेत्य भजस्व मौनम् ॥५२६॥
तूष्णीमवस्था परमोपशांतिर्बुद्धेरसत्कल्पविकल्पहेतोः।
ब्रह्मात्मना ब्रह्मविदो महात्मनो
यत्राद्वयानंदसुखं निरंतरम् ॥५२७॥
नास्ति निर्वासनान्मौनात्परं सुखकृदुत्तमम्।
विज्ञातात्मस्वरूपस्य स्वानंदरसपायिनः ॥५२८॥
गच्छंस्तिष्ठन्नुपविशञ्छयानो वान्यथापि वा।
यथेच्छं च वसेद्विद्वानात्मारामः सदा मुनिः ॥५२९॥
न देशकालासनदिग्यमादिलक्ष्याद्यपेक्षा प्रतिबद्धवृत्तेः।
संसिद्धतत्त्वस्य महात्मनोऽस्ति

स्ववेदने का नियमाद्यपेक्षा ॥५३०॥
घटोऽयमिति विज्ञातुं नियमः कोऽन्वपेक्ष्यते ।
विना प्रमाणसुष्ठुत्वं यस्मिन्सति पदार्थधीः ॥५३१॥
अयमात्मा नित्यसिद्धः प्रमाणे सति भासते।
न देशं नापि वा कालं न शुद्धिं वाप्यपेक्षते ॥५३२॥
देवदत्तोऽहमित्येतद्विज्ञानं निरपेक्षकम् ।
तद्वद्ब्रह्मविदोऽप्यस्य ब्रह्माहमिति वेदनम् ॥५३३॥
भानुनेव जगत्सर्वं भासते यस्य तेजसा ।
अनात्मकमसत्तुच्छं किं नु तस्यावभासकम् ॥५३४॥
वेदशास्त्रपुराणानि भूतानि सकलान्यपि ।
येनार्थवंति तं किं नु विज्ञातारं प्रकाशयेत् ॥५३५॥
एष स्वयंज्योतिरनंतशक्तिरात्माप्रमेयः सकलानुभूतिः ।
यमेवं विज्ञाय विमुक्तबंधो जयत्ययं ब्रह्मविदुत्तमोत्तमः ॥५३६॥
न खिद्यते नो विषयैः प्रमोदते न सज्जते नापि विरज्यते च ।
स्वस्मिन्सदा क्रीडति नंदति स्वयं निरंतरानंदरसेन तृप्तः ॥५३७॥
क्षुधां देहव्यथां त्यक्त्वा बालः क्रीडति वस्तुनि ।
तथैव विद्वान् रमते निर्ममो निरहं सुखी ॥५३८॥
चिंताशून्यमदैन्यभैक्षमशनं पानं सरिद्वारिषु
स्वातंत्र्येण निरंकुशा स्थितिरभीर्निद्रा श्मशाने वने ।
वस्त्रं क्षालनशोषणादिरहितं दिग्वास्तु शय्या मही
संचारो निगमांतवीथिषु विदां क्रीडा परे ब्रह्मणि ॥५३९॥
विमानमालंब्य शरीरमेतद्भुनक्त्यशेषान्विषयानुपस्थितान् ।
परेच्छया बालवदात्मवेत्ता योऽव्यक्तलिंगोऽननुषक्तबाह्यः ॥५४०॥
दिगंबरो वापि च साम्बरो वा त्वगंबरो वापि चिदंबरस्थः ।
उन्मत्तवद्वापि च बालवद्वा पिशाचवद्वापि चरत्यवन्याम् ॥५४१॥
कामान्निष्कामरूपी संश्चरत्येकचरो मुनिः ।
स्वात्मनैव सदा तुष्टः स्वयं सर्वात्मना स्थितः ॥५४२॥
क्वचिन्मूढो विद्वान्क्वचिदपि महाराजविभवः ।

क्विचिद्भ्रांतः सौम्यः क्वचिदजगराचारकलितः ।
क्वचित्पात्रीभूतः क्वचिदवमतः क्वाप्यविदित-
श्चरत्येवं प्राज्ञः सततपरमानंदसुखितः ॥५४३॥
निर्धनोऽपि सदा तुष्टोऽप्यसहायो महाबलः ।
नित्यतृप्तोऽप्यभुंजानोऽप्यसमः समदर्शनः ॥५४४॥
अपि कुर्वन्नकुर्वाणश्चाभोक्ता फलभोग्यपि ।
शरीर्यप्यशरीर्येष परिच्छिन्नोऽपि सर्वगः ॥५४५॥
अशरीरं सदा संतमिमं ब्रह्मविदं क्वचित् ।
प्रियाप्रिये न स्पृशतस्तथैव च शुभाशुभे ॥५४६॥
स्थूलादिसंबंधवतोऽभिमानिनः सुखं च दुःखं च शुभाशुभे च ।
विध्वस्तबंधस्य सदात्मनो मुनेः कुतः शुभं वाप्यशुभं फलं वा ॥
तमसा ग्रस्तवद्भानादग्रस्तोऽपि रविर्जनैः ।
ग्रस्त इत्युच्यते भ्रांत्या ह्यज्ञात्वा वस्तुलक्षणम् ॥५४८॥
तद्वद्देहादिबंधेभ्यो विमुक्तं ब्रह्मवित्तमम् ।
पश्यंति देहिवन्मूढाः शरीराभासदर्शनात् ॥५४९॥
अहिर्निर्ल्वयनीं वायं मुक्त्वा देहं तु तिष्ठति ।
इतस्ततश्चाल्यमानो यत्किंचित्प्राणवायुना ॥५५०॥
स्रोतसा नीयते दारु यथा निम्नोन्नतस्थलम् ।
दैवेन नीयते देहो यथाकालोपभुक्तिषु ॥५५१॥
प्रारब्धकर्मपरिकल्पितवासनाभिः
संसारिवच्चरति भुक्तिषु मुक्तदेहः ।
सिद्धः स्वयं वसति साक्षिवदत्र तूष्णीं
चक्रस्य मूलमिव कल्पविकल्पशून्यः ॥५५२॥
नैवेंद्रियाणि विषयेषु नियुंक्त एष
नैवापयुंक्त उपदर्शनलक्षणस्थः ।
नैव क्रियाफलमपीषदवेक्षते स
स्वानंदसांद्ररसपानसुमत्तचित्तः ॥५५३॥
लक्ष्यालक्ष्यगतिं त्यक्त्वा यस्तिष्ठेत्केवलात्मना ।

शिव एव स्वयं साक्षादयं ब्रह्मविदुत्तमः ॥५५४॥
जीवन्नेव सदा मुक्तः कृतार्थो ब्रह्मवित्तमः।
उपाधिनाशाद् ब्रह्मैव सद्ब्रह्माप्येति निर्द्वयम् ॥५५५॥
शैलूषो वेषसद्भावाभावयोश्च यथा पुमान्।
तथैव ब्रह्मविच्छ्रेष्ठः सदा ब्रह्मैव नापरः ॥५५६॥
यत्र क्वापि विशीर्णं सत्पर्णमिव तरोर्वपुः पतनात्।
ब्रह्मीभूतस्य यतेः प्रागेव हि तच्चिदग्निना दग्धम् ॥५५७॥
सदात्मनि ब्रह्मणि तिष्ठतो मुनेः पूर्णाद्वयानंदमयात्मना सदा।
न देशकालाद्युचितप्रतीक्षा त्वङ्मांसविट्पिंडविसर्जनाय ॥५५८॥
देहस्य मोक्षो नो मोक्षो न दंडस्य कमंडलोः।
अविद्याहृदयग्रंथिमोक्षो मोक्षो यतस्ततः ॥५५९॥
कुल्यायामथ नद्यां वा शिवक्षेत्रेऽपि चत्वरे।
पर्णं पतति चेत्तेन तरोः किं नु शुभाशुभम् ॥५६०॥
पत्रस्य पुष्पस्य फलस्य नाशवद्देहेंद्रियप्राणधियां विनाशः।
नैवात्मनः स्वस्य सदात्मकस्यानंदाकृतेर्वृक्षवदास्त चैषः ॥५६१॥
प्रज्ञानघन इत्यात्मलक्षणं सत्यसूचकम्।
अनूद्योपाधिकस्यैव कथयंति विनाशनम् ॥५६२॥
अविनाशी वा अरेऽयमात्मेति श्रुतिरात्मनः।
प्रब्रवीत्यविनाशित्वं विनश्यत्सु विकारिषु ॥५६३॥
पाषाणवृक्षतृणधान्यकटांबराद्या
दग्धा भवंति हि मृदेव यथा तथैव।
देहेंद्रियासुमनआदि समस्तदृश्यं
ज्ञानाग्निदग्धमुपयाति परात्मभावम् ॥५६४॥
विलक्षणं यथा ध्वांतं लीयते भानुतेजसि।
तथैव सकलं दृश्यं ब्रह्मणि प्रविलीयते ॥५६५॥
घटे नष्टे यथा व्योम व्योमैव भवति स्फुटम्।
तथैवोपाधिविलये ब्रह्मैव ब्रह्मवित्स्वयम् ॥५६६॥
क्षीरं क्षीरे यथा क्षिप्तं तैलं तैले जलं जले।

संयुक्तमेकतां याति तथात्मन्यात्मविन्मुनिः ॥५६७॥
एवं विदेहकैवल्यं सन्मात्रत्वमखंडितम् ।
ब्रह्मभावं प्रपद्यैष यतिर्नावर्तते पुनः ॥५६८॥
सदात्मैकत्वविज्ञानदग्धाविद्यादिवर्ष्मणः ।
अमुष्य ब्रह्मभूतत्वाद् ब्रह्मणः कुत उद्भवः ॥५६९॥
मायाक्लृप्तौ बंधमोक्षौ न स्तः स्वात्मनि वस्तुतः ।
यथा रज्जौ निष्क्रियायां सर्पाभासविनिर्गमौ ॥५७०॥
आवृतेः सदसत्त्वाभ्यां वक्तव्ये बंधमोक्षणे ।
नावृतिर्ब्रह्मणः काचिदन्याभावादनावृतम् ।
यद्यस्त्यद्वैतहानिः स्याद्द्वैतं नो सहते श्रुतिः ॥५७१॥
बंधं च मोक्षं च मृषैव मूढा बुद्धेर्गुणं वस्तुनि कल्पयंति ।
दृगावृतिं मेघकृतां यथा रवौ यतोऽद्वयासंगचिदेकमक्षरम् ॥५७२॥
अस्तीति प्रत्ययो यश्च यश्च नास्तीति वस्तुनि ।
बुद्धेरेव गुणावेतौ न तु नित्यस्य वस्तुनः ॥५७३॥
अतस्तौ मायया क्लृप्तौ बंधमोक्षौ नचात्मनि ।
निष्कले निष्क्रिये शांते निरवद्ये निरंजने ॥
अद्वितीये परे तत्त्वे व्योमवत्कल्पना कुतः ॥५७४॥
न निरोधो न चोत्पत्तिर्न बंधो न च साधकः ।
न मुमुक्षुर्न वै मुक्त इत्येषा परमार्थता ॥५७५॥
सकलनिगमचूडास्वांतसिद्धांतरूपं
परमिदमतिगुह्यं दर्शितं ते मयाद्य ।
अपगतकलिदोषं कामनिर्मुक्तबुद्धिं
स्वसुतवदसकृत्त्वा भावयित्वा मुमुक्षुम् ॥५७६॥
इति श्रुत्वा गुरोर्वाक्यं प्रश्रयेण कृतानतिः ।
स तेन समनुज्ञातो ययौ निर्मुक्तबंधनः ॥५७७॥
गुरुरेवं सदानंदसिंधौ निर्मग्नमानसः ।
पावयन्वसुधां सर्वां विचचार निरंतरम् ॥५७८॥
इत्याचार्यस्य शिष्यस्य संवादेनात्मलक्षणम् ।

निरूपितं मुमुक्षूणां सुखबोधोपपत्तये ॥५७९॥
हितमिममुपदेशमाद्रियंतां विहितनिरस्तसमस्तचित्तदोषाः ।
भवसुखविरताः प्रशांतचित्ताः श्रुतिरसिका यतयो मुमुक्षवो ये ८०
संसाराध्वनि तापभानुकिरणप्रोद्भूतदाहव्यथा-
खिन्नानां जलकांक्षया मरुभुवि श्रांत्या परिभ्राम्यताम् ।
अत्यासन्नसुधांबुधिं सुखकरं ब्रह्माद्वयं दर्शय-
न्त्येषा शंकरभारती विजयते निर्वाणसंदायिनी ॥५८१॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य श्रीगोविंदभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य श्रीमच्छंकरभगवतः कृतौ विवेकचूडामणिः समाप्तः ॥

श्रीमच्छंकराचार्यप्रणीता

उपदेशसाहस्री ।

(गद्यप्रबंधः प्रथमो भागः ।)

शिष्यप्रतिबोधविधिप्रकरणम् ॥१॥

अथ मोक्षसाधनोपदेशविधिं व्याख्यास्यामो मुमुक्षूणां श्रद्दधानानामर्थिनामर्थाय ॥१॥

तदिदं मोक्षसाधनं ज्ञानं साधनसाध्यादनित्यात्सर्वस्माद्विरक्ताय त्यक्तपुत्रवित्तलोकैषणाय प्रतिपन्नपरमहंसपारिव्राज्याय शमदमदयादियुक्ताय शास्त्रप्रसिद्धशिष्यगुणसंपन्नाय शुचये ब्राह्मणाय विधिवदुपसन्नाय शिष्याय जातिकर्मवृत्तविद्याभिजनैः परीक्षिताय ब्रूयात् पुनःपुनः यावद्ग्रहणं दृढीभवति ॥२॥

श्रुतिश्च—'परीक्ष्य लोकान्', 'तत्त्वतो ब्रह्मविद्याम्—' इति । दृढगृहीता हि विद्या आत्मनः श्रेयसे संतत्यै च भवति । विद्यासंततिश्च प्राण्यनुग्रहाय भवति, नौरिव नदीं तितीर्षोः । शास्त्रं च—'यद्यप्यस्मा इमामद्भिः परिगृहीतां धनस्य पूर्णां दद्यात् एतदेव ततो भूयः' इति । अन्यथा च ज्ञानप्राप्त्यभावात्—'आचार्यवान् पुरुषो वेद', 'आचार्याद्धैव विद्या विदिता', 'आचार्यः प्लावयिता तस्य सम्यग्ज्ञानं प्लव इहोच्यते' इत्यादिश्रुतिभ्यः, 'उपदेक्ष्यंति ते ज्ञानं' इत्यादिस्मृतेश्च ॥३॥

शिष्यस्य ज्ञानाग्रहणं च लिंगैर्बुद्ध्वा अग्रहणे हेतून् अधर्म—लौकिक—प्रमाद—नित्यानित्यविवेकविषयासंजातदृढपूर्वश्रुतत्व—लोकचिंतावेक्षण-जात्याद्यभिमानादीन् तत्प्रतिपक्षैः श्रुतिस्मृतिविहितैः अपनयेत् अक्रोधादिभिराहिंसादिभिश्च यमैः ज्ञानाविरुद्धैश्च नियमैः ॥४॥

अमानित्वादिगुणं च ज्ञानोपायं सम्यक् ग्राहयेत् ॥५॥

आचार्यस्तूहापोहग्रहणधारणशमदमदयानुग्रहादिसंपन्नो लब्धागमो दृष्टादृष्टभोगेष्वनासक्तः त्यक्तसर्वकर्मसाधनो ब्रह्मवित् ब्रह्मणि स्थितोऽभि-

प्रवृत्तो दंभदर्पकुहकशाठ्यमायामात्सर्यानृताहंकारममत्वादिदोषवर्जितः केवलपरानुग्रहप्रयोजनो विद्योपयोगार्थी पूर्वमुपदिशेत्—'सदेव सोम्येदमग्र आसीदेकमेवाद्वितीयं,' 'यत्र नान्यत्पश्यति,' 'आत्मैवेदं सर्वम्', 'आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत्', 'सर्वं खल्विदं ब्रह्म' इत्याद्याः आत्मैक्यप्रतिपादनपराः श्रुतीः ॥६॥

उपदिश्य च ग्राहयेत् ब्रह्मणो लक्षणम्—'य आत्माऽपहतपाप्मा', 'यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म', 'योऽशनायापिपासे', 'नेति नेति', 'अस्थूलमनणु', 'स एष नेति', 'अदृष्टं द्रष्टृ', 'विज्ञानमानंदम्', 'सत्यं ज्ञानमनंतम्', 'अदृश्येऽनात्म्ये', 'स वा एष महानज आत्मा', 'अप्राणो ह्यमनाः', 'सबाह्याभ्यंतरो ह्यजः', 'विज्ञानघन एव', 'अनंतरमबाह्यम्', 'अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितात्', 'आकाशो वै नाम' इत्यादिश्रुतिभिः ॥७॥

स्मृतिभिश्च—'न जायते म्रियते वा', 'नादत्ते कस्यचित्पापम्', 'यथाऽकाशः स्थितो नित्यम्', 'क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि', 'न सत्तन्नासदुच्यते' 'अनादित्वान्निर्गुणत्वात्', 'समं सर्वेषु भूतेषु', 'उत्तमः पुरुषः' इत्यादिभिः श्रुत्युक्तलक्षणाविरुद्धाभिः परमात्मासंसारित्वप्रतिपादनपराभिः तस्य सर्वेणानन्यत्वप्रतिपादनपराभिश्च ॥८॥

एवं श्रुतिस्मृतिभिः गृहीतपरमात्मलक्षणं शिष्यं संसारसागरादुत्तितीर्षुं पृच्छेत् कस्त्वमसि सोम्येति ॥९॥

स यदि ब्रूयात्—ब्राह्मणपुत्रः अदोन्वयः ब्रह्मचार्यासम्—गृहस्थो वा, इदानीमस्मि परमहंसपरिव्राट् संसारसागरात् जन्ममृत्युमहाग्राहात् उत्तितीर्षुरिति ॥१०॥

आचार्यो ब्रूयात्—इहैव तव सोम्य मृतस्य शरीरं वयोभिरद्यते मृद्भावं वापद्यते, तत्र कथं संसारादुद्धर्तुमिच्छसीति । नहि नद्याः अवरे कूले भस्मीभूते नद्याः पारं तरिष्यसीति ॥११॥

स यदि ब्रूयात्—अन्योऽहं शरीरात् । शरीरं तु जायते म्रियते वयोभिरद्यते शस्त्राग्न्यादिभिश्च विनाश्यते व्याध्यादिभिश्च प्रयुज्यते । तस्मिन् अहं स्वकृतधर्माधर्मवशात् पक्षी नीडमिव प्रविष्टः पुनःपुनः शरीरविनाशे धर्माधर्मवशात् शरीरांतरं यास्यामि पूर्वनीडविनाशे पक्षीव नीडां-

तरम्। एवमेवाहमनादौ संसारे देवमनुष्यतिर्यङ्निरयस्थानेषु पूर्वकर्मवशादुपात्तमुपात्तं शरीरं त्यजन् नवं नवं च अन्यदुपाददानो जन्ममरणप्रबंधचक्रे घटीयंत्रवत् स्वकर्मणा भ्राम्यमाणः क्रमेणेदं शरीरमासाद्य संसारचक्रभ्रमणात् अस्मान्निर्विण्णो भगवंतमुपसन्नोऽस्मि संसारचक्रभ्रमणप्रशमाय। तस्मान्नित्य एवाहं शरीरादन्यः, शरीराणि आगच्छंत्यपगच्छंति च वासांसीव पुरुषस्येति ॥१२॥

आचार्यो ब्रूयात् साध्ववादीः सम्यक्पश्यासि। कथं मृषाऽवादीः ब्राह्मणपुत्रोऽदोन्वयो ब्रह्मचार्यासम्, गृहस्थो वा इदानीमस्मि परमहंसपरिव्राडिति ॥१३॥

स यदि ब्रूयात्—भगवन्, कथमहं मृषाऽवादिषमिति ॥१४॥

तं प्रति ब्रूयादाचार्यः यतस्त्वं भिन्नजात्यन्वयसंस्कारं शरीरं जात्यन्वयसंस्कारवर्जितस्यात्मनः प्रत्यभ्यज्ञासीः ब्राह्मणपुत्रोऽदोन्वय इत्यादिना वाक्येनेति ॥१५॥

स यदि पृच्छेत्—कथं भिन्नजात्यन्वयसंस्कारं शरीरं, कथं वा अहं जात्यन्वयसंस्कारवर्जित इति ॥१६॥

आचार्यो ब्रूयात्—शृणु सोम्य, यथेदं शरीरं त्वत्तो भिन्नं भिन्नजात्यन्वयसंस्कारं, त्वं च जात्यन्वयसंस्कारवर्जितः इत्युक्त्वा तं स्मारयेत्—स्मर्तुमर्हसि सोम्य, परमात्मानं सर्वात्मानं यथोक्तलक्षणं श्रावितोऽसि 'सदेव सोम्येदम्' इत्यादिभिः श्रुतिभिः स्मृतिभिश्च। लक्षणं च तस्य श्रुतिभिः स्मृतिभिश्च ॥१७॥

लब्धपरमात्मलक्षणस्मृतये ब्रूयात्—योऽसावाकाशनामा नामरूपाभ्यामर्थांतरभूतः अशरीरः अस्थूलादिलक्षणः अपहतपाप्मत्वादिलक्षणश्च सर्वैः संसारधर्मैः अनागंधितः 'यत्साक्षादपरोक्षाद्ब्रह्म', 'य आत्मा सर्वांतरः', 'अदृष्टो द्रष्टा अश्रुतः श्रोता अमतो मंता अविज्ञातो विज्ञाता नित्यविज्ञानस्वरूपः अनंतरः अबाह्यः विज्ञानघन एव परिपूर्णः आकाशवत् अनंतशक्तिः आत्मा सर्वस्य अशनायादिवर्जितः आविर्भावतिरोभाववर्जितश्च स्वात्मविलक्षणयोः नामरूपयोः जगद्बीजभूतयोः स्वात्मस्थयोः तत्त्वान्यत्वाभ्यामनिर्वचनीययोः स्वसंवेद्ययोः सद्भावमात्रेणाचिंत्यशक्तित्वाद्व्याकर्ता

अव्याकृतयोः ॥१८॥

ते नामरूपे अव्याकृते सती व्याक्रियमाणे तस्मादेतस्मादात्मन आकाशनामाकृती संवृत्ते। तच्चाकाशाख्यं भूतमनेन प्रकारेण परमात्मनः संभूतं प्रसन्नादिव सलिलान्मलमिव फेनम्। न सलिलं न च सलिलादत्यंतभिन्नं फेनम्। सलिलव्यतिरेकेणादर्शनात्। सलिलं तु स्वच्छं अन्यत्फेनान्मलरूपात्। एवं परमात्मा नामरूपाभ्यामन्यः फेनस्थानीयाभ्यां शुद्धः प्रसन्नः तद्विलक्षणः। ते नामरूपे अव्याकृते सती व्याक्रियमाणे फेनस्थानीये आकाशनामाकृती संवृत्ते ॥१९॥

ततोऽपि स्थूलभावमापद्यमाने नामरूपे व्याक्रियमाणे वायुभावमापद्येते ततोऽप्यग्निभावं अग्नेरब्भावं ततः पृथ्वीभावं, इत्येवंक्रमेण पूर्वपूर्वभवस्योत्तरोत्तरानुप्रवेशेन पंच महाभूतानि पृथिव्यंतान्युत्पन्नानि। ततः पंचगुणविशिष्टा पृथ्वी। पृथ्व्याश्च पंचात्मक्यो व्रीहियवाद्या ओषधयो जायन्ते। ताभ्यो भक्षिताभ्यो लोहितं च शुक्रं च स्त्रीपुंसशरीरसंबंधि जायते। तदुभयमृतुकाले अविद्याप्रयुक्तकामखजनिमंथनोद्धृतं मंत्रसंस्कृतं गर्भाशये निषिच्यते। तत्स्वयोनिरसानुप्रवेशेन विवर्धमानं गर्भीभूतं नवमे दशमे वा मासि संजायते ॥२०॥

तज्जातं लब्धनामाकृतिकं जातकर्मादिभिः मंत्रसंस्कृतं पुनः उपनयनसंस्कारयोगेण ब्रह्मचारिसंज्ञं भवति। तदेव शरीरं पत्नीयोगसंस्कारयोगेण गृहस्थसंज्ञं भवति। तदेव वनस्थसंस्कारेण तापससंज्ञं भवति। तदेव क्रियाविनिवृत्तिनिमित्तसंस्कारेण परिव्राट्संज्ञं भवति। इत्येवं त्वत्तो भिन्नं भिन्नजात्यन्वयसंस्कारं शरीरम् ॥२१॥

मनश्चेंद्रियाणि च नामरूपात्मकान्येव 'अन्नमयं हि सोम्य मनः' इत्यादिश्रुतिभ्यः ॥२२॥

कथं चाहं भिन्नजात्यन्वयसंस्कारवर्जित इत्येतच्छृणु—योऽसौ नामरूपयोर्व्याकर्ता नामरूपधर्मविलक्षणः स एव नामरूपे व्याकुर्वन् सृष्ट्वेदं शरीरं स्वयं संस्कारधर्मवर्जितो नामरूपे इह प्रविष्टः अन्यैरदृष्ट स्वयं पश्यन् तथाऽश्रुतः शृण्वन्— अमतो मन्वानो—अविज्ञातो विजानन् 'सर्वाणि रूपाणि विचित्य धीरो नामानि कृत्वाऽभिवदन् यदास्ते',

इति । अस्मिन्नर्थे श्रुतयः सहस्रशः 'तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्', 'अंतः प्रविष्टः शास्ता जनानाम्', 'स एष इह प्रविष्टः', 'एष त आत्मा', 'स एतमेव सीमानं विदार्यैतया द्वारा प्रापद्यत', 'एष सर्वेषु भूतेषु गूढोत्मा', 'सेयं देवतैक्षत हंताहमिमास्तिस्रो देवताः' इत्याद्याः ॥२३॥

स्मृतयोऽपि 'आत्मैव देवताः सर्वाः', 'नवद्वारे पुरे देही', 'क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि', 'समं सर्वेषु भूतेषु', 'उपद्रष्टानुमंता च', 'उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः', 'अशरीरं शरीरेषु' इत्याद्याः । तस्मात् जात्यन्वयसंस्कार-वर्जितस्त्वमिति सिद्धम् ॥२४॥

स यदि ब्रूयात्—अन्य एवाहमज्ञः सुखी दुःखी बद्ध संसारी—अन्योऽसौ मद्विलक्षणः असंसारी देवः, तमहं बल्युपहारनमस्कारादिभिः वर्णाश्रमकर्मभिश्चाराध्य संसारसागरादुत्तितीर्षुरस्मि कथमहं स एवेति ॥२५

आचार्यो ब्रूयात्—'नैवं सोम्य प्रतिपत्तुमर्हसि, प्रतिषिद्धत्वाद्भेद-प्रतिपत्तेः' । कथं प्रतिषिद्धा भेदप्रतिपत्तिरित्यत आह—'अन्योऽसाव-न्योऽहमस्मीति न स वेद', 'ब्रह्म तं परादाद्योऽन्यत्रात्मनो ब्रह्म वेद', 'मृत्योः स मृत्युमाप्नोति य इह नानेव पश्यति' इत्येवमाद्याः ॥२६॥

एता एव श्रुतयो भेदप्रतिपत्तेः संसारगमनं दर्शयन्ति ॥२७॥

अभेदप्रतिपत्तेश्च मोक्षं दर्शयंति सहस्रशः । 'स आत्मा तत्त्वमसि' इति परमात्मभावं विधाय 'आचार्यवान्पुरुषो वेद' इत्युक्त्वा 'तस्य ताव-देव चिरम्' इति मोक्षं दर्शयंत्यभेदविज्ञानादेव सत्याभिसंधस्यातस्करस्येव दाहाद्यभाववत् संसाराभावं दर्शयंति दृष्टांतेन—भेददर्शनादसत्याभिसंधस्य संसारगमनं दर्शयंति तस्करस्येव दाहादिदृष्टांतेन ॥२८॥

'त इह व्याघ्रो वा' इत्यादिना च अभेददर्शनात् 'स स्वराट् भवति' इत्युक्त्वा तद्विपरीतेन भेददर्शनेन संसारगमनं दर्शयंति—'अथ तेऽन्यथाऽतो विदुरन्यराजानस्ते क्षय्यलोका भवंति' इति प्रतिशाखम् । तस्मात् मृषैवैवमवादीः ब्राह्मणपुत्रोऽदोन्वयः संसारी परमात्मविलक्षण इति ॥२९॥

तस्मात् प्रतिषिद्धत्वाद्भेददर्शनस्य, भेदविषयत्वाच्च कर्मोपादानस्य, कर्मसाधनत्वाच्च यज्ञोपवीतादेः कर्मसाधनोपादानस्य परमात्माऽभेदप्रति-

पत्त्या प्रतिषेधः कृतो वेदितव्यः । कर्मणां तत्साधनानां च यज्ञोपवीतादीनां परमात्माभेदप्रतिपत्तिविरुद्धत्वात् । संसारिणो हि कर्माणि विधीयंते तत्साधनानि च यज्ञोपवीतादीनि । न परमात्मनोऽभेददर्शिनः । भेददर्शनमात्रेण च ततोऽन्यत्वम् ॥३०॥

यदि कर्माणि कर्तव्यानि न निवर्तयिषितानि कर्मसाधनासंबंधिनः कर्मनिमित्तजात्याश्रमाद्यसंबंधिनश्च, परमात्मनश्च आत्मनैवाभेदप्रतिपत्तिं नावक्ष्यत् 'स आत्मा तत्त्वमसि' इत्येवमादिभिर्निश्चितरूपैर्वाक्यैः, भेदप्रतिपत्तिनिंदां च नाभ्यधास्यत् 'एष नित्यो महिमा ब्राह्मणस्य', 'अनन्वागतं पुण्येनानन्वागतं पापेन, अत्र स्तेनोऽस्तेनः' इत्यादिना ॥३१॥

कर्मासंबंधिस्वरूपत्वं कर्मनिमित्तवर्णाद्यसंबंधरूपतां च नाभ्यधास्यत् कर्माणि च कर्मसाधनानि च यज्ञोपवीतादीनि यद्यपरित्याजयिषितानि । तस्मात् ससाधनं कर्म परित्यक्तव्यं मुमुक्षुणा परमात्माऽभेददर्शनविरोधात् । आत्मा च पर एवेति प्रतिपत्तव्यो यथाश्रुत्युक्तलक्षणः ॥३२॥

स यदि ब्रूयात्—भगवन्, दह्यमाने छिद्यमाने वा देहे प्रत्यक्षा वेदना, अशनायादिनिमित्तं च प्रत्यक्षं दुःखं मम । परश्चायमात्मा, 'अयमात्माऽपहतपाप्मा विरजो विमृत्युर्विशोको विजिघत्सोऽपिपासः सर्वगंधरसवर्जितः' श्रूयते सर्वश्रुतिषु स्मृतिषु च । कथं तद्विलक्षणः अनेकसंसारधर्मसंयुक्तः परमात्मानमात्मत्वेन च मां संसारिणं परमात्मत्वेन अग्निमिव शीतत्वेन प्रतिपद्येयम् ? संसारी च सन् सर्वाभ्युदयनिःश्रेयससाधने अधिकृतः अभ्युदयनिःश्रेयससाधनानि कर्माणि तत्साधनानि च यज्ञोपवीतादीनि कथं परित्यजेयमिति ॥३३॥

तं प्रति ब्रूयात्— यदवोचो दह्यमाने छिद्यमाने वा देहे प्रत्यक्षा वेदनोपलभ्यते ममेति तदसत् । कस्मात् ? दह्यमाने छिद्यमान इव वृक्षे उपलब्धुरुपलभ्यमाने कर्मणि शरीरे दाहच्छेदवेदनाया उपलभ्यमानत्वात् दाहादिसमानाश्रयैव वेदना । यत्र हि दाहः छेदो वा क्रियते तत्रैव व्यपदिशति दाहादिवेदनां लोकः, न वेदनां दाहाद्युपलब्धरीति । कथं ? क्व ते वेदनेति पृष्टः शिरसि मे वेदना उरसि उदरे इति वा यत्र दाहादिस्तत्रैव व्यपदिशति न तूपलब्धरीति । यद्युपलब्धरि वेदना स्यात् वेद-

नानिमित्तं वा दाहच्छेदादि वेदनाश्रयत्वेनोपदिशेद्दाहाद्याश्रयवत् ॥२४॥

स्वयं च नोपलभ्येत चक्षुर्गतरूपवत् । तस्मात् दाहच्छेदादिसमानाश्रयत्वेन उपलभ्यमानत्वाद्दाहादिवत् कर्मभूतैव वेदना । भावरूपत्वाच्च साश्रया तंडुलपाकवत् । वेदनासमानाश्रय एव तत्संस्कारः । स्मृतिसमानकाल एवोपलभ्यमानत्वात् वेदनाविषयः । तन्निमित्तविषयश्च द्वेषोऽपि संस्कारसमानाश्रय एव । तथा चोक्तम् 'रूपसंस्कारतुल्याऽधी रागद्वेषौ भयं च यत् ॥ गृह्यते धीश्रयं तस्माज्ज्ञाताशुद्धोऽभयः सदा'२५

किमाश्रयाः पुनः रूपादिसंस्कारादय इति । उच्यते— यत्र कामादयः । क्व पुनस्ते कामादयः? 'कामः संकल्पो विचिकित्सा' इत्यादिश्रुतेः बुद्धावेव । तत्रैव रूपादिसंस्कारादयोऽपि 'कस्मिन्नु रूपाणि प्रतिष्ठितानीति हृदये' इति श्रुतेः । 'कामा येऽस्य हृदि श्रिताः', 'तीर्णो हि यदा सर्वान् शोकान् हृदयस्य', 'असंगो ह्ययम्', 'तद्वा अस्यैतदतिच्छंदाः' इत्यादिश्रुतिभ्यः, 'अविकार्योऽयमुच्यते', 'अनादित्वान्निर्गुणत्वात्' इत्यादिभ्यः, इच्छाद्वेषादि च क्षेत्रस्यैव विषयस्य धर्मो नात्मन इति स्मृतिभ्यश्च, कर्मस्थैवाशुद्धिः नात्मस्था इति ॥२६॥

अतो रूपादिसंस्काराद्यशुद्धिसंबंधाभावात् न परस्मादात्मनो विलक्षणत्वमिति प्रत्यक्षादिविरोधाभावात् युक्तं पर एवात्माऽहमिति प्रतिपत्तुम्—'तदात्मानमेवावेदहं ब्रह्मास्मि', 'एकधैवानुद्रष्टव्यम्', 'अहमेवाऽधस्तात्', 'आत्मैवाऽधस्तात्', 'सर्वमात्मानं पश्येत्' 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैव', 'इदं सर्वं यदयमात्मा', 'स एषोऽकलः', 'अनंतरमबाह्यम्', 'सबाह्याभ्यंतरो ह्यजः', 'ब्रह्मैवेदम्', 'एतया द्वारा प्रापद्यत', 'प्रज्ञानस्य नामधेयानि', 'सत्यं ज्ञानमनंतं ब्रह्म', 'तस्माद्वा', 'तत्सृष्ट्वा तदेवानुप्राविशत्', 'एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी', 'अशरीरं शरीरेषु', 'न जायते म्रियते', 'स्वप्नांतं जागरितांतम्', 'स म आत्मेति विद्यात्', 'यस्तु सर्वाणि भूतानि', 'तदेजति तन्नैजति', 'वेनस्तत्पश्यन्', 'तदेवाग्निः', 'अहं मनुरभवं सूर्यश्च', 'अंतः प्रविष्टः शास्ता जनानाम्', 'सदेव सोम्य', 'तत्सत्यं स आत्मा तत्त्वमसि' इत्यादिश्रुतिभ्यः ॥२७॥

स्मृतिभ्यश्च 'पूः प्राणिनः सर्व एव गुहाशयस्य', 'आत्मैव देवताः',

'नवद्वारे पुरे', 'समं सर्वेषु भूतेषु', विद्याविनयसंपन्ने', 'अविभक्तं विभक्तेषु', 'वासुदेवः सर्वम्' इत्यादिभ्यः एक एवात्मा परं ब्रह्म सर्वसंसारधर्मविनिर्मुक्तस्त्वमिति सिद्धम् ॥३८॥

स यदि ब्रूयात्—यदि भगवन्, 'अनंतरोऽबाह्यः' 'सबाह्याभ्यंतरो ह्यजः' 'कृत्स्नः प्रज्ञानघन एव' सैंधवघनवदात्मा सर्वमूर्तिभेदवर्जितः आकाशवदेकरसः तर्हि किमिदं दृश्यते श्रूयते वा साध्यं साधनं वा साधकश्चेति श्रुतिस्मृतिलोकप्रसिद्धं वादिशतविप्रतिपत्तिविषय इति ॥३९॥

आचार्यो ब्रूयात्—अविद्याकृतमेतद्यदिदं दृश्यते श्रूयते वा, परमार्थतस्त्वेक एवात्मा अविद्यादृष्टेः अनेकवत् आभासते, तिमिरदृष्ट्या अनेकचंद्रवत् । 'यत्र वा अन्यदिव स्यात्', 'यत्र हि द्वैतमिव भवति तदितर इतरं पश्यति', 'मृत्योः स मृत्युमाप्नोति', 'अथ यत्रान्यत्पश्यति अन्यच्छृणोति अन्यद्विजानाति तदल्पम्' 'अथ यदल्पं तन्मर्त्यमिति', 'वाचारंभणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेत्येव सत्यम्', 'अन्योऽसावन्योऽहम्' इति भेददर्शननिंदोपपत्तेरविद्याकृतं द्वैतम् 'एकमेवाऽद्वितीयम्', 'यत्र त्वस्य', 'को मोहः कः शोकः' इत्याद्येकत्वविधिश्रुतिभ्यश्चेति ॥४०॥

यद्येवं भगवन्, किमर्थं श्रुत्या साध्यसाधनादिभेद उच्यते उत्पत्तिः प्रलयश्चेति ? ॥४१॥

अत्रोच्यते— अविद्यावत उपात्तशरीरादिभेदस्य इष्टानिष्टयोगिनमात्मानं मन्यमानस्य साधनैरेवेष्टानिष्टप्राप्तिपरिहारोपायविवेकमजानतः इष्टप्राप्तिं चानिष्टपरिहारं चेच्छतः शनैस्तद्विषयमज्ञानं निवर्तयितुं शास्त्रं, न साध्यसाधनादिभेदं विधत्ते, अनिष्टरूपः संसारो हि स इति । तद्भेददृष्टिमेवाविद्यां संसारमूलमुन्मूलयति उत्पत्तिप्रलयाद्येकत्वोपपत्तिप्रदर्शनेन ॥४२॥

अविद्यायामुन्मूलितायां श्रुतिस्मृतिन्यायेभ्यः 'अनंतरमबाह्यम्', 'सबाह्याभ्यंतरो ह्यजः', 'सैंधवघनवत्', 'प्रज्ञानघन एवैक आत्मा', 'आकाशवत्परिपूर्णः' इत्यत्रैव एका प्रज्ञा प्रतिष्ठा परमार्थदर्शिनो भवति। न साध्यसाधनोत्पत्तिप्रलयादिभेदेन अशुद्धिगंधोऽप्युपपद्यते ॥४३॥

तच्चैतत् परमार्थदर्शनं प्रतिपत्तुमिच्छता वर्णाश्रमाद्यभिमानकृतपांक्तरूपपुत्रवित्तलोकैषणादिभ्यो व्युत्थातव्यम् । सम्यक्प्रत्ययविरो-

षात्तदभिमानस्य भेददर्शनप्रतिषेधार्थोपपत्तिश्चोपपद्यते । नह्येकस्मिन्नात्मन्यसंसारित्वबुद्धौ शास्त्रन्यायोत्पादितायां तद्विपरीता बुद्धिर्भवति । नह्यग्नौ शीतत्वबुद्धिः शरीरे वा अजरामरणबुद्धिः । तस्मादविद्याकार्यत्वात् सर्वकर्मणां तत्साधनानां च यज्ञोपवीतादीनां परमार्थदर्शननिष्ठेन त्यागः कर्तव्यः ॥४४॥

कूटस्थाद्वयात्मबोधप्रकरणम् ॥२॥

सुखमासीनं ब्राह्मणं ब्रह्मनिष्ठं कश्चिद्ब्रह्मचारी जन्ममरणलक्षणात् संसारात् निर्विण्णो मुमुक्षुः विधिवदुपसन्नः पप्रच्छ— भगवन्, कथमहं संसारान्मोक्षिष्ये शरीरेंद्रियविषयवेदनावान् ? जागरिते दुःखमनुभवामि तथा स्वप्नेऽनुभवामि च पुनः पुनः सुषुप्तिप्रतिपत्त्या विश्रम्य विश्रम्य। किमयमेव मम स्वभावः किंवा अन्यस्वभावस्य सतो नैमित्तिकः इति । यदि स्वभावः न मे मोक्षाशा, स्वभावस्यावर्जनीयत्वात् । अथ नैमित्तिकः निमित्तपरिहारे स्यान्मोक्षोपपत्तिः ॥४५॥

तं गुरुरुवाच—शृणु वत्स, न तवायं स्वभावः । किंतु नैमित्तिकः ॥४६॥

इति उक्तः शिष्य उवाच—किं निमित्तं, किं वा तस्य निवर्तकम्, को वा मम स्वभावः यस्मिन्निमित्ते निवर्तिते नैमित्तिकाभावः रोगनिमित्तनिवृत्ताविव रोगी स्वभावं प्रतिपद्येयेति ॥४७॥

गुरुरुवाच—अविद्या निमित्तं, विद्या तस्या निवर्तिका, अविद्यायां निवृत्तायां तन्निमित्ताभावात् मोक्ष्यसे जन्ममरणलक्षणात् संसारात् । स्वप्नजाग्रद्दुःखं च नानुभविष्यसीति ॥४८॥

शिष्य उवाच—का सा अविद्या, किंविषया वा, विद्या च का यया स्वभावं प्रतिपद्येयेति ॥४९॥

गुरुरुवाच—त्वं परमात्मानं संतं असंसारिणं संसार्यहमस्मीति विपरीतं प्रतिपद्यसे, अकर्तारं संतं कर्तेति, अभोक्तारं संतं भोक्तेति, विद्यमानं च अविद्यमानमिति । इयमविद्या ॥५०॥

शिष्य उवाच—यद्यप्यहं विद्यमानः तथापि न परमात्मा। कर्तृत्व-भोक्तृत्वलक्षणः संसारो मम स्वभावः, प्रत्यक्षादिभिः प्रमाणैः अनुभूयमानत्वात्। न अविद्यानिमित्तः अविद्यायाः आत्मविषयत्वानुपपत्तेः। अविद्या नाम अन्यस्मिन् अन्यधर्माध्यारोपणा, यथा प्रसिद्धं रजतं प्रसिद्धायां शुक्तिकायां, यथा प्रसिद्धं पुरुषं स्थाणावध्यारोपयति, प्रसिद्धं वा स्थाणुं पुरुषे। नाप्रसिद्धं प्रसिद्धे प्रसिद्धं वा अप्रसिद्धे। नचात्मन्यनात्मानमध्यारोपयति आत्मनः अप्रसिद्धत्वात्। तथा आत्मानं अनात्मनि आत्मनोऽप्रसिद्धत्वादेव ॥५१॥

तं गुरुरुवाच—न, व्यभिचारात्। नहि वत्स, प्रसिद्धं प्रसिद्ध एवाध्यारोपयतीति नियंतुं शक्यम्। आत्मन्यध्यारोपणदर्शनात्। गौरोऽहं कृष्णोऽहमिति देहधर्मस्य अहंप्रत्ययविषये आत्मनि, अहंप्रत्ययविषयस्य च आत्मनः देहे अयमहमस्मीति ॥५२॥

शिष्य आह— प्रसिद्ध एव तर्ह्यात्मा अहंप्रत्ययविषयतया देहश्च अयमिति। तत्रैवं सति प्रसिद्धयोरेव देहात्मनोरितरेतराध्यारोपणात् स्थाणुपुरुषयोः शुक्तिकारजतयोरिव। तत्र कं विशेषमाश्रित्य भगवतोक्तं प्रसिद्धयोरितरेतराध्यारोपणेति नियंतुं न शक्यते इति ॥५३॥

गुरुराह—शृणु। सत्यं प्रसिद्धौ देहात्मानौ। नतु स्थाणुपुरुषाविवं विविक्तप्रत्ययविषयतया सर्वलोकप्रसिद्धौ। कथं तर्हि? नित्यमेव निरंतराविविक्तप्रत्ययविषयतया। नहि अयं देहः, अयमात्मा, इति विविक्ताभ्यां प्रत्ययाभ्यां देहात्मानौ गृह्णाति यः कश्चित्। अतएव हि मोमुह्यते लोकः आत्मानात्मविषये एवमात्मा नैवमात्मा इति। इमं विशेषमाश्रित्यावोचं नैवं नियंतुं शक्यमिति ॥५४॥

ननु अविद्याऽध्यारोपितं यत्र यत् तदसत् तत्र दृष्टं यथा रजतं शुक्तिकायां, स्थाणौ पुरुषः, रज्ज्वां सर्पः, आकाशे तलमलिनत्वमित्यादि। तथा देहात्मनोरपि नित्यमेव निरंतराविविक्तप्रत्ययतया इतरेतराध्यारोपणा कृता स्यात्। तदितरेतरयोः नित्यमेव असत्त्वं स्यात्। यथा शुक्तिकादिषु अविद्याध्यारोपितानां रजतादीनां नित्यमेव अत्यंतासत्त्वं, तद्विपरीतानां च विपरीतेषु, तद्वत् देहात्मनोरविद्ययैव इतरेतराध्यारोपणा कृता

स्यात्। तत्रैवं सति देहात्मनोरसत्त्वं प्रसज्येत। तच्चानिष्टं वैनाशिकपक्षत्वात्। अथ तद्विपर्ययेण देहः आत्मन्यविद्ययाऽध्यारोपितः देहस्यात्मनि सति असत्त्वं प्रसज्येत। तच्चानिष्टं प्रत्यक्षादिविरोधात्। तस्माद्देहात्मानौ नाविद्यया इतरेतरस्मिन् अध्यारोपितौ। कथं तर्हि, वंशस्तंभवन्नित्यसंयुक्तौ ॥५५॥

न। अनित्यत्वपरार्थत्वप्रसंगात्। संहतत्वात् परार्थत्वं अनित्यत्वं च वंशस्तंभादिवदेव। किंच यस्तु परैर्देहेन संहतः कल्पित आत्मा स संहतत्वात् परार्थः। तेन असंहतः परोऽन्यो नित्यः सिद्धस्तावत् ॥५६॥

तस्यासंहतस्य देहे देहमात्रतया अध्यारोपितत्वेन असत्त्वानित्यत्वादिदोषप्रसंगो भवति। तत्र निरात्मको देह इति वैनाशिकपक्षप्राप्तिदोषः स्यात् ॥५७॥

न स्वत एवात्मनः आकाशस्येव असंहतत्वाभ्युपगमात्। सर्वेणासंहतः स च आत्मेति न निरात्मको देहादिः सर्वः स्यात्। यथाच आकाशं सर्वेणासंहतमिति सर्वं न निराकाशं भवति एवम्। तस्मान्न वैनाशिकपक्षप्राप्तिदोषः स्यात् ॥५८॥

यत्पुनरुक्तं देहस्यात्मन्यसत्त्वे प्रत्यक्षादिविरोधः स्यादिति। तन्न। प्रत्यक्षादिभिः आत्मनि देहस्य सत्त्वानुपलब्धेः। नह्यात्मनि कुंडे बदरं क्षीरे सर्पिः तिले तैलं भित्तौ चित्रमिव च प्रत्यक्षादिभिः देह उपलभ्यते। तस्मान्न प्रत्यक्षादिविरोधः ॥५९॥

कथं तर्हि प्रत्यक्षाद्यप्रसिद्धात्मनि देहाध्यारोपणा, देहे च आत्मारोपणा? ॥६०॥

नायं दोषः। स्वभावप्रसिद्धत्वादात्मनः। नहि कादाचित्कसिद्धावेव अध्यारोपणा न नित्यसिद्धौ इति नियंतुं शक्यं, आकाशे तलमलाद्यध्यारोपणदर्शनात् ॥६१॥

किं भगवन्, देहात्मनो इतरेतराध्यारोपणा देहादिसंघातकृता अथवा आत्मकृतेति ॥६२॥

गुरुरुवाच—यदि देहादिसंघातकृता यदि वा आत्मकृता किं तत्र स्यात्? ॥६३॥

इत्युक्तः शिष्य आह—यद्यहं देहादिसंघातमात्रः ततो ममाचेत स्वात् परार्थत्वमिति न मत्कृता देहात्मनोः इतरेतराध्यारोपणा । अथ मात्मा परोऽन्यः संघातात् चितिमत्त्वात् स्वार्थ इति मयैव चितिमता ः त्मनि अध्यारोपणा क्रियते सर्वानर्थबीजभूता ॥६४॥

इत्युक्तो गुरुरुवाच— अनर्थबीजभूतां चेत् मिथ्याध्यारोपण जानीषे मा कार्षीस्तर्हि ॥६५॥

नैव भगवन्, शक्नोमि न कर्तुम् । अन्येन केनचित् प्रयुक्तोऽहं न स्वतंत्र इति ॥६६॥

न तर्हि अचितिमत्त्वात् स्वार्थः त्वम् । येन प्रयुक्तः अस्वतंत्रः प्रवर्तसे स चितिमान् स्वार्थः । संघात एव त्वम् ॥६७॥

यद्यचेतनोऽहं कथं सुखदुःखवेदनां भवदुक्तं च जानामि ॥६८॥

गुरुरुवाच—किं सुखदुःखवेदनाया मदुक्ताच्चान्यस्त्वं, किं वा अनन्य एवेति ॥६९॥

शिष्य उवाच—नाहं तावदनन्यः । कस्मात् ? यस्मात्तदुभयं कर्मभूतं घटादिकमिव जानामि । यद्यनन्योऽहं तेन तदुभयं न जानीयां, किंतु जानामि तस्मादन्यः । सुखदुःखवेदनाविक्रिया च स्वार्थैव प्राप्नोति त्वदुक्तं च स्यात् अनन्यत्वे । न च तयोः स्वार्थता युक्ता । नहि चंदनकंटककृते सुखदुःखे चंदनकंटकार्थे घटोपयोगो वा घटार्थः । तस्मात् तद्विज्ञातुर्मम चंदनादिकृतः अर्थः । अहं हि ततोऽन्यः समस्तमर्थं जानामि बुद्ध्यारूढम् ॥७०॥

तं गुरुरुवाच—एवं तर्हि स्वार्थस्त्वं चितिमत्त्वान्न परेण प्रयुज्यसे । नहि चितिमान् परतंत्रः परेण प्रयुज्यते—चितिमतश्चितिमदर्थत्वानुपपत्तेः समत्वात्प्रदीपप्रकाशयोरिव । नापि अचितिमदर्थत्वं चितिमतो भवति, अचितिमतोऽचितिमत्त्वादेव स्वार्थसंबंधानुपपत्तेः । नापि अचितिमतोः अन्योन्यार्थत्वं दृष्टम् । नहि काष्ठकुड्ये अन्योन्यार्थं कुर्वाते ॥७१॥

ननु चितिमत्त्वे समेऽपि भृत्यस्वामिनोः अन्योन्यार्थत्वं दृष्टम् ॥७२

नैवं—अग्नेरुष्णप्रकाशवत् तव चितिमत्त्वस्य विवक्षितत्वात् । प्रदर्शितश्च दृष्टांतः प्रदीपप्रकाशयोरिति । तत्रैवं सति स्वबुद्ध्यारूढमेव सर्व-

से अग्न्युष्णप्रकाशतुल्येन कूटस्थनित्यचैतन्यस्वरूपेण । यदि चैवमा- सर्वदा निर्विशेषत्वमुपगच्छसि, किमित्यूचिवान् सुषुप्ते विश्रम्य म्य जाग्रत्स्वप्नयोः दुःखमनुभवामि इति । किं अयमेव मम स्वभावः वा नैमित्तिकः इति च । किमसौ व्यामोहोपगतः किंवा नेति ॥७३

इत्युक्तः शिष्य आह— भगवन्, अपगतः त्वत्प्रसादात् व्यामोहः किंतु मम कूटस्थतायां संशयः । कथम्—शब्दादीनां स्वतः सिद्धिर्नास्ति अचेतनत्वात् । शब्दाद्याकारप्रत्ययोत्पत्तेस्तु तेषाम् । प्रत्ययानामितरेतरव्यावृत्तविशेषणानां नीलपीताद्याकारवतां स्वतःसिद्धयसंभवात् । तस्माद्बाह्याकारनिमित्तत्वं गम्यते इति बाह्याकारवत् शब्दाद्याकारत्वासिद्धिः । तथा प्रत्ययानामपि अहंप्रत्ययालंबनवस्तुभेदानां संहतत्वात् अचैतन्योपपत्तेः । स्वार्थत्वासंभवात् स्वरूपव्यतिरिक्तग्राहकग्राह्यत्वेन सिद्धिः शब्दादिवदेव । असंहतत्वे सति चैतन्यात्मकत्वात् स्वार्थोऽपि अहंप्रत्ययानां नीलपीताद्याकाराणामुपलब्धेति विक्रियावानेव, कथं कूटस्थ इति संशयः ॥७४॥

तं गुरुरुवाच—न युक्तस्तव संशयः । यतस्तेषां प्रत्ययानां नियमेन अशेषतः उपलब्धेरेव अपरिणामित्वात् कूटस्थत्वसिद्धौ निश्चयहेतुमेव अशेषचित्तप्रचारोपलब्धिं संशयहेतुमात्थ । यदि हि तव परिणामित्वं स्यात् अशेषस्वविषयचित्तप्रचारोपलब्धिर्न स्यात् चित्तस्येव स्वविषये । यथा चेंद्रियाणां स्वविषयेषु । नच तथा आत्मनस्तव स्वविषयैकदेशोपलब्धिः । अतः कूटस्थतैव तवेति ॥७५॥

तत्राह—उपलब्धिर्नाम धात्वर्थो विक्रियैव उपलब्धुः कूटस्थात्मता चेति विरुद्धम् ॥७६॥

न धात्वर्थविक्रियायां उपलब्ध्युपचारात् । यो हि बौद्धः प्रत्ययः स धात्वर्थो विक्रियात्मकः आत्मनः उपलब्ध्याभासफलावसान इति उपलब्धिशब्देन उपचर्यते । यथा छिदिक्रिया द्वैधीभावफलावसानेति धात्वर्थेन उपचर्यते तद्वत् ॥७७॥

इत्युक्तः शिष्य आह— ननु भगवन्, मम कूटस्थत्वप्रतिपादनं प्रति असमर्थो दृष्टांतः । कथम्, छिदिः छेद्यविक्रियावसाना उपचर्यते— यथा धात्वर्थत्वेन तथा उपलब्धिशब्दोऽपचरितोऽपि धात्वर्थो बौद्धप्रत्ययः

आत्मनः उपलब्धिविक्रियावसानश्चेत् नात्मनः कूटस्थतां प्रतिपादयितुं समर्थः ॥७८॥

गुरुरुवाच—सत्यमेवं स्यात् यदि उपलब्ध्युपलब्ध्रोः विशेषः। नित्योपलब्धिमात्र एव हि उपलब्धा ननु तार्किकसमय इव अन्या उपलब्धिः अन्यः उपलब्धा च ॥७९॥

ननु उपलब्धिफलावसानो धात्वर्थः कथमिति ॥८०॥

उच्यते—शृणु—उपलब्ध्याभासफलावसान इत्युक्तं, किं न श्रुतं तत् त्वया? ननु आत्मा विक्रियोत्पादनावसान इति मयोक्तम् ॥८१॥

शिष्य उवाच—कथं तर्हि कूटस्थे मयि अशेषस्वविषयचित्तप्रचारोपलब्धृत्वमित्यात्थ ॥८२॥

तं गुरुरुवाच—सत्यमवोचं, तेनैव कूटस्थतामब्रवं तव ॥८३॥

यद्येवं भगवन्, कूटस्थनित्योपलब्धिस्वरूपे मयि शब्दाद्याकारबौद्धप्रत्ययेषु च मत्स्वरूपोपलब्ध्याभासफलावसानवत्सु उत्पद्यमानेषु कस्त्वपराधो मम ॥८४॥

सत्यम् नास्त्यपराधः किंतु अविद्यामात्रस्तु अपराध इति प्रागेवावोचम् ॥८५॥

यदि भगवन्, सुषुप्त इव मम विक्रिया नास्ति, कथं स्वप्नजागरिते ॥८६॥

तं गुरुरुवाच—किंत्वनुभूयेते त्वया संततम् ॥८७॥

बाढम् अनुभवामि, किंतु विच्छिद्यविच्छिद्य ननु संततम् ॥८८॥

तं गुरुरुवाच—तर्हि आगंतुके त्वेते न तवात्मभूते। यदि तवात्मभूते चैतन्यस्वरूपवत् स्वतःसिद्धे संतते एव स्याताम्। किंच स्वप्नजागरिते न तव आत्मभूते व्यभिचारित्वात् वस्त्रादिवत्। नहि यस्य यत्स्वरूपं तत् तद्व्यभिचारि दृष्टम्। स्वप्नजागरिते तु चैतन्यमात्रत्वाद्व्यभिचरतः। सुषुप्ते चेत् स्वरूपं व्यभिचरेत् तन्नष्टं नास्तीति वा बाध्यमेव स्यात् आगंतुकानां अतद्धर्माणां उभयात्मकत्वदर्शनात्। यथा धनवस्त्रादीनां नाशो दृष्टः स्वप्नभ्रांतिलब्धानां तु अभावो दृष्टः ॥८९॥

नन्वेवं भगवन्, चैतन्यस्वरूपमपि आगंतुकं प्राप्तम्। स्वप्नजाग-

रितयोरिव सुषुप्ते अनुपलब्धेः । अचैतन्यस्वरूपो वा स्यामहम् ॥९०॥

न पश्य तदनुपपत्तेः । चैतन्यस्वरूपं चेत् आगंतुकं पश्यसि, पश्य । नैतद्वर्षशतेनापि उपपत्त्या कलयितुं शक्नुमो वयम्, अन्यो वाऽचैतन्योऽपि। संहतत्वात् पारार्थ्यं अनेकत्वं नाशित्वं च न केनाचित् उपपत्त्या वारयितुं शक्यम् । अस्वार्थस्य स्वतःसिद्ध्यभावादित्यवोचाम । चैतन्यस्वरूपस्य तु आत्मनः स्वतःसिद्धेः अन्यानपेक्षत्वं न केनचित् वारयितुं शक्यम्, अव्यभिचारात् ॥९१॥

ननु व्यभिचारो दर्शितो मया सुषुप्ते न पश्यामीति ॥९२॥

न व्याहतत्वात् । कथं व्याघातः? पश्यतस्तव न पश्यामि इति व्याहतं वचनम् । नहि कदाचित् भगवन्, सुषुप्ते मया चैतन्यं अन्यद्वा किंचित् दृष्टम् । पश्यन्न् तर्हि सुषुप्ते त्वम् यस्मात् दृष्टमेव प्रतिषेधसि न दृष्टिम् । या तव दृष्टिः तत् चैतन्यामिति मयोक्तम् । यया त्वं विद्यमानया न किंचित् दृष्टमिति प्रतिषेधसि सा दृष्टिः त्वच्चैतन्यम् । तर्हि सर्वत्र अव्यभिचारात् कूटस्थनित्यत्वं सिद्धं स्वतः एव, न प्रमाणापेक्षम् । स्वतःसिद्धस्य हि प्रमातुः अन्यस्य प्रमेयस्य परिच्छित्तिं प्रति प्रमाणापेक्षा । या तु अन्या नित्या परिच्छित्तिः अपेक्ष्यते अन्यस्य अपरिच्छित्तिरूपस्य परिच्छेदाय सा हि नित्यैव कूटस्था स्वयंज्योतिःस्वभावा, आत्मनि प्रमाणत्वे प्रमातृत्वे वा न तां प्रति प्रमाणापेक्षा, तत्स्वभावत्वात् । यथा प्रकाशनं उष्णत्वं वा लोहोदकादिषु परतः अपेक्ष्यते अग्न्यादित्यादिभ्यः अतत्स्वभावत्वात् । न अग्न्यादित्यादीनां तदपेक्षा सर्वदा तत्स्वभावत्वात् ॥९३॥

अनित्यत्वे एव प्रमा स्यात् न नित्यत्वे इति चेत् ॥९४॥

न । अवगतेः नित्यत्वानित्यत्वयोः विशेषानुपपत्तेः । नहि अवगतेः प्रमात्वे अनित्या अवगतिः प्रमा न नित्या इति विशेषः अवगम्यते ॥९५॥

नित्यायां प्रमातुः अपेक्षाभावः । अनित्यायां तु यत्नांतरितत्वात् अवगतिः अपेक्ष्यत इति विशेषः स्यात् इति चेत् ॥९६॥

सिद्धा तर्हि आत्मनः प्रमातुः स्वतःसिद्धिः प्रमाणनिरपेक्षतयैवेति ॥९७॥

अभावेऽपि अपेक्षाभावः नित्यत्वात् इति चेत् न । अवगतेरेव आत्मनि सद्भावादिति परिहृतमेतत् ॥९८॥

प्रमातुश्चेत् प्रमाणापेक्षा सिद्धिः कस्य प्रमित्सा स्यात् । यस्य प्रमित्सा स एव प्रमाता अभ्युपगम्यते । तदीया च प्रमित्सा प्रमेयविषयैव न प्रमातृविषया । प्रमातृविषयत्वे अनवस्थाप्रसंगात् । प्रमातुः तादिच्छायाश्च तस्याप्यन्यः प्रमाता तस्याप्यन्य इति एवमेव इच्छायाः प्रमातृविषयत्वे । प्रमातुरात्मनः अव्यवहितत्वाच्च प्रमेयत्वानुपपत्तिः । लोके हि प्रमेयं नाम प्रमातुः इच्छा—स्मृति—प्रयत्न—प्रमाणजन्म—व्यवहितं सिद्ध्यति नान्यथा । अवगतिः प्रमेयविषया दृष्टा । नच प्रमातुः प्रमाता स्वस्य स्वयमेव केनचित् व्यवहितः कल्पयितुं शक्यः इच्छादीनामन्यतमेनापि । स्मृतिश्च स्मर्तव्यविषया न स्मर्तृविषया । तथा इच्छायाः इष्टविषयत्वमेव न इच्छावद्विषयत्वम् । स्मर्त्रिच्छावद्विषयत्वेऽपि हि उभयोः अनवस्था पूर्ववदपरिहार्या स्यात् ॥९९॥

ननु प्रमातृविषयावगत्यनुत्पत्तौ अनवगत एव प्रमाता स्यादिति चेत् ॥१००॥

न, अवगंतुः अवगतेः अवगंतव्यविषयत्वात् । अवगंतृविषयत्वे च अनवस्था पूर्ववत् स्यात् । अवगतिश्च आत्मनि कूटस्थनित्यात्मज्योतिः अन्यतः अनपेक्षैव सिद्धा अग्न्यादित्याद्युष्णप्रकाशवदिति पूर्वमेव प्रसाधितम् । अवगतेः चैतन्यात्मज्योतिषः स्वात्मनि अनित्यत्वे आत्मनः स्वार्थतानुपपत्तिः । कार्यकरणसंघातवत् संहतत्वात् पारार्थ्यं दोषवत्त्वं च अवोचाम । कथम् ? चैतन्यात्मज्योतिषः स्वात्मनि अनित्यत्वे स्मृत्यादिव्यवधानात् सांतरत्वम् । ततश्च तस्य चैतन्यज्योतिषः प्रागुत्पत्तेः प्रध्वंसाच्चोर्ध्वं आत्मन्येव अभावात् चक्षुरादीनामिव संहतत्वात् पारार्थ्यं स्यात् । यदा च तत् उत्पन्न आत्मनि विद्यते न तदा आत्मनः स्वार्थत्वम् । तद्भावाभावापेक्षा हि आत्मानात्मनोः स्वार्थत्वपरार्थत्वसिद्धिः । तस्मात् आत्मनः अन्यनिरपेक्षमेव नित्यचैतन्यज्योतिष्ट्वं सिद्धम् ॥१०१॥

ननु एवं सति असति प्रमाश्रयत्वे कथं प्रमातुः प्रमातृत्वम् १०२

उच्यते—प्रमायाः नित्यत्वे अनित्यत्वे च रूपविशेषाभावात् ।

अवगतिर्हि प्रमा। तस्याः स्मृतीच्छादिपूर्विकायाः अनित्यायाः कूटस्थनित्याया वा न स्वरूपविशेषो विद्यते। यथा धात्वर्थस्य तिष्ठत्यादेः फलस्य गत्यादिपूर्वकस्य अनित्यस्य अपूर्वस्य नित्यस्य वा रूपविशेषो नास्तीति तुल्यो व्यपदेशो दृष्टः तिष्ठंति मनुष्याः तिष्ठंति पर्वताः इत्यादि। तथा नित्यावगतिस्वरूपेऽपि प्रमातरि प्रमातृत्वव्यपदेशो न विरुध्यते फलसामान्यादिति ॥१०३॥

अत्राह शिष्यः—नित्यावगतिस्वरूपस्य आत्मनः अविक्रियत्वात् कार्यकरणैः असंहत्य तक्षादीनामिव वास्यादिभिः कर्तृत्वं नोपपद्यते। असंहतस्वभावस्य च कार्यकरणोपादाने अनवस्था प्रसज्येत। तक्षादीनां तु कार्यकरणैः नित्यमेव संहतत्वमिति वास्याद्युपादाने नानवस्था स्यादिति ॥

इह तु असंहतस्वभावस्य करणानुपादाने कर्तृत्वं नोपपद्यत इति करणं उपादेयम्—तदुपादानमपि विक्रियैवेति तत्कर्तृत्वे करणांतरमुपादेयम्, तदुपादानेऽपि अन्यदिति प्रमातुः स्वातंत्र्ये अनवस्था अपरिहार्या स्यात् इति। नच क्रियैव आत्मानं कारयति अनिर्वर्तितायाः स्वरूपाभावात्। अथ अन्यत् आत्मानं उपेत्य क्रियां कारयतीति चेत्। न। अन्यस्य स्वतःसिद्धत्वाविषयत्वाद्यनुपपत्तेः। नहि आत्मनः अन्यत् अचेतनं वस्तु स्वप्रमाणकं दृष्टम्। शब्दादि सर्वमेव अवगतिफलावसानप्रत्ययप्रमितं सिद्धं स्यात्। अवगतिश्चेदात्मनोऽन्यस्य स्यात् सोऽपि आत्मैवासंहतः स्वार्थः स्यात् न परार्थः। नच देहेंद्रियविषयाणां स्वार्थतां अवगंतुं शक्नुमः। अवगत्यवसानप्रत्ययापेक्षसिद्धिदर्शनात् ॥१०५॥

ननु देहस्यावगतौ न कश्चित् प्रत्यक्षादिप्रत्ययांतरं अपेक्षते ॥१०६

बाढम्। जाग्रति एवं स्यात्। मृतिसुषुप्त्योस्तु देहस्यापि प्रत्यक्षादिप्रमाणापेक्षैव सिद्धिः तथैव इंद्रियाणां, बाह्या एव हि शब्दादयो देहेंद्रियाकारपरिणता इति प्रत्यक्षादिप्रमाणापेक्षैव हि सिद्धिः। सिद्धिरिति च प्रमाणफलं अवगतिं अवोचाम। सा च अवगतिः कूटस्था स्वयंसिद्धात्मज्योतिःस्वरूपेति च ॥१०७॥

अत्राह चोदकः। अवगतिः प्रमाणानां फलं कूटस्थनित्यात्मज्योतिःस्वरूपेति च विप्रतिषिद्धम्। इत्युक्तवंतमाह—न विप्रतिषिद्धम्।

कथं तर्हि अवगतेः फलत्वम्? तत्त्वोपचारात्। कूटस्था नित्यापि सती प्रत्यक्षादिप्रत्ययांते लक्ष्यते तादर्थ्यात्। प्रत्यक्षादिप्रत्ययस्य अनित्यत्वे अनित्येव भवति। तेन प्रमाणानां फलं इति उपचर्यते ॥१०८॥

यद्येवं भगवन्! कूटस्थनित्यावगतिः आत्मज्योतिःस्वरूपैव स्वयंसिद्धा आत्मनि प्रमाणनिरपेक्षत्वात् ततोऽन्यतः अचेतनं संहत्यकारित्वात् परार्थं येन च सुखदुःखमोहहेतुप्रत्ययावगतिरूपेण पारार्थ्यं तेनैव स्वरूपेण अनात्मनः अस्तित्वं नान्येन रूपांतरेण, अतो नास्तित्वमेव परमार्थतः॥ यथा हि लोके रज्जुसर्पमरीच्युदकादीनां तदवगतिव्यतिरेकेण अभावो दृष्टः एवं जाग्रत्स्वप्नद्वैतभावस्यापि तदवगतिव्यतिरेकेण अभावो युक्तः। एवमेव परमार्थतः भगवन्, अवगतेः आत्मज्योतिषः नैरंतर्यभावात् कूटस्थनित्यता अद्वैतभावश्च सर्वप्रत्ययभेदेषु अव्यभिचारात् प्रत्ययभेदाश्च अवगतिं व्यभिचरंति। यथा स्वप्ने नीलपीताद्याकारभेदरूपाः प्रत्ययाः तदवगतिं व्यभिचरंतः परमार्थतो न संतीत्युच्यंते एवं जाग्रत्यपि। नीलपीतादिप्रत्ययभेदाः तामेवावगतिं व्यभिचरंतः असत्यरूपाः भवितुमर्हंति। तस्याश्च अवगतेः अन्यः अवगंता नास्तीति न स्वेन स्वरूपेण स्वयं उपादातुं हातुं वा शक्यते अन्यस्य च अभावात् ॥१०९॥

तथैवेति। एषा अविद्या यन्निमित्तः संसारो जाग्रत्स्वप्नलक्षणः। तस्याः अविद्यायाः विद्या निवर्तिका। इत्येवं त्वं अभयं प्राप्तोषि—नातःपरं जाग्रत्स्वप्नदुःखमनुभविष्यसि संसारदुःखान्मुक्तोसीति ॥११०॥

ओमिति ॥१११॥

इति कूटस्थाद्वयात्मबोधनामकं अवगतिप्रकरणं द्वितीयं विवृत्तम् ॥२

॥ अथ परिसंख्यानप्रकरणं तृतीयम् ॥

मुमुक्षूणां उपात्तपुण्यापुण्यक्षपणपराणां अपूर्वानुपचयार्थिनां परिसंख्यानमिदमुच्यते अविद्याहेतवो दोषाः वाङ्मनःकायप्रवृत्तिहेतवः—प्रवृत्तेश्च इष्टानिष्टमिश्रफलानि कर्माणि उपचीयंते इति तन्मोक्षार्थम् ॥११२॥

तत्र शब्दस्पर्शरूपरसगंधानां विषयाणां श्रोत्रादिग्राह्यत्वात् स्वात्मनि परेषु वा विज्ञानाभावः, तेषामेव परिणतानां यथा लोष्टादीनां श्रोत्रादिद्वारैश्च ज्ञायंते, येन च ज्ञायन्ते सः ज्ञातृत्वात् अतज्जातीयः, ते हि शब्दादयः अन्योन्यसंसर्गित्वात् जन्मवृद्धिविपरिणामापक्षयनाशसंयोगावियोगाविर्भावतिरोभावविकारविकारिक्षेत्रबीजाद्यनेकधर्माणः सामान्येन च सुखदुःखाद्यनेककर्माणः तद्विज्ञातृत्वादेव तद्विज्ञाता सर्वशब्दादिधर्मविलक्षणः ॥११३॥

तत्र शब्दादिभिः उपलभ्यमानैः पीड्यमानो विद्वान् एवं परिसंचक्षीत ॥११४॥

शब्दस्तु ध्वनिसामान्यमात्रेण विशेषधर्मैर्वा षड्जादिभिः प्रियैः स्तुत्यादिभिः इष्टैः अनिष्टैश्च असत्यबीभत्सपरिभवाक्रोशादिभिर्वचनैः मां दृक्स्वभावं असंसर्गिणं अविक्रियं अचलं अनिधनं अभयं अत्यंतसूक्ष्मं अविषयं गोचरीकृत्य स्प्रष्टुं नैवार्हति असंसर्गित्वादेव माम्। अतएव न शब्दनिमित्ता हानिः वृद्धिर्वा। अतो मां किं करिष्यति स्तुतिनिंदादिप्रियाप्रियत्वादिलक्षणः शब्दः। अविवेकिनं हि शब्दं आत्मत्वेन गतं प्रियः शब्दो वर्धयेत् अप्रियश्च क्षपयेत् अविवेकित्वात्, नतु मम विवेकिनो बालाग्रमात्रमपि कर्तुमुत्सहत इति, एवमेव स्पर्शसामान्येन तद्विशेषैश्च शीतोष्णमृदुकर्कशादिज्वरोदरशूलादिलक्षणैश्च अप्रियैः प्रियैश्च कैश्चित् शरीरसमवायिभिः बाह्यागंतुकनिमित्तैश्च न मम काचित् विक्रिया वृद्धिहानिलक्षणा अस्पर्शत्वात् क्रियते व्योम्न इव मुष्टिघातादिभिः। तथा रूपसामान्येन तद्विशेषैश्च प्रियाप्रियैः स्त्रीव्यंजनादिलक्षणैः अरूपत्वात् न मम काचित् हानिः वृद्धिर्वा क्रियते। तथा रससामान्येन तद्विशेषैश्च प्रियाप्रियैः मधुराम्ललवणकटुतिक्तकषायैः मूढबुद्धिभिः परिगृहीतैः अरसात्मकस्य मम न काचित् हानिः वृद्धिर्वा क्रियते। तथा गंधसामान्येन तद्विशेषैः प्रियाप्रियैः पुष्पाद्यनुलेपनादिलक्षणैः अगंधात्मकस्य न मम काचित् हानिः वृद्धिर्वा क्रियते—'अशब्दमस्पर्शमरूपमव्ययं तथाऽरसं नित्यमगंधवच्च यत्' इति श्रुतेः ॥११५॥

किंच य एव बाह्याः शब्दादयः ते शरीराकारेण संस्थिताः तद्ग्राहकैश्च श्रोत्राद्याकारैः अंतःकरणद्वयतद्विषयाकारेण च अन्योन्यसंसर्गित्वात्

संहतत्वाच्च सर्वक्रियासु । तत्रैवं सति विदुषो मम न कश्चित् शत्रुः मित्रं उदासीनो वा अस्ति, तत्र यदि कश्चित् मिथ्याज्ञानाभिमानेन प्रियं अप्रियं वा प्रयुयुक्षेत क्रियाफललक्षणं तन्मृषैव प्रयुयुक्षते सः तस्य अविषयत्वान्मम —'अव्यक्तोऽयमचिंत्योऽयं' इति स्मृतेः । तथा सर्वेषां पंचानामपि भूतानां अविकार्यः अविषयत्वात् 'अच्छेद्योऽयमदाह्योऽयं' इति स्मृतेः । यापि शरीरेंद्रियसंस्थानमात्रमुपलक्ष्य मद्भक्तानां विपरीतानां च प्रियाऽप्रियादिप्रयुयुक्षा तज्जा च धर्माधर्मादिप्राप्तिः सा तेषामेव, नतु मयि अजरे अमृते अभये 'नैनं कृताकृते तपतः', 'न कर्मणा वर्धते नो कनीयान्', 'सबाह्याभ्यंतरो ह्यजः', 'न लिप्यते लोकदुःखेन बाह्यः' इत्यादिश्रुतिस्मृतिभ्यः । अनात्मवस्तुनश्च असत्त्वात् इति परमो हेतुः । आत्मनश्च अद्वयत्वविषयाणि द्वयस्यासत्वात् यानि सर्वाणि उपनिषद्वाक्यानि विस्तरशः समीक्षितव्यानि समीक्षितव्यानीति ॥११६॥

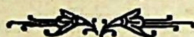
इति श्रीमच्छंकरभगवत्पादकृतौ उपदेशसाहस्र्यां गद्यप्रबंधः समाप्तः ॥ ॐ ॥

॥ ॐ तत्सद्ब्रह्मार्पणमस्तु ॥

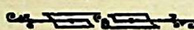

श्रीमच्छंकराचार्यप्रणीता

उपदेशसाहस्री ।

(पद्यप्रबंधः द्वितीयो भागः ।)

उपोद्घातप्रकरणम् १

चैतन्यं सर्वगं सर्वं सर्वभूतगुहाशयम् ।
यत्सर्वविषयातीतं तस्मै सर्वविदे नमः ॥१॥
समापय्य क्रियाः सर्वा दाराग्न्याधानपूर्विकाः ।
ब्रह्मविद्यामथेदानीं वक्तुं वेदः प्रचक्रमे ॥२॥
कर्माणि देहयोगार्थं देहयोगे प्रियाप्रिये ।
ध्रुवे स्यातां ततो रागो द्वेषश्चैव ततः क्रियाः ॥३॥
धर्माधर्मौ ततोऽज्ञस्य देहयोगस्तथा पुनः ।
एवं नित्यप्रवृत्तोऽयं संसारश्चक्रवद्भृशम् ॥४॥
अज्ञानं तस्य मूलं स्यादिति तद्धानमिष्यते ।
ब्रह्मविद्यात आरब्धा यतो निःश्रेयसं भवेत् ॥५॥
विद्यैवाज्ञानहानाय न कर्माप्रतिकूलतः ।
नाज्ञानस्याप्रहाणे हि रागद्वेषक्षयो भवेत् ॥६॥
रागद्वेषक्षयाभावे कर्म दोषोद्भवं ध्रुवम् ।
तस्मान्निःश्रेयसार्थाय विद्यैवात्र विधीयते ॥७॥
ननु कर्म तथा नित्यं कर्तव्यं जीवने सति ।
विद्यायाः सहकारित्वं मोक्षं प्रति हि तद्व्रजेत् ॥८॥
यथा विद्या तथा कर्म चोदितत्वाविशेषतः ।
प्रत्यवायस्मृतेश्चैव कार्यं कर्म मुमुक्षुभिः ॥९॥
ननु ध्रुवफला विद्या नान्यत्किंचिदपेक्षते ।
नाग्निष्टोमो यथैवान्यद्ध्रुवकार्योऽप्यपेक्षते ॥१०॥
तथा ध्रुवफला विद्या कर्म नित्यमपेक्षते ।

इत्येवं केचिदिच्छंति न कर्म प्रतिकूलतः ॥११॥
विद्यायाः प्रतिकूलं हि कर्म स्यात्साभिमानतः।
निर्विकारात्मबुद्धिश्च विद्येतीह प्रकीर्तिता ॥१२॥
अहं कर्ता ममेदं स्यादिति कर्म प्रवर्तते।
वस्त्वधीना भवेद्विद्या कर्त्रधीनो भवेद्विधिः ॥१३॥
कारकाण्युपमृद्नाति विद्या बुद्धिमिवोखरे।
इति तत्सत्यमादाय कर्म कर्तुं व्यवस्यति ॥१४॥
विरुद्धत्वादतः शक्यं कर्म कर्तुं न विद्यया।
सहैव विदुषा तस्मात्कर्म हेयं मुमुक्षुणा ॥१५॥
देहाद्यैरविशेषेण देहिनो ग्रहणं निजम्।
प्राणिनां तदविद्योत्थं तावत्कर्मविधिर्भवेत् ॥१६॥
नेतिनेतीति देहादीनपोह्यात्मावशेषितः।
अविशेषात्मबोधार्थं तेनाविद्या निवर्तिता ॥१७॥
निवृत्ता सा कथं भूयः प्रसूयेत प्रमाणतः।
असत्येवाविशेषेऽपि प्रत्यगात..नि केवले ॥१८॥
न चेद्भूयः प्रसूयेत कर्ता भोक्तेति धीः कथम्।
सदस्मीति च विज्ञाने तस्माद्विद्याऽसहायिका ॥१९॥
अत्यरेचयदित्युक्तो न्यासः श्रुत्यातएव हि।
कर्मभ्यो मानसांतेभ्य एतावदिति वाजिनाम् ॥२०॥
अमृतत्वं श्रुतं यस्मात्त्याज्यं कर्म मुमुक्षुभिः।
अग्निष्टोमवदित्युक्तं तत्रेदमभिधीयते ॥२१॥
नैककारकसाध्यत्वात्फलान्यत्वाच्च कर्मणः।
विद्या तद्विपरीतातो दृष्टांतो विषमो भवेत् ॥२२॥
कृष्यादिवत्फलार्थत्वादन्यकर्मोपबृंहणम्।
अग्निष्टोमस्त्वपेक्षेत विद्यान्यत्किमपेक्षते ॥२३॥
प्रत्यवायस्तु तस्यैव यस्याहंकार इष्यते।
अहंकारफलार्थित्वे विद्येतं नात्मवेदिनः ॥२४॥
तस्मादज्ञानहानाय संसारविनिवृत्तये।

ब्रह्मविद्याविधानाय प्रारब्धे पनिषत्त्वियम् ॥२५॥
सदेरुपनिपूर्वस्य क्विपि चोपनिषद्भवेत् ।
मंदीकरणभावाच्च गर्भादेः शातनात्तथा ॥२६॥

प्रतिषेधप्रकरणम् २

प्रतिषेद्धुमशक्यत्वान्नेतिनेतीति शेषितम् ।
इदं नाहमिदं नाहमित्यद्धा प्रतिपद्यते ॥१॥
अहंधीरिदमात्मोत्था वाचारंभणगोचरा ।
निषिद्धात्मोद्भवत्वात्सा न पुनर्मानतां व्रजेत् ॥२॥
पूर्वबुद्धिमबाधित्वा नोत्तरा जायते मतिः ।
दृशिरेकः स्वयं सिद्धः फलत्वात्स न बाध्यते ॥३॥
इदं वनमतिक्रम्य शोकमोहादिदूषितम् ।
वनाद्गांधारको यद्वत्स्वात्मानं प्रतिपद्यते ॥४॥

ईश्वरात्मप्रकरणम् ३

ईश्वरश्चेदनात्मा स्यान्नासावस्मीति धारयेत् ।
आत्मा चेदीश्वरोऽस्मीति विद्या सान्यनिवर्तिका ॥१॥
आत्मनोऽन्यस्य चेद्धर्मा अस्थूलत्वादयो मताः ।
अज्ञेयत्वेऽस्य किं तैः स्यादात्मत्वे ह्यन्यधीह्नुतिः ॥२॥
मिथ्याध्यासनिषेधार्थं ततोऽस्थूलादि गृह्यताम् ।
परत्र चेन्निषेधार्थं शून्यतावर्णनं हि तत् ॥३॥
बुभुत्सोर्यदि चान्यत्र प्रत्यगात्मन इष्यते ।
अप्राणो ह्यमनाः शुभ्र इति चानर्थकं वचः ॥४॥

तत्त्वज्ञानस्वभावप्रकरणम् ४

अहंप्रत्ययबीजं यदहंप्रत्ययवत्स्थितम् ।
नाहंप्रत्ययवद्दग्धं कथं कर्म प्ररोहति ॥१॥
दृष्टवच्चेत्प्ररोहः स्यान्नान्यकर्मा स इष्यते ।

तन्निरोधे कथं तत्स्यात्पृच्छामो वस्तदुच्यताम् ॥२॥
देहाद्यारंभसामर्थ्याज्ज्ञानं सद्विषयं त्वयि ।
अभिभूय फलं कुर्यात्कर्मांते ज्ञानमुद्भवेत् ॥३॥
आरब्धस्य फले ह्येते भोगो ज्ञानं च कर्मणः ।
अविरोधस्तयोर्युक्तो वैधर्म्यं चेतरस्य तु ॥४॥
देहात्मज्ञानवज्ज्ञानं देहात्मज्ञानबाधकम् ।
आत्मन्येव भवेद्यस्य स नेच्छन्नपि मुच्यते ।
ततः सर्वमिदं सिद्धं प्रयोगोऽस्माभिरीरितः ॥५॥

बुद्ध्यपराधप्रकरणम् ५

मूत्राशंको यथोदंको नाग्रहीदमृतं यथा ।
कर्मनाशभयाज्जंतोरात्मज्ञानाग्रहस्तथा ॥१॥
बुद्धिस्थश्चलतीवात्मा ध्यायतीव च दृश्यते ।
नौगतस्य यथा वृक्षास्तद्वत्संसारविभ्रमः ॥२॥
नौस्थस्य प्रातिलोम्येन नगानां गमनं यथा ।
आत्मनः संसृतिस्तद्वद्ध्यायतीवेति हि श्रुतिः ॥३॥
चैतन्यप्रतिबिंबेन व्याप्तो बोधो हि जायते ।
बुद्धेः शब्दादिनिर्भासस्तेन मोमुह्यते जगत् ॥४॥
चैतन्यभास्यताहमस्तादर्थ्यं च तदस्य यत् ।
इदमंशप्रहाणे न परः सोऽनुभवो भवेत् ॥५॥

विशेषापोहप्रकरणम् ६

छित्त्वा त्यक्तेन हस्तेन स्वयं नात्मा विशेष्यते ।
तथा शिष्टेन सर्वेण येन येन विशेष्यते ॥१॥
तस्मात्त्यक्तेन हस्तेन तुल्यं सर्वं विशेषणम् ।
अनात्मत्वेन तस्माज्ज्ञो मुक्तः सर्वैर्विशेषणैः ॥२॥
विशेषणमिदं सर्वं साध्वलंकरणं यथा ।
अविद्याध्यासतः सर्वं ज्ञात आत्मन्यसद्भवेत् ॥३॥

ज्ञातैवात्मा सदा ग्राह्यो ज्ञेयमुत्सृज्य केवलः ।
अहमित्यपि यद्ग्राह्यं व्यपेतांगसमं हि तत् ॥४॥
यावान्स्यादिदमंशो यः स स्वतोऽन्यो विशेषणम् ।
विशेषप्रक्षयो यत्र सिद्धो ज्ञश्चित्रगुर्यथा ॥५॥
इदमंशोऽहमित्यत्र त्याज्यो नात्मेति पंडितैः ।
अहंब्रह्मेति शिष्टांशो भूतपूर्वगतेर्भवेत् ॥६॥

बुद्ध्यारूढप्रकरणम् ७

बुद्ध्यारूढं सदा सर्वं दृश्यते यत्र तत्र वा ।
मया तस्मात्परं ब्रह्म सर्वज्ञश्चास्मि सर्वगः ॥१॥
यथात्मबुद्धिचाराणां साक्षी तद्वत्परेष्वपि ।
नैवापोढुं न वादातुं शक्यस्तस्मात्परो ह्यहम् ॥२॥
विकारित्वमशुद्धत्वं भौतिकत्वं न चात्मनः ।
अशेषबुद्धिसाक्षित्वाद्बुद्धिवच्चाल्पवेदना ॥३॥
मणौ प्रकाश्यते यद्वद्रक्ताद्याकारतातपे ।
मयि संदृश्यते सर्वमातपेनेव तन्मया ॥४॥
बुद्धौ दृश्यं भवेद्बुद्धौ सत्यां नास्ति विपर्यये ।
द्रष्टा यस्मात्सदा द्रष्टा तस्मात् द्वैतं न विद्यते ॥५॥
अविवेकात्पराभावं यथा बुद्धिरवैत्तथा ।
विवेकात्तु परादन्यः स्वयं चापि न विद्यते ॥६॥

मतिविलापनप्रकरणम् ८

चितिस्वरूपे स्वत एव मे मते रसादियोगस्तव मोहकारितः ।
अतो न किंचित्तव चेष्टितेन मे फलं भवेत्सर्वविशेषहानतः ॥१॥
विमुच्य मायामयकार्यतामिह प्रशांतिमायाह्यसदीहितात्सदा ।
अहं परं ब्रह्म सदा विमुक्तवत्तथाजमेकं द्वयवर्जितं यतः ॥२॥
सदा च भूतेषु समोऽस्मि केवलो यथा च खं सर्वगमक्षरं शिवम् ।
निरंतरं निष्कलमक्रियं परं ततो न मेऽस्तीह फलं तवेहितैः ॥३॥

अहं ममैको न मदन्यदिष्यते तथा न कस्याप्यहमस्म्यसंगतः ।
असंगरूपोऽहमतो न मे त्वया कृतेन कार्यं तव चाद्वयत्वतः ॥४॥
फले च हेतौ च जनो विषक्तवानिति प्रचिंत्याहमतो विमोक्षणे ।
जनस्य संवादमिमं प्रक्लृप्तवान्स्वरूपतत्त्वार्थविबोधकारणम् ॥५॥
संवादमेतं यदि चिंतयेन्नरो विमुच्यते ज्ञानमहाभयागमात् ।
विमुक्तकामश्च तथा जनः सदा चरत्यशोकः सम आत्मवित्सुखी ६

सूक्ष्मताव्यापिताप्रकरणम् ९

सूक्ष्मताव्यापिते ज्ञेये गंधादेरुत्तरोत्तरम् ।
प्रत्यगात्मावसानेषु पूर्वपूर्वप्रहाणतः ॥१॥
शारीरा पृथिवी तावद्यावद्बाह्या प्रमाणतः ।
अब्वादीनि च तत्त्वानि तावज्ज्ञेयानि कृत्स्नशः ॥२॥
वाय्वादीनां यथोत्पत्तेः पूर्वं खं सर्वगं तथा ।
अहमेकः सदा सर्वश्चिन्मात्रः सर्वगोऽद्वयः ॥३॥
ब्रह्माद्याः स्थावरांता ये प्राणिनो मम पूः स्मृताः ।
कामक्रोधादयो दोषा जायेरन्मे कुतोऽन्यतः ॥४॥
भूतदोषैः सदाऽस्पृष्टं सर्वभूतस्थमीश्वरम् ।
नीलं व्योम यथा बालो दुष्टं मां वीक्षते जनः ॥५॥
मच्चैतन्यावभास्यत्वात्सर्वप्राणिधियां सदा ।
पूर्मम प्राणिनः सर्वे सर्वज्ञस्य विपाप्मनः ॥६॥
जनिमज्ज्ञानविज्ञेयं स्वप्नज्ञानवदिष्यते ।
नित्यं निर्विषयं ज्ञानं तस्मात् द्वैतं न विद्यते ॥७॥
ज्ञातुर्ज्ञातिर्हि नित्योक्ता सुषुप्ते त्वन्यशून्यतः ।
जाग्रज्ज्ञातिस्त्वविद्यातस्तद्ग्राह्यं चासदिष्यताम् ॥८॥
रूपवत्त्वाद्यसत्वान्न दृष्टयादेः कर्मता यथा ।
एवं विज्ञानकर्मत्वं भूम्नो नास्तीति गम्यते ॥९॥

दृशिस्वरूपपरमार्थदर्शनप्रकरणम् १०

दृशिस्वरूपं गगनोपमं परं सकृद्विभातं त्वजमेकमक्षरम् ।
अलेपकं सर्वगतं यदद्वयं तदेव चाहं सततं विमुक्त ॐ ॥१॥
दृशिस्तु शुद्धोऽहमविक्रियात्मको न मेऽस्ति कश्चिद्विषयः स्वभावतः
पुरस्तिरश्चोर्ध्वमधश्च सर्वतः संपूर्णभूमा त्वज आत्मनि स्थितः ॥२॥
अजोऽमरश्चैव तथाजरोऽमृतः स्वयंप्रभः सर्वगतोऽहमद्वयः ।
न कारणं कार्यमतीव निर्मलः सदैव तृप्तश्च ततो विमुक्त ॐ ॥३॥
सुषुप्तजाग्रत्स्वपतश्च दर्शनं न मेऽस्ति किंचित्स्वमिवेह मोहनम् ।
स्वतश्च तेषां परतोऽप्यसत्त्वतस्तुरीय एवास्मि सदा दृगद्वयः ॥४॥
शरीरबुद्धींद्रियदुःखसंततिर्न मे न चाहं मम निर्विकारतः ।
असत्त्वहेतोश्च तथैव संततेरसत्त्वमस्याः स्वपतो हि दृश्यवत् ॥५॥
इदं तु सत्यं मम नास्ति विक्रिया विकारहेतुर्न हि मेऽद्वयत्वतः ।
न पुण्यपापे न च मोक्षबंधने न चास्ति वर्णाश्रमताऽशरीरतः ॥६॥
अनादितो निर्गुणतो न कर्म मे फलं च तस्मात्परमोऽहमद्वयः ।
यथा नभः सर्वगतं न लिप्यते तथा ह्यहं देहगतोऽपि सूक्ष्मतः ॥७॥
सदा च भूतेषु समोऽहमीश्वरः क्षराक्षराभ्यां परमो ह्यथोत्तमः ।
परात्मतत्त्वश्च तथाद्वयोऽपि सन्विपर्ययेणाभिवृतस्त्वविद्यया ॥८॥
अविद्यया भावनया च कर्मभिर्विविक्त आत्माऽव्यवधिः सुनिर्मलः ।
दृगादिशक्तिप्रचितोऽहमद्वयः स्थितः स्वरूपे गगनं यथाचलम् ॥९
अहं परं ब्रह्म विनिश्चयात्मदृङ् न जायते भूय इति श्रुतेर्वचः ।
न चैव बीजे त्वसति प्रजायते फलं न जन्मास्ति ततो ह्यमोहता १०
ममेदमित्थं च तथेदमीदृशं तथाहमेवं न परो न वान्यथा ।
विमूढतैवं न जनस्य कल्पना सदा समे ब्रह्मणि चाद्वये शिवे ॥११
यदद्वयं ज्ञानमतीव निर्मलं महात्मनां तत्र न शोकमोहता ।
तयोरभावे न हि कर्म जन्म वा भवेदयं वेदविदां विनिश्चयः ॥१२
सुषुप्तवज्जाग्रति यो न पश्यति द्वयं तु पश्यन्नपि चाद्वयत्वतः ।
तथा च कुर्वन्नपि निष्क्रियश्च यः स आत्मविन्नान्य इतीह निश्चयः॥
इतीदमुक्तं परमार्थदर्शनं मया हि वेदांतविनिश्चितं परम् ।

विमुच्यतेऽस्मिन्यदि निश्चितो भवेन्न लिप्यते व्योम इवेह कर्मभिः ॥

ईक्षितृत्वप्रकरणम् ११

ईक्षितृत्वं स्वतःसिद्धं जंतूनां च ततोऽन्यता ।
अनानादित्यतोऽन्यत्वं सदसीति निवर्त्यते ॥१॥
एतावद्ध्यमृतत्वं न किंचिदन्यत्सहायकम् ।
ज्ञानस्येति ब्रुवच्छास्त्रं सलिंगं कर्म बाधते ॥२॥
सर्वेषां मनसो वृत्तमविशेषेण पश्यतः ।
तस्य मे निर्विकारस्य विशेषः स्यात्कथंचन ॥३॥
मनोवृत्तं मनश्चैव स्वप्नवज्जाग्रतीक्षितुः ।
संप्रसादे द्वयासत्त्वाच्चिन्मात्रः सर्वगोऽव्ययः ॥४॥
स्वप्नः सत्यो यथा बोधाद्देहात्मत्वं तथैव च ।
प्रत्यक्षादेः प्रमाणत्वं जाग्रत्स्यादात्मवेदनात् ॥५॥
व्योमवत्सर्वभूतस्थो भूतदोषैर्विवर्जितः ।
साक्षी चेताऽगुणः शुद्धो ब्रह्मैवास्मीति केवलः ॥६॥
नामरूपक्रियाभ्योऽन्यो नित्यमुक्तस्वरूपवान् ।
अहमात्मा परं ब्रह्म चिन्मात्रोऽहं सदाद्वयः ॥७॥
अहं ब्रह्मास्मि कर्ता च भोक्ता चास्मीति ये विदुः ।
ते नष्टा ज्ञानकर्मभ्यां नास्तिकाः स्युर्न संशयः ॥८॥
धर्माधर्मफलैर्योग इष्टो दृष्टो यथात्मनः ।
शास्त्राद्ब्रह्मत्वमप्यस्य मोक्षो ज्ञानात्तथेष्यताम् ॥९॥
या महारजनाद्यास्ता वासनाः स्वप्नदर्शिभिः ।
अनुभूयंत एवेह ततोऽन्यः केवलो दृशिः ॥१०॥
कोशादिव विनिष्कृष्टः कार्यकारणवर्जितः ।
यथासिर्दृश्यते स्वप्ने तद्वद्बोद्धा स्वयंप्रभः ॥११॥
आपेषात्प्रतिबुद्धस्य ज्ञस्य स्वाभाविकं पदम् ।
उक्तं नेत्यादिवाक्येन कल्पितस्यापनेतृणा ॥१२॥
महाराजादयो लोका मयि यद्वत्प्रकल्पिताः ।

स्वप्ने तद्वत् द्वयं विद्याद्रूपं वासनया सह ॥१३॥
देहलिंगात्मना कार्या वासनारूपिणा क्रियाः ।
नेति नेत्यात्मरूपत्वान्न मे कार्या क्रिया क्वचित् ॥१४॥
न ततोऽमृतताशास्ति कर्मणोऽज्ञानहेतुतः ।
मोक्षस्य ज्ञानहेतुत्वान्न तदन्यदपेक्षते ॥१५॥
अमृतं चाभयं नार्तं नेतीत्यात्मा प्रियो मम ।
विपरीतमतोऽन्यद्यत्त्यजेत्तत्सक्रियं ततः ॥१६॥

प्रकाशप्रकरणम् १२

प्रकाशस्थं यथा देहं सालोकमभिमन्यते ।
द्रष्ट्राभासं तथा चित्तं द्रष्टाहमिति मन्यते ॥१॥
यदेव दृश्यते लोके तेनाभिन्नत्वमात्मनः ।
प्रपद्यते ततो मूढस्तेनात्मानं न विंदति ॥२॥
दशमस्य नवात्मत्वप्रतिपत्तिवदात्मनः ।
दृश्येषु तद्वदेवायं मूढो लोको न चान्यथा ॥३॥
त्वं कुरु त्वं तदेवेति प्रत्ययावेककालिकौ ।
एकनीडौ कथं स्यातां विरुद्धौ न्यायतो वद ॥४॥
देहाभिमानिनो दुःखं नादेहस्य स्वभावतः ।
स्वापवत्तत्प्रहाणाय तत्त्वमित्युच्यते दृशेः ॥५॥
दृशेश्छाया यदारूढा मुखच्छायेव दर्शने ।
पश्यंस्तं प्रत्ययं योगी दृष्ट आत्मेति मन्यते ॥६॥
तं च मूढं च यद्यन्यं प्रत्ययं वेत्ति नो दृशेः ।
स एव योगिनां श्रेष्ठो नेतरः स्यान्न संशयः ॥७॥
विज्ञातेर्यस्तु विज्ञाता स त्वमित्युच्यते यतः ।
स स्यादनुभवस्तस्य ततोऽन्योऽनुभवो मृषा ॥८॥
दृशिरूपे सदा नित्ये दर्शनादर्शने मयि ।
कथं स्यातां ततो नान्य इष्यतेऽनुभवस्ततः ॥९॥
यत्स्थस्तापो रवेर्देहे दृशेः स विषयो यथा ।

सत्त्वस्थस्तद्वदेवेह दृशेः स विषयस्तथा ॥१०॥
प्रतिषिद्धे दृगाशोऽज्ञः खमिवैकरसोऽद्वयः ।
नित्यमुक्तः सदाशुद्धः सोऽहं ब्रह्मास्मि केवलः ॥११॥
विज्ञातुर्नैव विज्ञाता परोऽन्यः संभवत्यतः ।
विज्ञाताहं परो मुक्तः सर्वभूतेषु सर्वदा ॥१२॥
यो वेदालुप्तदृष्टित्वमात्मनोऽकर्तृतां तथा ।
ब्रह्मवित्त्वं तथा मुक्त्वा स आत्मज्ञो न चेतरः ॥१३॥
ज्ञातैवाहमविज्ञेयः शुद्धो मुक्तः सदेत्यपि ।
विवेकी प्रत्ययो बुद्धेर्दृश्यत्वान्नाशवान्यतः ॥१४॥
अलुप्ता त्वात्मनो दृष्टिर्नोत्पाद्या कारकैर्यतः ।
दृश्यया चान्यया दृष्ट्या जन्यतास्याः प्रकल्पिता ॥१५॥
देहात्मबुद्ध्यपेक्षत्वादात्मनः कर्तृता मृषा ।
नैव किंचित्करोमीति सत्या बुद्धिः प्रमाणजा ॥१६॥
कर्तृत्वं कारकापेक्षमकर्तृत्वं स्वभावतः ।
कर्ता भोक्तेति विज्ञानं मृषैवेति सुनिश्चितम् ॥१७॥
एवं शास्त्रानुमानाभ्यां स्वरूपेऽवगते सति ।
नियोज्योऽहमिति ह्येषा सत्या बुद्धिः कथं भवेत् ॥१८॥
यथा सर्वांतरं व्योम व्योम्नोऽप्यभ्यंतरो ह्यहम् ।
निर्विकारोऽचलः शुद्धोऽजरो मुक्तः सदाद्वयः ॥१९॥

अचाक्षुष्ट्वप्रकरणम् १३

अचक्षुष्ट्वान्न दृष्टिर्मे तथाऽश्रोत्रस्य का श्रुतिः ।
अवाक्त्वान्न तु वक्तिः स्यादमनस्त्वान्मतिः कुतः ॥१॥
अप्राणस्य न कर्मास्ति बुद्ध्यभावे न वेदिता ।
विद्याविद्ये ततो न स्तश्चिन्मात्रज्योतिषो मम ॥२॥
नित्यमुक्तस्य शुद्धस्य कूटस्थस्याविचालिनः ।
अमृतस्याक्षरस्यैवमशरीरस्य सर्वदा ॥३॥
जिघत्सा वा पिपासा वा शोकमोहौ जरामृती ।

न विद्यंतेऽशरीरत्वाद्व्योमवद्व्यापिनो मम ॥४॥
अस्पर्शत्वान्न मे स्पृष्टिर्नाजिह्वत्वाद्रसज्ञता ।
नित्यविज्ञानरूपस्य ज्ञानाज्ञाने न मे सदा ॥५॥
या तु स्यान्मानसी वृत्तिश्चाक्षुष्का रूपरंजना ।
नित्यमेवात्मनो दृष्ट्या नित्यया दृश्यते हि सा ॥६॥
तथान्येंद्रिययुक्ता या वृत्तयो विषयांजनाः ।
स्मृती रागादिरूपा च केवलांतर्मनस्यपि ॥७॥
मानस्यस्तद्वदन्यस्य दृश्यंते स्वप्नवृत्तयः ।
द्रष्टुर्दृष्टिस्ततो नित्या शुद्धानंता च केवला ॥८॥
अनित्या साऽविशुद्धेति गृह्यतेऽत्राविवेकतः ।
सुखी दुःखी तथा चाहं दृश्ययोपाधिभूतया ॥९॥
मूढया मूढ इत्येवं शुद्धया शुद्ध इत्यपि ।
मन्यते सर्वलोकोऽयं येन संसारमृच्छति ॥१०॥
अचक्षुष्कादिशास्त्रोक्तं सबाह्याभ्यंतरं त्वजम् ।
नित्यमुक्तमिहात्मानं मुमुक्षुश्चेत्सदा स्मरेत् ॥११॥
अचक्षुष्कादिशास्त्राच्च नेंद्रियाणि सदा मम ।
अप्राणो ह्यमनाः शुभ्र इति चाथर्वणेर्वचः ॥१२॥
शब्दादीनामभावश्च श्रूयते मम काठके ।
अप्राणो ह्यमना यस्मादविकारी सदा ह्यहम् ॥१३॥
विक्षेपो नास्ति तस्मान्मे न समाधिस्ततो मम ।
विक्षेपो वा समाधिर्वा मनसः स्याद्विकारिणः ॥१४॥
अमनस्कस्य शुद्धस्य कथं तत्स्याद्द्वयं मम ।
अमनस्त्वाविकारित्वे विदेहव्यापिनो मम ॥१५॥
इत्येतद्यावदज्ञानं तावत्कार्यं ममाभवत् ।
नित्यमुक्तस्य शुद्धस्य बुद्धस्य च सदा मम ॥१६॥
समाधिर्वाऽसमाधिर्वा कार्यं चान्यत्कुतो भवेत् ।
मां हि ध्यात्वा च बुद्ध्वा च मन्यंते कृतकृत्यताम् ॥१७॥
अहं ब्रह्मास्मि सर्वोऽस्मि शुद्धो बुद्धोऽस्म्यतः सदा ।

अजः सर्वत एवाहमजरश्चाक्षयोऽमृतः ॥१८॥
मदन्यः सर्वभूतेषु बोद्धा कश्चिन्न विद्यते।
कर्माध्यक्षश्च साक्षी च चेता नित्योऽगुणोऽद्वयः ॥१९॥
न सच्चाहं न चासच्च नोभयं केवलः शिवः।
न मे संध्या न रात्रिर्वा नाहर्वा सर्वदा दृशेः ॥२०॥
सर्वमूर्तिवियुक्तं यद्यथा खं सूक्ष्ममद्वयम्।
तेनाप्यस्मि विनाभूतं ब्रह्मैवाहं तथाद्वयम् ॥२१॥
ममात्मा स्वत आत्मेति भेदो व्योम्नो यथा भवेत्।
एकस्य सुषिभेदेन तथा मम विकल्पितः ॥२२॥
भेदोऽभेदस्तथा चैको नाना चेति विकल्पितः।
ज्ञेयं ज्ञाता गतिर्गता मय्येकस्मिन्कुतो भवेत् ॥२३॥
न मे हेयं न चादेयमविकारी यतो ह्यहम्।
सदा मुक्तस्तथा शुद्धः सदा बुद्धोऽगुणोऽद्वयः ॥२४॥
इत्येवं सर्वदात्मानं विद्यात्सर्वं समाहितः।
विदित्वा मां स्वदेहस्थमृषिर्मुक्तो ध्रुवो भवेत् ॥२५॥
कृतकृत्यश्च सिद्धश्च योगी ब्राह्मण एव च।
य एवं वेद तत्त्वार्थमन्यथा ह्यात्महा भवेत् ॥२६॥
वेदार्थो निश्चितो ह्येष समासेन मयोदितः।
संन्यासिभ्यः प्रवक्तव्यः शांतेभ्यः शिष्टबुद्धिना ॥२७॥

स्वप्नस्मृतिप्रकरणम् १४

स्वप्नस्मृत्योर्घटादेर्हि रूपाभासः प्रदृश्यते।
पुरा नूनं तदाकारा धीर्दृष्टेत्यनुमीयते ॥१॥
भिक्षामटन्यथा स्वप्ने दृष्टो देहो न स स्वयम्।
जाग्रद्दृश्यात्तथा देहाद्द्रष्टृत्वादन्य एव सः ॥२॥
मूषासिक्तं यथा ताम्रं तन्निभं जायते तथा।
रूपादीन्व्याप्नुवच्चित्तं तन्निभं दृश्यते ध्रुवम् ॥३॥
व्यंजको वा यथालोको व्यंग्यस्याकारतामियात्।

सर्वार्थव्यंजकत्वाद्धीरर्थाकारा प्रदृश्यते ॥४॥
धीरेवार्थस्वरूपा हि पुंसा दृष्टा पुरापि च ।
न चेत्स्वप्ने कथं पश्येत्स्मरतो वा कृतिः कुतः ॥५॥
व्यंजकत्वं तदेवास्या रूपाद्याकारदृश्यता ।
द्रष्टृत्वं च दृशेस्तद्वद्व्याप्तिः स्याद्धिय उद्भवे ॥६॥
चिन्मात्रज्योतिषा सर्वाः सर्वदेहेषु बुद्धयः ।
मया यस्मात्प्रकाश्यंते सर्वस्यात्मा ततो ह्यहम् ॥७॥
करणं कर्म कर्ता च क्रिया स्वप्ने फलं च धीः ।
जाग्रत्येवं यतो द्रष्टा द्रष्टा तस्मादतोऽन्यथा ॥८॥
बुद्ध्यादीनामनात्मत्वं हेयोपादेयरूपतः ।
हानोपादानकर्तात्मा न त्याज्यो न च गृह्यते ॥९॥
सबाह्याभ्यंतरे शुद्धे प्रज्ञानैकरसे घने ।
बाह्यमाभ्यंतरं चान्यत्कथं हेयं प्रकल्प्यते ॥१०॥
य आत्मा नेति नेतीति परापोहेन शेषितः ।
स चेद्ब्रह्मविदात्मेष्टो यतेत्तातः परं कथम् ॥११॥
अशनायाद्यतिक्रान्तं ब्रह्मैवास्मि निरंतरम् ।
कार्यवान्स्यां कथं चाहं विमृशेदेवमंजसा ॥१२॥
पारगस्तु यथा नद्यास्तत्स्थः पारं यियासति ।
आमज्ञश्चेत्तथा कार्यं कर्तुमन्यदिहेच्छति ॥१३॥
आत्मज्ञस्यापि यस्य स्याद्धानोपादानता यदि ।
न मोक्षार्हः स विज्ञेयो वांतोऽसौ ब्रह्मणा ध्रुवम् ॥१४॥
सादित्यं हि जगत्प्राणस्तस्मान्नाहर्निशैव वा ।
प्राणज्ञस्यापि न स्यातां कुतो ब्रह्मविदोऽद्वये ॥१५॥
न स्मरत्यात्मतो ह्यात्मा विस्मरेद्वाप्यलुप्तचित् ।
मनोऽपि स्मरतीत्येतज्ज्ञानमज्ञानहेतुजम् ॥१६॥
ज्ञातुर्ज्ञेयः परो ह्यात्मा सोऽविद्याकल्पितः स्मृतः ।
अपोढे विद्यया तस्मिन्रज्ज्वां सर्प इवाद्वयः ॥१७॥
कर्तृकर्मफलाभावात्सबाह्याभ्यंतरं ह्यजम् ।

ममाहं वेत्ति यो भावस्तस्मिन्कस्य कुतो भवेत् ॥१८॥
आत्मा ह्यात्मीय इत्येष भावोऽविद्याप्रकल्पितः ।
आत्मैकत्वे ह्यसौ नास्ति बीजाभावे कुतः फलम् ॥१९॥
द्रष्टृ श्रोतृ तथा मंतृ विज्ञात्रेव तदक्षरम् ।
द्रष्ट्राद्यन्यत्र तद्यस्मात्तस्मात् द्रष्टाहमक्षरम् ॥२०॥
स्थावरं जंगमं चैव द्रष्टृत्वादिक्रियायुतम् ।
सर्वमक्षरमेवातः सर्वस्यात्माक्षरं त्वहम् ॥२१॥
अकार्यशेषमात्मानमाक्रियात्म क्रियाफलम् ।
निर्ममं निरहंकारं यः पश्यति स पश्यति ॥२२॥
ममाहंकारयत्नेच्छाः शून्या एव स्वभावतः ।
आत्मनीति यदि ज्ञातमाध्वं स्वस्थाः किमीहितैः ॥२३॥
योऽहंकर्तारमात्मानं तथा वेत्तारमेव च ।
वेत्ति नात्मज्ञ एवासौ योऽन्यथाज्ञः स आत्मवित् ॥२४॥
यथान्यत्वेऽपि तादात्म्यं देहादिष्वात्मनो मतम् ।
तथाऽकर्तुरविज्ञानात्फलकर्मात्मतात्मनः ॥२५॥
दृष्टिः श्रुतिर्मतिर्ज्ञातिः स्वप्ने दृष्टा जनैः सदा ।
तासामात्मस्वरूपत्वादतः प्रत्यक्षतात्मनः ॥२६॥
परलोकभयं यस्य नास्ति मृत्युभयं तथा ।
तस्यात्मज्ञस्य शोच्याः स्युः सब्रह्मेंद्रा अपीश्वराः ॥२७॥
ईश्वरत्वेन किं तस्य ब्रह्मेंद्रत्वेन वा पुनः ।
तृष्णा चेत्सर्वतश्छिन्ना सर्वदैन्योद्भवाऽशुभा ॥२८॥
अहमित्यात्मधीर्या च ममेत्यात्मीयधीरपि ।
अर्थशून्ये यदा यस्य स आत्मज्ञो भवेत्तदा ॥२९॥
बुद्ध्यादौ सत्युपाधौ च तथासत्यविशेषता ।
यस्य चेदात्मनो ज्ञाता तस्य कार्यं कथं भवेत् ॥३०॥
प्रसन्ने विमले व्योम्नि प्रज्ञानैकरसेऽद्वये ।
उत्पन्नात्मधियो ब्रूत किमन्यत्कार्यमिष्यते ॥३१॥
आत्मानं सर्वभूतस्थमामित्रं चात्मनोऽपि यः ।

पश्यन्निच्छत्यसौ नूनं शीतीकर्तुं विभावसुम् ॥३२॥
प्रज्ञाप्राणानुकार्यात्मा छायेवाक्षादिगोचरः।
ध्यायतीवेति चोक्तो हि शुद्धो मुक्तः स्वतो हि सः ॥३३॥
अप्राणस्यामनस्कस्य तथाऽसंसर्गिणो दृशेः।
व्योमवद्व्यापिनो ह्यस्य कथं कार्यं भवेन्मम ॥३४॥
असमाधिं न पश्यामि निर्विकारस्य सर्वदा।
ब्रह्मणो मे विशुद्धस्य शोध्यं नान्यद्विपाप्मनः ॥३५॥
गंतव्यं च तथा नैव सर्वगस्याचलस्य च।
नोर्ध्वं नाधस्तिरो वापि निष्कलस्यागुणत्वतः ॥३६॥
चिन्मात्रज्योतिषो नित्यं तमस्तस्मिन्न विद्यते।
कथं कार्यं ममैवाद्य नित्यमुक्तस्य शिष्यते ॥३७॥
अमनस्कस्य का चिंता क्रिया वानिंद्रियस्य का।
अप्राणो ह्यमनाः शुभ्र इति सत्यं श्रुतेर्वचः ॥३८॥
अकालत्वाददेशत्वाददिक्त्वादनिमित्ततः।
आत्मनो नैव कालादेरपेक्षा ध्यायतः सदा ॥३९॥
यस्मिन्देवाश्च वेदाश्च पवित्रं कृत्स्नमेकताम्।
व्रजेत्तन्मानसं तीर्थं यस्मिन्स्नात्वाऽमृतो भवेत् ॥४०॥
न चास्ति शब्दादिरनन्यवेदनः परस्परेणापि न चैव दृश्यते।
परेण दृश्यास्तु यथा रसादयस्तथैव दृश्यत्वत एव दैहिकाः ॥४१॥
अहंममेत्येषणयत्नविक्रियासुखादयस्तद्वदिह प्रदृश्यतः।
दृश्यत्वयोगाच्च परस्परेण ते न दृश्यता यांति ततः परो भवान् ॥
अहंक्रियाद्या हि समस्तविक्रिया सकर्तृका कर्मफलेन संहता।
चितिस्वरूपेण समंततोऽर्कवत्प्रकाश्यमानाऽसिततात्मनो ह्यतः ४३
दृशिस्वरूपेण हि सर्वदेहिनां वियद्यथा व्याप्य मनांस्यवस्थितः।
अतो न तस्मादपरोऽस्ति वेदिता परोऽपि तस्मादत एक ईश्वरः ॥
शरीरबुद्ध्योर्यदि चान्यदृश्यता निरात्मवादाः सुनिराकृता मया।
परश्च शुद्धो ह्यविशुद्धिकर्मतः सुनिर्मलः सर्वगतोऽसितोऽद्वयः ॥४५
घटादिरूपं यदि तेन गृह्यते मनः प्रवृत्तं बहुधा स्ववृत्तिभिः।

अशुद्ध्यचिद्रूपविकारदोषता मतेर्यथा वारयितुं न पार्यते ॥४६॥
यथा विशुद्धं गगनं निरंतरं न सज्जते नापि च लिप्यते तथा।
समस्तभूतेषु सदैव तेष्वयं समः सदात्मा ह्यजरोऽमरोऽभयः ॥४७
अमूर्तमूर्तानि च कर्मवासना दृशिस्वरूपस्य बहिः प्रकल्पिताः।
अविद्यया ह्यात्मनि मूढदृष्टिभिरपोह्य नेतीत्यवशेषितो दृशि ॥४८॥
प्रबोधरूपं मनसोऽर्थयोगजं स्मृतौ च सुप्तस्य च दृश्यतोऽर्थवत्।
तथैव देहप्रतिमानतः पृथग्दृशेः शरीरं च मनश्च दृश्यतः ॥४९॥
स्वभावशुद्धे गगने घनादिके मलेऽपवाते सति चाविशेषता।
यथाच तद्वच्छ्रुतिवारितद्वये सदाऽविशेषो गगनोपमे दृशौ ॥५०॥

नान्यदन्यत्प्रकरणम् १५

नान्यदन्यद्भवेद्यस्मान्नान्यत्किंचिद्विचिंतयेत्।
अन्यस्यान्यत्वभावे हि नाशस्तस्य ध्रुवो भवेत् ॥१॥
स्मरतो दृश्यते दृष्टं पटे चित्रमिवार्पितम्।
यत्र येन च तौ ज्ञेयौ सत्त्वक्षेत्रज्ञसंज्ञकौ ॥२॥
फलांतं चानुभूतं यद्युतं कर्त्रादिकारकैः।
स्मर्यमाणं हि कर्मस्थं पूर्वं कर्मैव तच्चितः ॥३॥
द्रष्टुश्चान्यद्भवेत् दृश्यं दृश्यत्वाद्घटवत्सदा।
दृश्यात् द्रष्टा सजातीयो न धीवत्साक्षितान्यथा ॥४॥
स्वात्मबुद्धिमपेक्ष्यासौ विधीनां स्यात्प्रयोजकः।
जात्यादिः शववत्तेन तद्धानात्मतान्यथा ॥५॥
न प्रियाप्रिय इत्युक्तेर्नादेहत्वं क्रियाफलम्।
देहयोगः क्रियाहेतुस्तस्माद्विद्वान्क्रियास्त्यजेत् ॥६॥
कर्मस्वात्मा स्वतंत्रश्चेन्निवृत्तं च तथेष्यताम्।
अदेहत्वे फलेऽकार्ये ज्ञाते कुर्यात्कथं क्रियाः ॥७॥
जात्यादीन्संपरित्यज्य निमित्तं कर्मणां बुधः।
कर्म हेतुविरुद्धं यत्स्वरूपं शास्त्रतः स्मरेत् ॥८॥
आत्मैकः सर्वभूतेषु तानि तस्मिंश्च खे यथा।

पर्यगाद्व्योमवत्सर्वं शुक्रं दीप्तिमदिष्यते ॥९॥
व्रणस्नाय्वोरभावेन स्थूलं देहं निवारयेत्।
शुद्धापापतयालेपं लिंगं चाकायमित्युत ॥१०॥
वासुदेवो यथाश्वत्थे स्वदेहे चाब्रवीत्समम्।
तद्वद्वेत्ति य आत्मानं समं स ब्रह्मवित्तमः ॥११॥
यथा ह्यन्यशरीरेषु ममाहंता न चेष्यते।
अस्मिंश्चापि तथा देहे धीसाक्षित्वाविशेषतः ॥१२॥
रूपसंस्कारतुल्याधी रागद्वेषौ भयं च यत्।
गृह्यते धीश्रयं तस्माज्ज्ञाता शुद्धोऽभयः सदा ॥१३॥
यन्मनास्तन्मयोऽन्यत्वे नात्मत्वात्सौ क्रियात्मनि।
आत्मत्वे चानपेक्षत्वात्सापेक्षं हि न तत्स्वयम् ॥१४॥
स्वमिवैकरसा ज्ञप्तिरविभक्ताऽजराऽमला।
चक्षुराद्यप्रधानात्सा विपरीता विभाव्यते ॥१५॥
दृश्यत्वादहमित्येषो नात्मधर्मो घटादिवत्।
तथान्ये प्रत्यया ज्ञेया दोषाश्चात्माऽमलो ह्यतः ॥१६॥
सर्वप्रत्ययसाक्षित्वादविकारी च सर्वगः।
विक्रियेत यदि द्रष्टा बुद्ध्यादीवाल्पविद्भवेत् ॥१७॥
न दृष्टिर्लुप्यते द्रष्टुश्चक्षुरादेर्यथैव तत्।
नहि द्रष्टुरिति ह्युक्तं तस्मात् द्रष्टा सदैकदृक् ॥१८॥
संघातो वास्मि भूतानां करणानां तथैव च।
व्यस्तं वान्यतमो वास्मि को वास्मीति विचारयेत् ॥१९॥
व्यस्तं नाहं समस्तं वा भूतमिंद्रियमेव वा।
ज्ञेयत्वात्करणत्वाच्च ज्ञातान्योऽस्मात् घटादिवत् ॥२०॥
आत्माग्नेरिंधना बुद्धिरविद्याकामकर्मभिः।
दीपिता प्रज्वलत्येषा द्वारैः श्रोत्रादिभिः सदा ॥२१॥
दक्षिणाक्षिप्रधानेषु यदा बुद्धिर्विचेष्टते।
विषयैर्हविषा दीप्ता ह्यात्माग्निः स्थूलभुक्तदा ॥२२॥
हूयंते तु हवींषीति रूपादिग्रहणे स्मरन्।

अरागद्वेष आत्माग्नौ जाग्रद्दोषैर्न लिप्यते ॥२३॥
मानसे तु गृहे व्यक्तः सोऽविद्याकर्मवासनाम्।
पश्यंस्तेजस आत्मोक्तः स्वयंज्योतिः प्रकाशिता ॥२४॥
विषया वासना वापि चोद्यंते नैव कर्मभिः।
यदा बुद्धौ तदा ज्ञेयः प्राज्ञ आत्मा ह्यनन्यदृक् ॥२५॥
मनोबुद्धींद्रियाणां या अवस्थाः कर्मचोदिताः।
चैतन्येनैव भास्यंते रविणेव घटादयः ॥२६॥
तत्रैवं सति बुद्धीशे आत्मभासावभासयन्।
कर्ता तासां यदर्थास्ता मूढैरेवाभिधीयते ॥२७॥
सर्वज्ञोऽप्यतएव स्यात्स्वेन भासावभासयन्।
सर्वं सर्वक्रियाहेतोः सर्वकृत्त्वं तथात्मनः ॥२८॥
सोपाधिश्चैवमात्मोक्तो निरुपाख्योऽनुपाधिकः।
निष्कलो निर्गुणः शुद्धस्तं मनो वाक्च नाप्नुतः ॥२९॥
चेतनोऽचेतनो वापि कर्ताकर्ता गतोऽगतः।
बद्धो मुक्तस्तथा चैकोऽनेकः शुद्धोऽन्यथेति वा ॥३०॥
अप्राप्यैव निवर्तंते वचोधीभिः सहैव तु।
निर्गुणत्वात्क्रियाभावाद्विशेषाणामभावतः ॥३१॥
व्यापकं सर्वतो व्योम मूर्तैः सर्वैर्वियोजितम्।
यथा तद्वादिहात्मानं विंद्याच्छुद्धं परं पदम् ॥३२॥
दृष्टं हित्वा स्मृतिं तस्मिन्सर्वग्रश्च तमस्त्यजेत्।
सर्वदृग्ज्योतिषा युक्तो दिनकृच्छार्वरं यथा ॥३३॥
रूपस्मृत्यंधकारार्थाः प्रत्यया यस्य गोचराः।
स एवात्मा समो द्रष्टा सर्वभूतेषु सर्वगः ॥३४॥
आत्मबुद्धिमनश्चक्षुर्विषयालोकसंगमात्।
विचित्रो जायते बुद्धेः प्रत्ययोऽज्ञानलक्षणः ॥३५॥
विविच्यास्मात्स्वमात्मानं विद्याच्छुद्धं परं पदम्।
द्रष्टारं सर्वभूतस्थं समं सर्वभयातिगम् ॥३६॥
समस्तं सर्वगं शांतं विमलं व्योमवत्स्थितम्।

निष्कलं निष्क्रियं सर्वं नित्यं द्वंद्वैर्विवर्जितम् ॥३७॥
सर्वप्रत्ययसाक्षी ज्ञः कथं ज्ञेयो मयेत्युत ।
विमृश्यैवं विजानीयाज्ज्ञानकर्म न वेति वा ॥३८॥
अदृष्टं द्रष्टृविज्ञातं दृष्टामित्यादि शासनात् ।
नैव ज्ञेयं मयान्यैर्वा परं ब्रह्म कथंचन ॥३९॥
स्वरूपाव्यवधानाभ्यां ज्ञानालोकस्वभावतः ।
अन्यज्ञानानपेक्षत्वाज्ज्ञातं चैव सदा मया ॥४०॥
नान्येन ज्योतिषा कार्यं रवेरात्मप्रकाशने ।
स्वबोधान्नान्यबोधेच्छा बोधस्यात्मप्रकाशने ॥४१॥
न तस्यैवान्यतोपेक्षा स्वरूपं यस्य यद्भवेत् ।
प्रकाशान्तरदृश्यो न प्रकाशो ह्यस्ति कश्चन ॥४२॥
व्यक्तिः स्यादप्रकाशस्य प्रकाशात्मसमागमात् ।
प्रकाशस्त्वर्ककार्यः स्यादिति मिथ्या वचो ह्यतः ॥४३॥
यतोऽभूत्वा भवेद्यच्च तस्य तत्कार्यमिष्यते ।
स्वरूपत्वादभूत्वा न प्रकाशो जायते रवेः ॥४४॥
सत्तामात्रे प्रकाशस्य कर्तादित्यादिरिष्यते ।
घटादिव्यक्तितो यद्वत्तद्वद्बोधात्मनीष्यताम् ॥४५॥
बिलात्सर्पस्य निर्याणे सूर्यो यद्वत्प्रकाशकः ।
प्रयत्नेन विना तद्वज्ज्ञातात्मा बोधरूपतः ॥४६॥
दग्धैवमुष्णः सत्तायां तद्वद्बोद्धात्मनीष्यताम् ।
सत्येव यदुपाधौ तु ज्ञाते सर्प इवोत्थिते ॥४७॥
ज्ञाताऽयत्नोऽपि तद्वज्ज्ञः कर्ता भ्रामकवद्भवेत् ।
स्वरूपेण स्वयं नात्मा ज्ञेयोऽज्ञेयोऽथवा ततः ॥४८॥
विदिताविदिताभ्यां तदन्यदेवेति शासनात् ।
बंधमोक्षादयो भावास्तद्वदात्मनि कल्पिताः ॥४९॥
नाहोरात्रे यथा सूर्ये प्रभारूपाविशेषतः ।
बोधरूपाविशेषान्न बोधाबोधौ तथात्मनि ॥५०॥
यथोक्तं ब्रह्म यो वेद हानोपादानवर्जितम् ।

यथोक्तेन विधानेन स सत्यं नैव जायते ॥५१॥
जन्ममृत्युप्रवाहेषु पतितो नैव शक्नुयात्।
इत उद्धर्तुमात्मानं ज्ञानादन्येन केनचित् ॥५२॥
भिद्यते हृदयग्रंथिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः।
क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्ट इति श्रुतेः ॥५३॥
ममाहमित्येतदपोह्य सर्वतो विमुक्तदेहं पदमंबरोपमम्।
सुदृष्टशास्त्रानुमितिभ्य ईरितं विमुच्यतेऽस्मिन्यदि निश्चितो नरः ५४

पार्थिवप्रकरणम् १६

पार्थिवः कठिनो धातुर्द्रवो देहे स्मृतोऽम्मयः।
पक्तिश्चेष्टावकाशाः स्युर्वह्निवाय्वंबरोद्भवाः ॥१॥
घ्राणादीनि तदर्थाश्च पृथिव्यादिगुणाः क्रमात्।
रूपालोकवदिष्टं हि सजातीयार्थमिंद्रियम् ॥२॥
बुद्ध्यर्थान्याहुरेतानि वाक्पाण्यादीनि कर्मणे।
तद्विकल्पार्थमंतस्थं मन एकादशं भवेत् ॥३॥
निश्चयार्था भवेद्बुद्धिस्तां सर्वार्थानुभाविनीम्।
ज्ञातात्मोक्तः स्वरूपेण ज्योतिषा व्यञ्जयन्सदा ॥४॥
व्यञ्जकस्तु यथालोको व्यंग्यस्याकारतां गतः।
व्यतिकीर्णोऽप्यसंकीर्णस्तद्वज्ज्ञः प्रत्ययैः सदा ॥५॥
स्थितो दीपो यथायत्नः प्राप्तं सर्वं प्रकाशयेत्।
शब्दाद्याकारबुद्धीर्ज्ञः प्राप्तास्तद्वत्प्रपश्यति ॥६॥
शरीरेंद्रियसंघात आत्मत्वेन गतां धियम्।
नित्यात्मज्योतिषा दीप्तां विशिंषति सुखादयः ॥७॥
शिरोदुःखादिनात्मानं दुःख्यसीति हि पश्यति।
द्रष्टान्यो दुःखिनो दृश्यात् द्रष्टृत्वाच्च न दुःख्यसौ ॥८॥
दुःखी स्याद्दुःख्यहंमानाद्दुःखिनो दर्शनान्न वा।
संहतेंऽगादिभिर्द्रष्टा दुःखी दुःखस्य नैव सः ॥९॥
चक्षुर्वत्कर्मकर्तृत्वं स्याच्चेन्नानेकमेव तत्।

संहतं च ततो नात्मा द्रष्टृत्वात्कर्मतां व्रजेत् ॥१०॥
ज्ञानयत्नाद्यनेकत्वमात्मनोऽपि मतं यदि ।
नैकज्ञानगुणत्वात्तु ज्योतिर्वत्तस्य कर्मता ॥११॥
ज्योतिषो द्योतकत्वेऽपि यद्वन्नात्मप्रकाशनम् ।
भेदेऽप्येवं समत्वाज्ज्ञ आत्मानं नैव पश्यति ॥१२॥
यद्धर्मा यः पदार्थो न तस्यैवेयात्स कर्मताम् ।
न ह्यात्मानं दहत्यग्निस्तथा नैव प्रकाशयेत् ॥१३॥
एतेनैवात्मनात्मानो ग्रहो बुद्धेर्निराकृतः ।
अंशोऽप्येवं समत्वाद्धि निर्भेदत्वान्न युज्यते ॥१४॥
शून्यतापि न युक्ता वै बुद्धेरन्येन दृश्यता ।
युक्तातो घटवत्तस्याः प्राक्सिद्धेश्च विकल्पतः ॥१५॥
अविकल्पं तदस्त्येव यत्पूर्वं स्याद्विकल्पतः ।
विकल्पोत्पत्तिहेतुत्वाद्यस्यैव तु कारणम् ॥१६॥
अज्ञानं कल्पनामूलं संसारस्य नियामकम् ।
हित्वात्मानं परं ब्रह्म विद्यान्मुक्तं सदाभयम् ॥१७॥
जाग्रत्स्वप्नं तयोर्बीजं सुषुप्ताख्यं तमोमयम् ।
अन्योन्यस्मिन्नसत्त्वाच्च नास्तीत्येतत्त्रयं त्यजेत् ॥१८॥
आत्मबुद्धिमनश्चक्षुरालोकार्थादिसंकरात् ।
भ्रान्तिः स्यादात्मकर्मेति क्रियाणां संनिपाततः ॥१९॥
निमीलोन्मीलने स्थाने वायव्ये तेन चक्षुषः ।
प्रकाशत्वान्मनस्येवं बुद्धौ न स्तः प्रकाशतः ॥२०॥
संकल्पाध्यवसायौ तु मनोबुद्ध्योर्यथा क्रमात् ।
नेतरेतरधर्मत्वं सर्वं चात्मनि कल्पितम् ॥२१॥
स्थानावच्छेददृष्टिः स्यादिंद्रियाणां तदात्मताम् ।
गता धीस्तां हि पश्यञ्ज्ञो देहमात्र इवेक्ष्यते ॥२२॥
क्षणिकं हि तदत्यर्थं धर्ममात्रं निरंतरम् ।
सादृश्याद्दीपवत्तद्धीस्तच्छांतिः पुरुषार्थता ॥२३॥
स्वाकारान्यावभासं च येषां रूपादि विद्यते ।

येषां नास्ति ततश्चान्यत्पूर्वासंगतिरुच्यते ॥२४॥
बाह्याकारत्वतो ज्ञप्तेः स्मृत्यभावः सदा क्षणात् ।
क्षणिकत्वाच्च संस्कारं नैवाधत्ते क्वचित्तु धीः ॥२५॥
आधारस्याप्यसत्त्वाच्च तुल्यतानिर्निमित्ततः ।
स्थाने वा क्षणिकत्वस्य हानं स्यान्न तदिष्यते ॥२६॥
शांतेश्चायत्नसिद्धत्वात्साधनोक्तिरनर्थिका ।
एकैकस्मिन्समाप्तत्वाच्छांतेरन्यानपेक्षता ॥२७॥
अपेक्षा यदि भिन्नेऽपि परसंतान इष्यताम् ।
सर्वार्थे क्षणिके कस्मिंस्तथाप्यन्यानपेक्षता ॥२८॥
तुल्यकालसमुद्भूतावितरेतरयोगिनौ ।
योगाच्च सस्कृतो यस्तु सोऽन्यं हीक्षितुमर्हति ॥२९॥
मृषाभ्यासस्तु यत्र स्यात्तन्नाशस्तत्र नो मतः ।
सर्वनाशो भवेद्यस्य मोक्षः कस्य फलं वद ॥३०॥
अस्ति तावत्स्वयं नाम ज्ञानं वात्मान्यदेव वा ।
भावाभावज्ञतस्तस्य नाभावस्त्वधिगम्यते ॥३१॥
येनाधिगम्यतेऽभावस्तत्सत्स्यात्तन्न चेद्भवेत् ।
भावाभावानभिज्ञत्वं लोकस्य स्यान्न चेष्यते ॥३२॥
सदसत्सदसच्चेति विकल्पात्प्राग्यदिष्यते ।
तदद्वैतं समत्वात्तु नित्यं चान्यद्विकल्पितात् ॥३३॥
विकल्पोद्भवताऽसत्त्वं स्वप्नदृश्यवदिष्यताम् ।
द्वैतस्य प्रागसत्त्वाच्च सदसत्त्वादिकल्पनात् ॥३४॥
वाचारंभणशास्त्राच्च विकाराणां ह्यभावता ।
मृत्योः स मृत्युमित्यादेर्मम मायेति च स्मृतेः ॥३५॥
विशुद्धिश्चात एवास्य विकल्पाच्च विलक्षणः ।
उपादेयो न हेयोऽत आत्मा नान्यैरकल्पितः ॥३६॥
अप्रकाशो यथादित्ये नास्ति ज्योतिः स्वभावतः ।
नित्यबोधस्वरूपत्वान्नाज्ञानं तद्वदात्मनि ॥३७॥
तथाविक्रियरूपत्वान्नावस्थांतरमात्मनः ।

अवस्थांतरवत्त्वे हि नाशोऽस्य स्यान्न संशयः ॥३८॥
मोक्षोऽवस्थांतरं यस्य कृतकः स चलो ह्यतः ।
न संयोगो वियोगो वा मोक्षो युक्तः कथंचन ॥३९॥
संयोगस्याप्यनित्यत्वाद्वियोगस्य तथैव च ।
गमनागमने चैव स्वरूपं तु न हीयते ॥४०॥
स्वरूपस्यानिमित्तत्वात्सानिमित्ता हि चापरे ।
अनुपात्तं स्वरूपं हि स्वेनात्यक्तं तथैव च ॥४१॥
स्वरूपत्वान्न सर्वस्य त्यक्तुं शक्यो ह्यनन्यतः ।
गृहीतुं वा ततो नित्योऽविषयत्वात्पृथक्त्वतः ॥४२॥
आत्मार्थत्वाच्च सर्वस्य नित्य आत्मैव केवलः ।
त्यजेत्तस्मात्क्रियाः सर्वाः साधनैः सह मोक्षवित् ॥४३॥
आत्मलाभः परो लाभ इति शास्त्रोपपत्तयः ।
अलाभोऽन्यात्मलाभस्तु त्यजेत्तस्मादनात्मताम् ॥४४॥
गुणानां समभावस्य भ्रंशो न ह्युपपद्यते ।
अविद्यादेः प्रसुप्तत्वान्न चान्यो हेतुरुच्यते ॥४५॥
इतरेतरहेतुत्वे प्रवृत्तिः स्यात्तदा न वा ।
नियमो न प्रवृत्तीनां गुणेष्वात्मनि वा भवेत् ॥४६॥
विशेषो मुक्तबद्धानां तादर्थ्येन च युज्यते ।
अर्थार्थिनोस्स्वसंबंधो नार्थी ज्ञो नेतरोऽपि वा ॥४७॥
प्रधानस्य च पारार्थ्ये पुरुषस्याविकारतः ।
न युक्तं सांख्यशास्त्रेऽपि विकारेऽपि न युज्यते ॥४८॥
संबंधानुपपत्तेश्च प्रकृतेः पुरुषस्य च ।
मिथो युक्तं तदर्थत्वं प्रधानस्याचितित्वतः ॥४९॥
क्रियोत्पत्तौ विनाशित्वं ज्ञानमात्रे च पूर्ववत् ।
निर्निमित्ते त्वनिर्मोक्षः प्रधानस्य प्रसज्यते ॥५०॥
न प्रकाश्यं यथोष्णत्वं ज्ञानेनैवं सुखादयः ।
एकनीडत्वतोऽग्राह्याः स्युः कणादादिवर्त्मनाम् ॥५१॥
युगपत्समवेतत्वं सुखविज्ञानयोरपि ।

मनोयोगैकहेतुत्वादग्राह्यत्वं सुखस्य च ॥५२॥
तथान्येषां च भिन्नत्वाद्युगपज्जन्म नेष्यते।
गुणानां समवेतत्वं ज्ञानं चेन्न विशेषणात् ॥५३॥
ज्ञानेनैव विशेषत्वाज्ज्ञानाप्यत्वं स्मृतेस्तथा।
सुखं ज्ञातं मयेत्येवं तवाज्ञानात्मकत्वतः ॥५४॥
सुखादेर्नात्मधर्मत्वमात्मनस्तेऽविकारतः।
भेदादन्यस्य कस्मान्न मनसो वा विशेषतः ॥५५॥
स्यान्मालाऽपरिहार्या तु ज्ञानं चेज्ज्ञेयता व्रजेत्।
युगपद्वापि चोत्पत्तिरभ्युपेतात इष्यते ॥५६॥
अनवस्थान्तरत्वाच्च बंधो नात्मनि विद्यते।
नाशुद्धिश्चाप्यसंगत्वादसंगो हीति च श्रुतेः ॥५७॥
सूक्ष्मैकागोचरेभ्यश्च न लिप्यत इति श्रुतेः ॥५८॥
एवं तर्हि न मोक्षोऽस्ति बंधाभावात्कथंचन।
शास्त्रानर्थक्यमेव स्यान्न बुद्धेर्भ्रान्तिरिष्यते।
बंधो मोक्षश्च तन्नाशः स यथोक्तो न चान्यथा ॥५९॥
बोधात्मज्योतिषा दीप्ता बोधमात्मानि मन्यते।
बुद्धिर्नान्योऽस्ति बोद्धेति ज्ञेयं भ्रान्तिर्हि धीगता ॥६०॥
बोधस्यात्मस्वरूपत्वान्नित्यं तत्रोपचर्यते।
अविवेकोऽप्यनाद्योऽयं संसारो नान्य इष्यते ॥६१॥
मोक्षस्तन्नाश एव स्यान्नान्यथानुपपत्तितः।
येषां वस्त्वन्तरापत्तिर्मोक्षो नाशस्तु तैर्मतः ॥६२॥
अवस्थान्तरमप्येवमविकारान्न युज्यते।
विकारोऽवयवित्वं स्यात्ततो नाशो घटादिवत् ॥६३॥
तस्मात् भ्रान्तिरतोऽन्या हि बंधमोक्षादिकल्पनाः।
सांख्यकाणादबौद्धानां मीमांसाहतकल्पनाः ॥६४॥
शास्त्रयुक्तिविहीनत्वान्नादर्तव्याः कदाचन।
शक्यन्ते शतशो वक्तुं दोषास्तासां सहस्रशः ॥६५॥
अपि निंदोपपत्तेश्च यान्यतोऽन्यानि चेत्यतः।

त्यक्त्वातो ह्यन्यशास्त्रोक्तीर्मतिं कुर्याद्दृढां बुधः ॥६६॥
श्रद्धाभक्ती पुरस्कृत्य हित्वा सर्वमनार्जवम् ।
वेदान्तस्यैव तत्त्वार्थे व्यासस्याभिमतौ तथा ॥६७॥
इति प्रणुन्ना द्वयवादकल्पना निरात्मवादाश्च तथाहि युक्तितः ।
व्यपेतशंकाः परवादतः स्थिरा मुमुक्षवो ज्ञानपथे स्युरित्युत॥६८॥
स्वसाक्षिकं ज्ञानमतीव निर्मलं विकल्पनाभ्यो विपरीतमद्वयम् ।
अवाप्य सम्यग्यदि निश्चितो भवेन्निरन्वयो निर्वृतिमेति शाश्वतीम्६९
इदं रहस्यं परमं परायणं व्यपेतदोषैरभिमानवर्जितैः ।
समीक्ष्य कार्या मतिरार्जवे सदा न तत्त्वदृक्स्वान्यमतिर्हि कश्चन ७०
अनेकजन्मान्तरसंचितैर्नरो विमुच्यतेऽज्ञाननिमित्तपातकैः ।
इदं विदित्वा परमं हि पावनं न लिप्यते व्योम इवेह कर्मभिः॥७१॥
प्रशान्तचित्ताय जितेन्द्रियाय च प्रहीणदोषाय यथोक्तकारिणे ।
गुणान्वितायानुगताय सर्वदा प्रदेयमेतत्सततं मुमुक्षवे ॥७२॥
परस्य देहे न यथाभिमानिता परस्य तद्वत्परमार्थमीक्ष्य च ।
इदं हि विज्ञानमतीव निर्मलं संप्राप्य मुक्तोऽथ भवेच्च सर्वतः ७३
नहीह लाभोऽभ्यधिकोऽस्ति कश्चन स्वरूपलाभात्स इतो हि नान्यतः।
न देयमैन्द्रादपि राज्यतोऽधिकं स्वरूपलाभ त्वपरीक्ष्य यत्नतः ७४

सम्यङ्मतिप्रकरणम् १७

आत्मा ज्ञेयः परो ह्यात्मा यस्मादन्यन्न विद्यते ।
सर्वज्ञः सर्वदृक् शुद्धस्तस्मै ज्ञेयात्मने नमः ॥१॥
पदवाक्यप्रमाणज्ञैर्दीपभूतैः प्रकाशितम् ।
ब्रह्म वेदरहस्यं यैस्तान्नित्यं प्रणतोऽस्म्यहम् ॥२॥
यद्वाक्सूर्यांशसंपातप्रनष्टध्वान्तकल्मषः ।
प्रणम्य तान्गुरून्वक्ष्ये ब्रह्मविद्याविनिश्चयम् ॥३॥
आत्मलाभात्परो नान्यो लाभः कश्चन विद्यते ।
यदर्था वेदवादाश्च स्मार्ताश्चापि तु याः क्रियाः ॥४॥
आत्मार्थोऽपि हि यो लाभः सुखायेष्टो विपर्ययः ।

आत्मालाभः परः प्रोक्तो नित्यत्वाद्ब्रह्मवेदिभिः ॥५॥
स्वयं लब्धस्वभावत्वाल्लाभस्तस्य न चान्यतः।
अन्यापेक्षस्तु यो लाभः सोऽन्यदृष्टिसमुद्भवः ॥६॥
अन्यदृष्टिस्त्वविद्या स्यात्तन्नाशो मोक्ष उच्यते।
ज्ञानेनैव तु सोऽपि स्याद्विरोधित्वान्न कर्मणा ॥७॥
कर्मकार्यस्त्वनित्यः स्यादविद्याकामकारणः।
प्रमाणं वेद एवात्र ज्ञानस्याधिगमे स्मृतः ॥८॥
ज्ञानैकार्थपरत्वात्तं वाक्यमेकं ततो विदुः।
एकत्वं ह्यात्मनो ज्ञेयं वाक्यार्थप्रतिपत्तितः ॥९॥
वाच्यभेदात्तु तद्भेदः कल्प्यो वाच्यो हि तच्छ्रुतेः।
त्रयं त्वेतत्ततः प्रोक्तं रूपं नाम च कर्म च ॥१०॥
असदेतत्त्रयं तस्मादन्योन्येन हि कल्पितम्।
कृतो वर्णो यथाशब्दाच्छ्रुतोऽन्यत्र धिया बहिः ॥११॥
दृष्टं चापि यथारूपं बुद्धेः शब्दाय कल्पते।
एवमेतज्जगत्सर्वं भ्रांतिबुद्धिविकल्पितम् ॥१२॥
असदेतत्ततो युक्तं सच्चिन्मात्रं न कल्पितम्।
वेदश्चापि स एवाद्यो वेद्यं चान्यत्तु कल्पितम् ॥१३॥
येन वेत्ति स वेदः स्यात्स्वप्ने सर्वं तु मायया।
येन पश्यति तच्चक्षुः शृणोति श्रोत्रमुच्यते ॥१४॥
येन स्वप्नगतो वक्ति सा वाग्घ्राणं तथैव च।
रसनस्पर्शने चैव मनश्चान्यत्तथेंद्रियम् ॥१५॥
कल्प्योपाधिभिरेवैतद्भिन्नं ज्ञानमनेकधा।
आधिभेदाद्यथा भेदो मणेरेकस्य जायते ॥१६॥
जाग्रतश्च यथा भेदो ज्ञानस्यास्य विकल्पितः।
बुद्धिस्थं व्याकरोत्यर्थं भ्रांत्या तृष्णोद्भवक्रियः ॥१७॥
स्वप्ने तद्वत्प्रबोधे यो बहिश्चांतस्तथैव च।
आलेख्याध्ययने यद्वत्तदन्योन्यधियोद्भवम् ॥१८॥

यत्क्षयं कल्पयेद्भेदं तत्कामः सन्यथाक्रतुः ।
यत्कामस्तत्क्रतुर्भूत्वा कृतं यत्तत्प्रपद्यते ॥१९॥
अविद्याप्रभवं सर्वमसत्तस्मादिदं जगत् ।
तद्धता दृश्यते यस्मात्सुषुप्ते न च गृह्यते ॥२०॥
विद्याविद्ये श्रुतिप्रोक्ते एकत्वान्यधियौ हि नः ।
तस्मात्सर्वप्रयत्नेन शास्त्रे विद्या विधीयते ॥२१॥
चित्ते ह्यादर्शवद्यस्माच्छुद्धे विद्या प्रकाशते ।
यमैर्नित्यैश्च यज्ञैश्च तपोभिस्तस्य शोधनम् ॥२२॥
शारीरादि तपः कुर्यात्तद्विशुद्ध्यर्थमुत्तमम् ।
मनआदिसमाधानं तत्तद्देहविशोषणम् ॥२३॥
मनसश्चेंद्रियाणां च ह्यैकाग्र्यं परमं तपः ।
तज्ज्यायः सर्वधर्मेभ्यः स धर्मः पर उच्यते ॥२४॥
दृष्टं जागरितं विद्यात्स्मृतं स्वप्नं तदेव तु ।
सुषुप्तं तदभावं च स्वमात्मानं परं पदम् ॥२५॥
सुषुप्त्याख्यं तमोज्ञानं बीजं स्वप्नप्रबोधयोः ।
स्वात्मबोधप्रदग्धं स्याद्बीजं दग्धं यथाभवम् ॥२६॥
तदेवैकं त्रिधा ज्ञेयं मायाबीजं पुनः क्रमात् ।
मायाव्यात्माऽविकारोऽपि बहुधैको जलार्कवत् ॥२७॥
बीजं चैकं यथा भिन्नं प्राणस्वप्नादिभिस्तथा ।
स्वप्नजाग्रच्छरीरेषु तद्वच्चात्मा जलेंदुवत् ॥२८॥
मायाहस्तिनमारुह्य मायाव्येको यथा व्रजेत् ।
आगच्छंस्तद्वदेवात्मा प्राणस्वप्नादिगोचरः ॥२९॥
न हस्ती न तदारूढो मायाव्यन्यो यथास्थितः ।
न प्राणादि न तद्द्रष्टा यथा ज्ञोऽन्यः सदादृशिः ॥३०॥
अबद्धचक्षुषो नास्ति माया मायाविनोऽपि वा ।
बद्धाक्षस्यैव सा माया मायाव्येव ततो भवेत् ॥३१॥
साक्षाद्देवः स विज्ञेयः साक्षादात्मेति च श्रुतेः ।
भिद्यते हृदयग्रंथिर्न चेदित्यादितः श्रुतेः ॥३२॥

अशब्दादित्वतो नास्य ग्रहणं चेंद्रियैर्भवेत् ।
सुखादिभ्यस्तथान्यत्वाद्बुद्ध्या वापि कथं भवेत् ॥३३॥
अदृश्योऽपि यथा राहुश्चंद्रे बिंबं यथांभसि ।
सर्वगोऽपि तथैवात्मा बुद्धावेव स गृह्यते ॥३४॥
भानोर्बिंबं यथा चौष्णं जले दृष्टं न चांभसः ।
बुद्धौ बोधो न तद्धर्मस्तथैव स्याद्द्विधर्मतः ॥३५॥
चक्षुर्युक्ता धिया वृत्तिर्या तां पश्यन्नलुप्तदृक् ।
दृष्टेर्द्रष्टा भवेदात्मा श्रुतेः श्रोता तथा भवेत् ॥३६॥
केवलां मनसो वृत्तिं पश्यन्मंता मतेरजः ।
विज्ञाताऽलुप्तशक्तित्वात्तथा शास्त्रं नहीत्यतः ॥३७॥
ध्यायतीत्यविकारित्वं तथा लेलायतीत्यपि ।
अत्र स्तेनेति शुद्धत्वं तथानन्वागतं श्रुतेः ॥३८॥
शक्त्यलोपात्सुषुप्ते ज्ञस्तथा बोधेऽविकारतः ।
ज्ञेयस्यैव विशेषस्तु यत्र वेति श्रुतेर्वचः ॥३९॥
व्यवधानाद्धि पारोक्ष्यं लोकदृष्टेरनात्मनः ।
दृष्टेरात्मस्वरूपत्वात्प्रत्यक्षं ब्रह्म तत्स्मृतम् ॥४०॥
नहि दीपांतरापेक्षा यद्वद्दीपप्रकाशने ।
बोधस्यात्मस्वरूपत्वान्न बोधोऽन्यस्तथेष्यते ॥४१॥
विषयत्वं विकारित्वं नानात्वं वा नहीष्यते ।
न हेयो नाप्युपादेय आत्मा नान्येन वा ततः ॥४२॥
सबाह्याभ्यंतरो जीर्णो जन्ममृत्युजरातिगः ।
अहमात्मेति यो वेत्ति कुतोऽन्वेव बिभेति सः ॥४३॥
प्रागेवैतद्विधेः कर्म वर्णित्वादेरपोहनात् ।
तदस्थूलादिशास्त्रेभ्यस्तत्त्वमेवेति निश्चयात् ॥४४॥
पूर्वदेहपरित्यागे जात्यादीनां प्रहाणतः ।
देहस्यैव तु जात्यादिस्तस्याप्येवं ह्यनात्मता ॥४५॥
ममाहं चेत्यतोऽविद्या शरीरादिष्वनात्मसु ।
आत्मज्ञानेन हेया स्यादसुराणामिति श्रुतेः ॥४६॥

दशाहाशौचकार्याणां पारिव्राज्ये निवर्तनम् ।
यथा ज्ञानस्य संप्राप्तौ तद्वज्जात्यादिकर्मणाम् ॥४७॥
यत्कामस्तत्क्रतुर्भूत्वा कृतं त्वज्ञः प्रपद्यते ।
यदा स्वात्मदृशः कामाः प्रमुच्यन्तेऽमृतस्तदा ॥४८॥
आत्मरूपविधेः कार्यं क्रियादिभ्यो निवर्तनम् ।
न साध्यं साधनं वात्मा नित्यतृप्तः स्मृतेर्मतः ॥४९॥
उत्पाद्याप्यविकार्याणि संस्कार्यं च क्रियाफलम् ।
नातोऽन्यत्कर्मणा कार्यं त्यजेत्तस्मात्ससाधनम् ॥५०॥
तापान्तत्वादनित्यत्वादात्मार्थत्वाच्च या बहिः ।
संहृत्यात्मनि तां प्रीतिं सत्यार्थी गुरुमाश्रयेत् ॥५१॥
शांतं प्राज्ञं तथा मुक्तं निष्क्रियं ब्रह्मणि स्थितम् ।
श्रुतेराचार्यवान्वेद तद्विद्धीति स्मृतेस्तथा ॥५२॥
स गुरुस्तारयेद्युक्तं शिष्यं शिष्यगुणान्वितम् ।
ब्रह्मविद्याप्लवेनाशु स्वान्तध्वान्तमहोदधिम् ॥५३॥
दृष्टिः स्पृष्टिः श्रुतिर्घ्रातिर्मतिर्विज्ञातिरेव च ।
शक्तयोऽन्याश्च भिद्यन्ते चिद्रूपत्वेऽप्युपाधिभिः ॥५४॥
अपायोद्भूतिहीनाभिर्नित्यं दीप्यन्रविर्यथा ।
सर्वज्ञः सर्वदृक् शुद्धः सर्वं जानाति सर्वदा ॥५५॥
अन्यदृष्टिः शरीरस्थस्तावन्मात्रो ह्यविद्यया ।
जलेंद्वाद्युपमाभिस्तु तद्धर्मा च विभाव्यते ॥५६॥
दृष्ट्वा बाह्यं निमील्याथ स्मृत्वा तत्प्रविहाय च ।
अथोन्मील्यात्मनो दृष्टिं ब्रह्म प्राप्नोत्यनध्वगः ॥५७॥
प्राणाद्येवं त्रिकं हित्वा तीर्णोऽज्ञानमहोदधिम् ।
स्वात्मस्थो निर्गुणः शुद्धो बुद्धो मुक्तः स्वतो हि सः ॥५८॥
अजोऽहं चामरोऽमृत्युरजरोऽभय एव च ।
सर्वज्ञः सर्वदृक् शुद्ध इति बुद्धो न जायते ॥५९॥
पूर्वोक्तं यत्तमोबीजं तन्नास्तीति विनिश्चयः ।
तदभावे कुतो जन्म ब्रह्मैकत्वं विजानतः ॥६०॥

क्षीरात्सर्पिर्यथोद्धृत्य क्षिप्तं तस्मिन्नपूर्ववत्।
बुद्ध्यादेर्ज्ञस्तथाऽसत्यान्न देही पूर्ववद्भवेत् ॥६१॥
सत्यं ज्ञानमनन्तं च रसादेः पंचकात्परम्।
स्यामदृश्यादिशास्त्रोक्तमहं ब्रह्मेति निर्भयः ॥६२॥
यस्माद्भीताः प्रवर्तन्ते वाङ्मनःपावकादयः।
तदात्मानन्दतत्त्वज्ञो न बिभेति कुतश्चन ॥६३॥
नामादिभ्यः परे भूम्नि स्वाराज्ये चेत्स्थितोऽद्वये।
प्रणमेत्कं तदात्मज्ञो न कार्यं कर्मणा तदा ॥६४॥
विराड्वैश्वानरो बाह्यः स्मरन्नन्तः प्रजापतिः।
प्रविलीने तु सर्वस्मिन्प्राज्ञोऽव्याकृतमुच्यते ॥६५॥
वाचारंभणमात्रत्वात्सुषुप्तादित्रिकं त्वसत्।
सत्यो ज्ञश्चाहमित्येवं सत्यसन्धो विमुच्यते ॥६६॥
भारूपत्वाद्यथा भानोर्नाहोरात्रे तथैव च।
ज्ञानाज्ञाने न मे स्यातां चिद्रूपत्वाविशेषतः ॥६७॥
शास्त्रस्यानतिशंक्यत्वाद्ब्रह्मैव स्यामहं सदा।
ब्रह्मणो मे न हेयं स्यादग्राह्यं वेति च संस्मरेत् ॥६८॥
अहमेव च भूतेषु सर्वेष्वेको नभो यथा।
मयि सर्वाणि भूतानि पश्यन्नेवं न जायते ॥६९॥
न बाह्यं मध्यतो वान्तर्विद्यतेऽन्यत्स्वतः क्वचित्।
अबाह्यान्तःश्रुतेः किंचित्तस्माच्छुद्धः स्वयंप्रभः ॥७०॥
नेतिनेत्यादिशास्त्रेभ्यः प्रपंचोपशमोऽद्वयः।
अविज्ञातादिशास्त्राच्च नैव ज्ञेयो ह्यतोऽन्यथा ॥७१॥
सर्वस्यात्माहमेवेति ब्रह्म चेद्विदितं परम्।
स आत्मा सर्वभूतानामात्मा ह्येषामिति श्रुतेः ॥७२॥
जीवश्चेत्परमात्मानं स्वात्मानं देवमंजसा।
देवोपास्यः स देवानां पशुत्वाच्च निवर्तते ॥७३॥
अहमेव सदात्मज्ञः शून्यस्त्वन्यैर्यथाम्बरम्।
इत्येवं सत्यसंधत्वादसद्धाता न बध्यते ॥७४॥

कृपणास्तेऽन्यथैवातो विदुर्ब्रह्म परं हि ये ।
स्वराड्योऽनन्यदृक्स्वस्थस्तस्य देवा असन्वशे ॥७५॥
हित्वा जात्यादिसंबन्धान्वाचोऽन्याः सह कर्मभिः ।
ओमित्येवं सदात्मानं सर्वं शुद्धं प्रपद्यथ ॥७६॥
सेतुं सर्वव्यवस्थानामहोरात्रादिवर्जितम् ।
तिर्यगूर्ध्वमधः सर्वं सकृज्ज्योतिरनामयम् ॥७७॥
धर्माधर्मविनिर्मुक्तं भूतभव्यात्कृताकृतात् ।
स्वमात्मानं परं विद्याद्विमुक्तं सर्वबन्धनैः ॥७८॥
अकुर्वन्सर्वकृच्छुद्धस्तिष्ठन्नत्येति धावतः ।
मायया सर्वशक्तित्वादजः सन्बहुधा मतः ॥७९॥
राजवत्साक्षिमात्रत्वात्सांनिध्याद्भ्रामको यथा ।
भ्रामयञ्जगदात्माहं निःक्रियोऽकारकोऽद्वयः ॥८०॥
निर्गुणं निष्क्रियं नित्यं निर्द्वन्द्वं यन्निरामयम् ।
शुद्धं बुद्धं तथा मुक्तं तद्ब्रह्मास्मीति धारयेत् ॥८१॥
बन्धं मोक्षं च सर्वं यत इदमुभयं हेयमेकं द्वयं च
ज्ञेयं ज्ञेयाभ्यतीतं परममधिगतं तत्त्वमेकं विशुद्धम् ।
विज्ञायैतद्यथावच्छ्रुतिमुनिगदितं शोकमोहावतीतः
सर्वज्ञः सर्वकृत्स्याद्भवभयरहितो ब्राह्मणोऽवाप्तकृत्यः ॥८२॥
न स्वयं स्वस्य नान्यश्च नान्यस्यात्मा च हेयगः ।
उपादेयो न चाप्येवमिति सम्यङ्मतिः स्मृता ॥८३॥
आत्मप्रत्यायिका ह्येषा सर्ववेदान्तगोचरा ।
ज्ञात्वैतां हि विमुच्यन्ते सर्वसंसारबन्धनैः ॥८४॥
रहस्यं सर्ववेदानां देवानां चापि यत्परम् ।
पवित्रं परमं ह्येतत्तदेतत्संप्रकाशितम् ॥८५॥
नैतद्देयमशान्ताय रहस्यं ज्ञानमुत्तमम् ।
विरक्ताय प्रदातव्यं शिष्यायानुगताय च ॥८६॥
ददतश्चात्मनो ज्ञानं निष्क्रियोऽन्यो न विद्यते ।
ज्ञानमिच्छंस्तरेत्तस्माद्युक्तः शिष्यगुणैः सदा ॥८७॥

ज्ञानं ज्ञेयं तथा ज्ञाता यस्मादन्यो न विद्यते ।
सर्वज्ञः सर्वशक्तिर्यस्तस्मै ज्ञानात्मने नमः ॥८८॥
विद्यया तारिताः स्मो यैर्जन्ममृत्युमहोदधिम् ।
सर्वज्ञेभ्यो नमस्तेभ्यो गुरुभ्योऽज्ञानसंकुलम् ॥८९॥

तत्वमसिप्रकरणम् ॥१८॥

येनात्मना विलीयन्ते उद्भवन्ति च वृत्तयः ।
नित्यावगतये तस्मै नमो धीप्रत्ययात्मने ॥१॥
प्रमथ्य वज्रोपमयुक्तिसंभृतैः श्रुतेररातीञ्शतशो वचोसिभिः ।
ररक्ष वेदार्थनिधिं विशालधीर्नमो यतीन्द्राय गुरोर्गरीयसे ॥२॥
नित्यमुक्तः सदेवास्मीत्येवं चेन्न भवेन्मतिः ।
किमर्थं श्रावयत्येव मातृवच्छ्रुतिरादरात् ॥३॥

सिद्धादेवाहमित्यस्माद्युष्मद्धर्मो निषिध्यते ।
रज्ज्वामिवाहिधीर्युक्त्या तत्त्वमित्यादिशासनैः ॥४॥
शास्त्रप्रामाण्यतो ज्ञेया धर्मादेरस्तिता यथा ।
विषापोहो यथा ध्यानाद् ह्नुतिः स्यात्पाप्मनस्तथा ॥५॥
सद्ब्रह्माहं करोमीति प्रत्ययावात्मसाक्षिकौ ।
तयोरज्ञानजस्यैव त्यागो युक्ततरो मतः ॥६॥
सदस्मीति प्रमाणोत्था धीरन्या तन्निभोद्भवा ।
प्रत्यक्षादिनिभा वापि बाध्यते दिग्भ्रमादिवत् ॥७॥
कुरु भोक्तेति यच्छास्त्रं लोकबुद्ध्यनुवादि तत् ।
सदस्मीति श्रुतेर्जाता बाध्यतेऽन्यैतयैव धीः ॥८॥
सदेव त्वमसीत्युक्ते नात्मनो मुक्तता स्थिरा ।
प्रवर्तते प्रसंचक्षामतो युक्त्याऽनुचिन्तयेत् ॥९॥
सकृदुक्तं न गृह्णाति वाक्यार्थज्ञोऽपि यो भवेत् ।
अपेक्षते त एवान्यदवोचाम द्वयं हि तत् ॥१०॥
नियोगोऽप्रतिपन्नत्वात्कर्मणां स यथा भवेत् ।
अविरुद्धो भवेत्तावद्यावत्संवेद्यताऽदृढा ॥११॥

चेष्टितं च तथा मिथ्या स्वच्छंदः प्रतिपद्यते ।
प्रसंख्यानमतः कार्यं यावदात्मानुभूयते ॥१२॥
सदस्मीति च विज्ञानमक्षजो बाधते ध्रुवम् ।
शब्दोत्थं दृढसंस्कारो दोषैश्चाकृष्यते बहिः ॥१३॥
श्रुतानुमानजन्मानौ सामान्यविषयौ यतः ।
प्रत्ययावक्षजोऽवश्यं विशेषार्थौ निवारयेत् ॥१४॥
वाक्यार्थप्रत्ययी कश्चिन्निर्दुःखो नोपलभ्यते ।
यदि वा दृश्यते कश्चिद्वाक्यार्थश्रुतिमात्रतः ॥१५॥
निर्दुःखोऽतीतदेहेषु कृतभावोऽनुमीयते ।
चर्या नोऽशास्त्रसंवेद्या स्यादनिष्टं तथासति ॥१६॥
सदसीति फलं चोक्त्वा विधेयं साधनं यतः ।
न तदन्यत्प्रसंख्यानात्प्रसिद्धार्थमिहेष्यते ॥१७॥
तस्मादनुभवायैव प्रसंचक्षीत यत्नतः ।
त्यजन्साधनतत्साध्यविरुद्धं शममादिमान् ॥१८॥
नैतदेवं रहस्यानां नेतिनेत्यवसानतः ।
क्रियासाध्यं पुरा श्राव्यं न मोक्षो नित्यसिद्धतः ॥१९॥
पुत्रदुःखं यथाध्यस्तं पित्रादुःखे स्व आत्मनि ।
अहंकर्ता तथाध्यस्तो नित्यादुःखे स्व आत्मनि ॥२०॥
सोऽध्यासो नेतिनेतीति प्राप्तवत्प्रतिषिध्यते ।
भूयोऽध्यासविधिः कश्चित्कुतश्चिन्नोपपद्यते ॥२१॥
आत्मनीह यथाध्यासः प्रतिषेधस्तथैव च ।
मलाध्यासनिषेधौ खे क्रियेते च यथाऽबुधैः ॥२२॥
प्राप्तश्चेत्प्रतिषिध्येत मोक्षोऽनित्यो भवेद्ध्रुवम् ।
अतोऽप्राप्तनिषेधोऽयं दिव्यग्निचयनादिवत् ॥२३॥
संभाव्यो गोचरे शब्दः प्रत्ययो वा न चान्यथा ।
न संभाव्यौ तदात्मत्वादहं कर्तुस्तथैव च ॥२४॥
अहंकर्तात्मनि न्यस्तं चैतन्ये कर्तृतादि यत् ।
नेति नेतीति तत्सर्वं साहंकर्त्रा निषिध्यते ॥२५॥

उपलब्धिः स्वयंज्योतिर्दृशिः प्रत्यक्सदाक्रियः।
साक्षात्सर्वांतरः साक्षी चेता नित्योऽगुणोऽद्वयः ॥२६॥
संनिधौ सर्वदा तस्य स्यात्तदाभोऽभिमानकृत्।
आत्मात्मीयं द्वयं चातः स्यादहंममगोचरः ॥२७॥
जातिकर्मादिमत्त्वाद्धि तस्मिञ्शब्दास्त्वहंकृति।
न कश्चिद्वर्तते शब्दस्तदभावात्स्व आत्मनि ॥२८॥
आभासो यत्र तत्रैव शब्दाः प्रत्यग्दृशिं स्थिताः।
लक्षयेयुर्न साक्षात्तमभिदध्युः कथंचन ॥२९॥
नह्यजात्यादिमान्कश्चिदर्थः शब्दैर्निरूप्यते ॥३०॥
आत्माभासो यथाहंकृदात्मशब्दैस्तथोच्यते।
उल्मुकादौ यथाग्न्यर्थाः परार्थत्वान्न चांजसा ॥३१॥
मुखादन्यो मुखाभासो यथादर्शानुकारतः।
आभासान्मुखमप्येवमादर्शाननुवर्तनात् ॥३२॥
अहंकृत्यात्मनिर्भासो मुखाभासवदिष्यते।
मुखवत्स्मृत आत्मान्योऽविविक्तौ तौ तथैव च ॥३३॥
संसारी च स इत्येक आभासो यस्त्वहंकृतिः।
वस्तुच्छाया स्मृतेरन्यन्माधुर्यादि च कारणम् ॥३४॥
ज्ञैकदेशो विकारो वा तदभासाश्रयः परे।
अहंकर्तैव संसारी स्वतंत्र इति केचन ॥३५॥
अहंकारादिसंतानः संसारी नान्वयी क्वचित्।
इत्येवं सौगता आहुस्तत्र न्यायो विचार्यताम् ॥३६॥
संसारिणां कथा त्वास्तां प्रकृतं त्वधुनोच्यते।
मुखाभासो य आदर्शे धर्मो नान्यतरस्य सः।
द्वयोरेकस्य चेद्धर्मो वियुक्तेऽन्यतरे भवेत् ॥३७॥
मुखेन व्यपदेशात्स मुखस्यैवेति चेन्मतम्।
नादर्शानुविधानाच्च मुखे सत्यविभावतः ॥३८॥
द्वयोरेवेति चेत्तन्न द्वयोरेवाप्यदर्शनात्।
अदृश्यस्य सतो दृष्टिः स्याद्राहोश्चंद्रसूर्ययोः ॥३९॥

राहोः प्रागेव वस्तुत्वं सिद्धं शास्त्रप्रमाणतः ।
छायापक्षे त्ववस्तुत्वं तस्य स्यात्पूर्वयुक्तितः ॥४०॥
छायाक्रांतेर्निषेधोऽयं नतु वस्तुत्वसाधकः ।
नह्यर्थांतरनिष्ठं सद्वाक्यमर्थांतरं वदेत् ॥४१॥
माधुर्यादि च यत्कार्यमुष्णद्रव्याद्यसेवनात् ।
छायाया न त्वदृष्टत्वादपामेव च दर्शनात् ॥४२॥
आत्माभासाश्रयाश्चैवं मुखाभासाश्रया यथा ।
गम्यंते शास्त्रयुक्तिभ्यामाभासासत्त्वमेव च ॥४३॥
न दृशेरविकारित्वादाभासस्याप्यवस्तुतः ।
नाचितित्वादहंकर्तुः कस्य संसारिता भवेत् ॥४४॥
अविद्यामात्र एवातः संसारोऽस्त्वविवेकतः ।
कूटस्थेनात्मना नित्यमात्मवानात्मनीव सः ॥४५॥
रज्जुसर्पो यथा रज्ज्वा सात्मकः प्राग्विवेकतः ।
अवस्तुसन्नपि ह्येष कूटस्थेनात्मना तथा ॥४६॥
आत्माभासाश्रयश्चात्मा प्रत्ययैः स्वैर्विकारवान् ।
सुखी दुःखी च संसारी नित्य एवेति केचन ॥४७॥
आत्माभासापरिज्ञानाद्याथात्म्येन विमोहिताः ।
अहंकर्तारमात्मेति मन्यंते ते निरागमाः ॥४८॥
संसारो वस्तुसंस्तेषां कर्तृभोक्तृत्वलक्षणः ।
आत्माभासाश्रयाज्ञानात्तंसरंत्यविवेकतः ॥४९॥
चैतन्याभासता बुद्धेरात्मनस्तत्स्वरूपता ।
स्याच्चेत्तं ज्ञानशब्दैश्च वेदः शास्तीति युज्यते ॥५०॥
प्रकृतिप्रत्ययार्थौ यौ भिन्नावेकाश्रयौ यथा ।
करोति गच्छतीत्यादौ दृष्टौ लोकप्रसिद्धितः ॥५१॥
नानयोर्द्व्याश्रयत्वं च लोके दृष्टं स्मृतौ तथा ।
जानात्यर्थेषु को हेतुर्द्व्याश्रयत्वे निगद्यताम् ॥५२॥
आत्माभासस्तु तिङ्वाच्यो धात्वर्थश्च धियः क्रिया ।
उभयं चाविवेकेन जानातीत्युच्यते मृषा ॥५३॥

न बुद्धेरवबोधोऽस्ति नात्मनो विद्यते क्रिया।
अतो नान्यतरस्यापि जानातीति च युज्यते ॥५४॥
नाप्यतो भावशब्देन ज्ञप्तिरित्यपि युज्यते।
न ह्यात्मा विक्रियामात्रो नित्य आत्मेति शासनात् ॥५५॥
न बुद्धेर्बुद्धिवाच्यत्वं करणं न ह्यकर्तृकम्।
नापि ज्ञायत इत्येवं कर्मशब्दैर्निरूप्यते ॥५६॥
न येषामेक एवात्मा निर्दुःखोऽविक्रियः सदा।
तेषां स्याच्छब्दवाच्यत्वं ज्ञेयत्वं चात्मनः सदा ॥५७॥
यदाहंकर्तुरात्मत्वं तदा शब्दार्थमुख्यता।
नाशनायादिमत्वात्तु श्रुतौ तस्यात्मतेष्यते ॥५८॥
हंत तर्हि न मुख्यार्थो नापि गौणः कथंचन।
जानातीत्यादिशब्दस्य गतिर्वाच्या तथापि तु ॥५९॥
शब्दानामयथार्थत्वे वेदस्याप्यप्रमाणता।
सा च नेष्टा ततो ग्राह्या गतिरस्य प्रसिद्धितः ॥६०॥
प्रसिद्धिर्मूढलोकस्य यदि ग्राह्या निरात्मता।
लोकायतिकसिद्धांतः सा चानिष्टा प्रसज्यते ॥६१॥
अभियुक्तप्रसिद्धिश्चेत्पूर्ववद्दुर्विवेकता।
गतिशून्यं न वेदोऽयं प्रमाणं संवदत्युत ॥६२॥
आदर्शे मुखसामान्यं मुखस्येष्टं हि मानवैः।
मुखस्य प्रतिबिंबो हि मुखाकारेण दृश्यते ॥६३॥
यत्र यस्यावभासस्तु तयोरेवाविवेकतः।
जानातीति क्रियां सर्वो लोको वक्ति स्वभावतः ॥६४॥
बुद्धेः कर्तृत्वमध्यस्य जानातीति ज्ञ उच्यते।
तथा चैतन्यमध्यस्य ज्ञत्वं बुद्धेरिहोच्यते ॥६५॥
स्वरूपं चात्मनो ज्ञानं नित्यं ज्योतिः श्रुतेर्यतः।
न बुद्ध्या क्रियते तस्मान्नात्मनान्येन वा सदा ॥६६॥
देहेऽहंप्रत्ययो यद्वज्जानातीति च लौकिकाः।
वदंति ज्ञानकर्तृत्वं तद्वद्बुद्धेस्तथात्मनः ॥६७॥

बौद्धैस्तु प्रत्ययैरेवं क्रियमाणैश्च चिन्निभैः।
मोहिताः क्रियते ज्ञानमित्याहुस्तार्किका जनाः ॥६८॥
तस्माज्ज्ञाभासबुद्धीनामविवेकात्प्रवर्तिताः।
जानातीत्यादिशब्दश्च प्रत्ययो या च तत्स्मृतिः ॥६९॥
आदर्शानुविधायित्वं छायाया अस्यते मुखम्।
बुद्धिधर्मानुकारित्वं ज्ञाभासस्य तथेष्यते ॥७०॥
बुद्धेस्तु प्रत्ययास्तस्मादात्माभासेन दीपिताः।
ग्राहिका इव भासन्ते दहन्तीवोल्मुकादयः ॥७१॥
स्वयमेवावभास्यंते ग्राहकाः स्वयमेव च।
इत्येवं ग्राहकास्तित्वं प्रतिषिद्धयंति सौगताः ॥७२॥
यद्येवं नान्यदृश्यास्ते किं तद्वारणमुच्यताम्।
भावाभावौ हि तेषां यौ नान्यग्राह्यौ सता यदि ॥७३॥
अन्वयी ग्राहकस्तेषामित्येतदपि तत्समम्।
अचितित्वस्य तुल्यत्वादन्यस्मिन्ग्राहके सति ॥७४॥
अध्यक्षस्य समीपे तु सिद्धिः स्यादिति चेन्मतम्।
नाध्यक्षेऽनुपकारित्वादन्यत्रापि प्रसंगतः ॥७५॥
अर्थी दुःखी च यः श्रोता सत्वध्यक्षोऽथवेतरः।
अध्यक्षस्य च दुःखित्वमर्थित्वं च न ते मतम् ॥७६॥
कर्ताध्यक्षः सदस्मीति नैव सद्ग्रहमर्हति।
सदेवासीति मिथ्योक्तिः श्रुतेरपि न युज्यते ॥७७॥
अविविच्योभयं वक्ति श्रुतिश्चेत्स्याद्ग्रहस्तथा।
अस्मदस्तु विविच्यैव त्वमेवेति वदेद्यदि।
प्रत्ययान्वायिनिष्ठत्वमुक्तदोषः प्रसज्यते ॥७८॥
त्वमित्यध्यक्षनिष्ठश्चेदहमध्यक्षयोः कथम्।
संबंधो वाच्य एवात्र येन त्वमिति लक्षयेत् ॥७९॥
द्रष्टृदृश्यत्वसंबंधो यद्यध्यक्षे क्रियेत्कथम् ॥८०॥
अक्रियत्वेऽपि तादात्म्यमध्यक्षस्य भवेद्यदि।
आत्माध्यक्षो ममास्तीति संबंधाग्रहणेन धीः ॥८१॥

संबंधग्रहणं शास्त्रादिति चेन्मन्यसे नहि ।
पूर्वोक्ताः स्युस्त्रिधा दोषा ग्रहो वा स्यान्ममेति च ॥८२॥
अहंशिर्दृशिरूपेण भाति बुद्धिर्यदा तदा ।
प्रत्यया अपि तस्याः स्युस्तप्तायोविस्फुलिंगवत् ॥८३॥
आभासस्तदभावश्च दृशेः सीम्नो न चान्यथा ।
लोकस्य युक्तितः स्यातां तद्ग्रहश्च तथासति ॥८४॥
नन्वेवं दृशिसंक्रांतिरयःपिंडेऽग्निवद्भवेत् ।
मुखाभासवदित्येतदादर्शे तन्निराकृतम् ॥८५॥
कृष्णायोलोहिताभासमित्येतद्दृष्टमुच्यते ।
दृष्टदार्ष्टांततुल्यत्वं न तु सर्वात्मना क्वचित् ॥८६॥
तथैव चेतनाभासं चित्तं चैतन्यवद्भवेत् ।
मुखाभासो यथादर्शे आभासश्चोदितो मृषा ॥८७॥
चित्तं चेतनमित्येतच्छास्त्रयुक्तिविवर्जितम् ।
देहस्यापि प्रसंगः स्याच्चक्षुरादेस्तथैव च ॥८८॥
तदप्यस्त्विति चेत्तन्न लोकायतिकसंगतेः ।
न च धीर्दृशिरस्मीति यत्राभासो न चेतसि ॥८९॥
सदस्मीति धियोऽभावे व्यर्थं स्यात्तत्त्वमस्यपि ।
युष्मदस्मद्विभागज्ञे स्यादर्थवदिदं वचः ॥९०॥
ममेदंप्रत्ययौ ज्ञेयौ युष्मद्येव न संशयः ।
अहमित्यस्मदीष्टः स्यादयमस्मीति चोभयोः ॥९१॥
अन्योन्यापेक्षया तेषां प्रधानगुणतेष्यते ।
विशेषणविशेष्यत्वं तथा ग्राह्यं हि युक्तितः ॥९२॥
ममेदं द्वयमप्येतन्मध्यमस्य विशेषणम् ।
धनी गोमान्यथा तद्वद्देहोऽहंकर्तुरेव च ॥९३॥
बुद्ध्यारूढं सदा सर्वं साहंकर्ता च साक्षिणः ।
तस्मात्सर्वावभासो ज्ञः किंचिदप्यस्पृशन्सदा ॥९४॥
प्रातिलोममिदं सर्वं यथोक्तं लोकबुद्धितः ।
अविवेकधियामस्ति नास्ति सर्वं विवेकिनाम् ॥९५॥

अन्वयव्यतिरेको हि पदार्थस्य पदस्य च ।
स्यादेतदहमित्यत्र युक्तिरेवावधारणे ॥९६॥
नाद्राक्षमहमित्यस्मिन्सुषुप्तेऽन्यन्मनागपि ।
न वारयति दृष्टिं स्वां प्रत्ययं तु निषेधति ॥९७॥
स्वयंज्योतिर्न हि द्रष्टुरित्येवं संविदोऽस्तिताम् ।
कौटस्थ्यं च तथा तस्याः प्रत्ययस्य तु लुप्तताम् ॥
स्वयमेवाब्रवीच्छास्त्रं प्रत्ययावगती पृथक् ॥९८॥
एवं विज्ञातवाक्यार्थे श्रुतिलोकप्रसिद्धितः ।
श्रुतिस्तत्त्वमसीत्याह श्रोतुर्मोहापनुत्तये ॥९९॥
ब्रह्मा दाशरथेर्यद्वदुक्त्यैवापानुदत्तमः ।
तस्य विष्णुत्वसंबोधे न यत्नान्तरमूचिवान् ॥१००॥
अहंशब्दस्य निष्ठा या ज्योतिषि प्रत्यगात्मनि ।
सैवोक्ता सदसीत्येवं फलं तत्र विमुक्तता ॥१०१॥
श्रुतमात्रेण चेन्न स्यात्कार्यं तत्र भवेद्ध्रुवम् ।
व्यवहारात्पुरापीष्टः सद्भावः स्वयमात्मनः ॥१०२॥
अशनायादिनिर्मुक्त्यै तत्काला जायते प्रमा ।
तत्त्वमस्यादिवाक्यार्थे त्रिषु कालेऽप्यसंशयः ॥१०३॥
प्रतिबंधविहीनत्वात्स्वयं चानुभवात्मनः ।
जायेतैव प्रमा तत्र स्वात्मन्येव न संशयः ॥१०४॥
किं सदेवाहमस्मीति किंवान्यत्प्रतिपद्यते ।
सदेव चेदहंशब्दः सता मुख्यार्थ इष्यताम् ॥१०५॥
अन्यच्चेत्सदहंग्राहप्रतिपत्तिर्मृषैव सा ।
तस्मान्मुख्यग्रहे नास्ति वारणावगतेरिह ॥१०६॥
प्रत्ययी प्रत्ययश्चैव यदाभासौ तदर्थता ।
तयोरचितिमत्त्वाच्च चैतन्ये कल्प्यते फलम् ॥१०७॥
कूटस्थेऽपि फलं योग्यं राजनीव जयादिकम् ।
तदनात्मत्वहेतुभ्यां क्रियायाः प्रत्ययस्य च ॥१०८॥
आदर्शस्तु यदाभासो मुखाकारः स एव सः ।

यथैवं प्रत्ययादर्शो यदाभासस्तदा ह्यहम् ॥१०९॥
इत्येवं प्रतिपत्तिः स्यात्सदस्मीति च नान्यथा।
तत्त्वमित्युपदेशोऽपि द्वाराभावादनर्थकः ॥११०॥
श्रोतुः स्यादुपदेशश्चेदर्थवत्त्वं तथा भवेत्।
अध्यक्षस्य न चेदिष्टं श्रोतृत्वं कस्य तद्भवेत् ॥१११॥
अध्यक्षस्य समीपे स्याद्बुद्धेरेवेति चेन्मतम्।
न तत्कृतोपकारोऽस्ति काष्ठाद्यद्वन्न कल्प्यते ॥११२॥
बुद्धौ चेत्तत्कृतः कश्चिन्नन्वेवं परिणामिता।
आभासेऽपि च को दोषः सति श्रुत्याद्यनुग्रहे ॥११३॥
आभासे परिणामश्चेन्न रज्ज्वादिनिभत्ववत्।
सर्पादेश्च तथावोचमादर्शे च मुखत्ववत् ॥११४॥
नात्माभासत्वसिद्धिश्चेदात्मनो ग्रहणात्पृथक्।
मुखादेश्च पृथक्सिद्धिरिह त्वन्योन्यसंश्रयः ॥११५॥
अध्यक्षस्य पृथक्सिद्धावाभासस्य तदीयता।
आभासस्य तदीयत्वे ह्यध्यक्षव्यतिरिक्तता ॥११६॥
नैवं स्वप्ने पृथक्सिद्धेः प्रत्ययस्य दृशेस्तथा।
रथादेस्तत्र शून्यत्वात्प्रत्ययस्यात्मना ग्रहः ॥११७॥
अवगत्या हि संव्याप्तः प्रत्ययो विषयाकृतिः।
जायते स यदाकारः स बाह्यो विषयो मतः ॥११८॥
कर्मेप्सिततमत्वात्स तद्वान्कार्थे नियुज्यते।
आकारो यत्र चार्प्येत करणं तदिहोच्यते ॥११९॥
यदाभासेन संव्याप्तः संज्ञातेति निगद्यते।
त्रयमेतद्विविच्यात्र यो जानाति स आत्मवित् ॥१२०॥
सम्यक्संशयमिथ्योक्ताः प्रत्यया व्यभिचारिणः।
एकैवावगतिस्तेषु भेदस्तु प्रत्ययार्पितः ॥१२१॥
आधिभेदाद्यथा भेदो मणेरवगतेस्तथा।
अशुद्धिः परिणामश्च सर्वे प्रत्ययसंश्रयात् ॥१२२॥
प्रथनं ग्रहणं सिद्धिः प्रत्ययानामिहान्यतः।

आपरोक्ष्यात्तदेवोक्तमनुमानं प्रदीपवत् ॥१२३॥
किमन्यद्ग्राहयेत्कश्चित्प्रमाणेन तु केनचित् ।
विनैव तु प्रमाणेन निवृत्त्यान्यस्य शेषतः ॥१२४॥
शब्देनैव प्रमाणेन निवृत्तिश्चेदिहोच्यते ।
अध्यक्षस्याप्रसिद्धित्वाच्छून्यतैव प्रसज्यते ॥१२५॥
चेतनस्त्वं कथं देह इति चेन्नाप्रसिद्धितः ।
चेतनस्यान्यतः सिद्धावेवं स्यादन्यज्ञानतः ॥१२६॥
अध्यक्षः स्वयमस्त्येव चेतनस्यापरोक्षतः ।
तुल्य एवं प्रबोधः स्यादन्यस्यासत्त्ववादिना ॥१२७॥
अहमज्ञासिषं चेदमिति लोकस्मृतेरिह ।
करणं कर्म कर्ता च सिद्धास्त्वेकक्षणे किल ॥१२८॥
प्रामाण्येऽपि स्मृतेः शैघ्र्याद्यौगपद्यं विभाव्यते ।
क्रमेण ग्रहणं पूर्वं स्मृतेः पश्चात्तथैव च ॥१२९॥
अज्ञासिषमिदं मां चेत्यपेक्षा जायते ध्रुवम् ।
विशेषोऽपेक्ष्यते यत्र तत्र नैवैककालता ॥१३०॥
आत्मनो ग्रहणे चापि त्रयाणामिह संभवात् ।
आत्मन्यासक्तकर्तृत्वं न स्यात्करणकर्मणोः ॥१३१॥
व्याप्तुमिष्टं च यत्कर्तुः क्रियया कर्म तत्स्मृतम् ।
अतो हि कर्तृतंत्रत्वं तस्येष्टं नान्यतंत्रता ॥१३२॥
शब्दाद्वानुमितेर्वापि प्रमाणाद्वा ततोऽन्यतः ।
सिद्धिः सर्वपदार्थानां स्यादज्ञं प्रति नान्यथा ॥१३३॥
अध्यक्षस्यापि सिद्धिः स्यात्प्रमाणेन विनैव वा ।
विना स्वस्य प्रसिद्धिस्तु नाज्ञं प्रत्युपयुज्यते ॥१३४॥
तस्यैवाज्ञत्वमिष्टं चेज्ज्ञानत्वेऽन्या मतिर्भवेत् ।
अन्यस्यैवाज्ञतायां च तद्विज्ञाने ध्रुवा भवेत् ॥१३५॥
ज्ञातता स्वात्मलाभो वा सिद्धिः स्यादन्यदेव वा ।
ज्ञातत्वेऽनंतरोक्तौ त्वं पक्षौ संस्मर्तुमर्हसि ॥१३६॥
सिद्धिः स्यात्स्वात्मलाभश्चेद्यत्नस्तत्र निरर्थकः ।

सर्वलोकप्रसिद्धत्वात्स्वहतुभ्यस्तु वस्तुतः ॥१३७॥
ज्ञानज्ञेयादिवादेऽतः सिद्धिर्ज्ञातत्वमुच्यते ।
अध्यक्षाध्यक्षयोः सिद्धिर्ज्ञेयत्वं नात्मलाभता ॥१३८॥
स्पष्टत्वं कर्मकर्त्रादेः सिद्धिता यदि कल्प्यते ।
स्पष्टताऽस्पष्टते स्यातामन्यस्यैव न चात्मनः ॥१३९॥
अद्रष्टुर्नैव चान्धस्य स्पष्टीभावो घटस्य तु ।
कर्त्रादेः स्पष्टतेष्टा चेद्द्रष्टृताऽध्यक्षकर्तृका ॥१४०॥
अनुभूतेः किमन्यस्मिन्स्यात्त्वापेक्षया वद ।
अनुभवितरीष्टा स्यात्सोऽप्यनुभूतिरेव नः ॥१४१॥
अभिन्नोऽपि हि बुद्ध्यात्मा विपर्यासितदर्शनैः ।
ग्राह्यग्राहकसंवित्तिभेदवानिव लक्ष्यते ॥१४२॥
भूतिर्येषां क्रिया सैव कारकं सैव चोच्यते ।
सत्त्वं नाशित्वमस्याश्चेत्सकर्तृत्वं तथेष्यताम् ॥१४३॥
न कश्चिच्चेष्यते धर्म इति चेत्पक्षहानता ।
नन्वस्तित्वादयो धर्मा नास्तित्वादिनिवृत्तयः ।
न भूतेस्तर्हि नाशित्वं स्वालक्षण्यं मतं हि ते ॥१४४॥
स्वलक्षणावधिर्नाशो नाशोऽनाशनिवृत्तिता ।
अगोरसत्वं गोत्वं ते नतु तद्गोत्वलक्षणम् ॥१४५॥
क्षणवाच्योऽपि योऽर्थः स्यात्सोऽप्यन्याभाव एव ते ॥१४६॥
भेदाभावेऽप्यभावस्य भेदो नामभिरिष्यते ।
नामभेदैरनेकत्वमेकस्य स्यात्कथं तव ॥१४७॥
अपोहो यदि भिन्नानां वृत्तिस्तस्य कथं गवि ।
नाभावा भेदकाः सर्वे विशेषा वा कथंचन ॥१४८॥
नामजात्यादयो यद्वत्संविदस्तेऽविशेषतः ॥१४९॥
प्रत्यक्षमनुमानं वा व्यवहारे यदीच्छसि ।
क्रियाकारकभेदैस्तदभ्युपेयं ध्रुवं भवेत् ॥१५०॥
तस्मान्नीलं तथा पीतं घटादिर्वा विशेषणम् ।
संविदस्तदुपेयं स्याद्येन चाप्यनुभूयते ॥१५१॥

रूपादीनां यथान्यः स्याद्ग्राह्यत्वाद्ग्राहकस्तथा ।
प्रत्ययस्तत्तथान्यः स्याद्व्यंजकत्वात्प्रदीपवत् ॥१५२॥
अध्यक्षस्य दृशेः कीदृक्संबंधः संभविष्यति ।
अध्यक्षेण तु दृश्येन मुक्त्वान्यो द्रष्टृदृश्यताम् ॥१५३॥
अध्यक्षेण कृता दृष्टिर्दृश्यं व्याप्नोत्यथापि वा ।
नित्याध्यक्षकृतः कश्चिदुपकारो भवेद्धियाम् ॥१५४॥
स चोक्तस्तन्निभत्वं प्राक्संव्याप्तिश्च घटादिषु ।
यथालोकादिसंव्याप्तिर्व्यंजकत्वाद्धियस्तथा ॥१५५॥
आलोकस्थो घटो यद्वद्बुद्ध्यारूढो भवेत्तथा ।
धीव्याप्तिः स्याद्घटारोहो धियो व्याप्तौ क्रमो भवेत् ॥१५६॥
पूर्वं स्यात्प्रत्ययव्याप्तिस्ततोऽनुग्रह आत्मनः ।
कृत्स्नाध्यक्षस्य नो युक्तः कालाकाशादिवत्क्रमः ॥१५७॥
विषयग्रहणं यस्य कारणापेक्षया भवेत् ।
सत्येव ग्राह्यशेषे च परिणामी स चित्तवत् ॥१५८॥
अध्यक्षोऽहमिति ज्ञानं बुद्धेरेव विनिश्चयः ।
नाध्यक्षस्याविशेषत्वान्न तस्यास्ति परो यतः ॥१५९॥
कर्ता चेदहमित्येवमनुभूयेत मुक्तता ।
सुखदुःखविनिर्मोक्षो नाहंकर्तरि युज्यते ॥१६०॥
बाध्यते प्रत्ययेनेह विवेकेनाविवेकवान् ।
देहादावभिमानोत्थो दुःखीति प्रत्ययो ध्रुवम् ।
कुंडलीप्रत्ययो यद्वत्प्रत्यगात्माभिमानिना ॥१६१॥
विपर्यासे सदंतं स्यात्प्रमाणस्याप्रमाणतः ॥१६२॥
दाहच्छेदविनाशेषु दुःखित्वं नान्यथात्मनः ।
नैव ह्यन्यस्य दाहादावन्यो दुःखी भवेत्क्वचित् ॥१६३॥
अस्पर्शत्वाददेहत्वान्नाहं दाह्यो यतः सदा ।
तस्मान्मिथ्याभिमानोत्थं मृते पुत्रे मृतिर्यथा ॥१६४॥
कुंडल्यहमिति ह्येतद्बाध्यैतैव विवेकिना ।
दुःखीति प्रत्ययस्तद्वत्केवलाहंधिया सह ॥१६५॥

सिद्धे दुःखित्व इष्टं स्यात्तच्छक्तिश्छन्दसात्मनः ।
मिथ्याभिमानतो दुःखी तेनार्थापादनक्षमः ॥१६६॥
अस्पर्शोऽपि यथा स्पर्शमचलश्चलनादिवत् ।
अविवेकस्वभावेन मनो गच्छत्यनिच्छतः ॥१६८॥
तदानुदृश्यते दुःखं नैश्चल्येनैव तस्य तत् ।
प्रत्यगात्मनि तस्मात्तद्दुःखं नैवोपपद्यते ॥१६९॥
त्वंसतोस्तुल्यनीडत्वान्नीलाश्ववदिदं भवेत् ॥१७०॥
निर्दुःखवाचिना योगात्त्वंशब्दस्य तदर्थता ।
प्रत्यगात्माभिधानेन तच्छब्दस्य युतेस्तथा ॥१७१॥
दशमस्त्वमसीत्येवं वाक्यं स्यात्प्रत्यगात्मनि ॥१७२॥
स्वार्थस्य ह्यप्रहाणेन विशिष्टार्थसमर्पकौ ।
प्रत्यगात्मावगत्यंतौ नान्योऽर्थोऽर्थाद्विरोध्यतः ॥१७३॥
नवबुद्ध्यपहाराद्धि स्वात्मानं दशपूरणम् ।
अपश्यञ्ज्ञातुमेवेच्छेत्स्वमात्मानं जनस्तथा ॥१७४॥
अविद्याबद्धचक्षुष्ट्वात्कामापहृतधीः सदा ।
विविक्तं दृशिमात्मानं नेक्षते दशमं यथा ॥१७५॥
दशमस्त्वमसीत्येवं तत्त्वमस्यादिवाक्यतः ।
स्वमात्मानं विजानाति कृत्स्नांतःकरणे क्षणम् ॥१७६॥
इदं पूर्वमिदं पश्चात्पदं वाक्यं भवेदिति ।
अन्वयव्यतिरेकाभ्यां ततो वाक्यार्थबोधनम् ॥१७७॥
वाक्ये हि श्रूयमाणानां पदानामर्थसंस्मृतिः ।
नियमो नैव वेदेऽस्ति पदसांगत्यमर्थतः ॥१७८॥
यदा नित्येषु वाक्येषु पदार्थस्तु विविच्यते ।
वाक्यार्थज्ञानसंक्रांत्यै तदा प्रश्नो न युज्यते ॥१७९॥
अन्वयव्यतिरेकोक्तिः पदार्थस्मरणाय तु ।
स्मृत्यभावे न वाक्यार्थो ज्ञातुं शक्यो हि केनचित् ॥१८०॥
तत्त्वमस्यादिवाक्येषु त्वंपदार्थाविवेकतः ।
व्यज्यते नैव वाक्यार्थो नित्यमुक्तोऽहमित्यतः ॥१८१॥

अन्वयव्यतिरेकोक्तिस्तद्विवेकाय नान्यथा।
त्वंपदार्थविवेके हि पाणावर्पितबिल्ववत् ॥१८२॥
वाक्यार्थो व्यज्यते चैवं केवलोऽहं पदार्थतः।
दुःखीत्येतदपोहेन प्रत्यगात्मविनिश्चयात् ॥१८३॥
तत्रैवं संभवत्यर्थे श्रुतहानाश्रुतार्थधीः।
नैव कल्पयितुं युक्ता पदवाक्यार्थकोविदैः ॥१८४॥
प्रत्यक्षादीनि बाधेरन्कृष्णलादिषु पाकवत्।
अक्षजादिनिभैरेतैः कथं स्याद्वाक्यबाधनम् ॥१८५॥
दुःख्यस्मीति सति ज्ञाने निर्दुःखीति न जायते।
प्रत्यक्षादिनिभत्वेऽपि वाक्यान्न व्यभिचारतः ॥१८६॥
स्वप्ने दुःख्यहमध्यासं दाहच्छेदादिहेतुतः।
तत्कालभाविभिर्वाक्यैर्न बाधः क्रियते यदि ॥१८७॥
समाप्तेस्तर्हि दुःखस्य प्राक्च तद्बाध इष्यताम्।
न हि दुःखस्य संतानो भ्रांतेर्वा दृश्यते क्वचित् ॥१८८॥
प्रत्यगात्मन आत्मत्वं दुःख्यस्मीत्यस्य बाधया।
दशमं नवमस्येव वेद चेदविरुद्धता ॥१८९॥
नित्यमुक्तत्वविज्ञानं वाक्याद्भवति नान्यतः।
वाक्यार्थस्यापि विज्ञानं पदार्थस्मृतिपूर्वकम् ॥१९०॥
अन्वयव्यतिरेकाभ्यां पदार्थः स्मर्यते ध्रुवम्।
एवं निर्दुःखमात्मानमक्रियं प्रतिपद्यते ॥१९१॥
सदेवेत्यादिवाक्येभ्यः प्रमा स्फुटतरा भवेत्।
दशमस्त्वमसीत्यस्माद्यथैवं प्रत्यगात्मनि ॥१९२॥
प्रबोधेन यथा स्वाप्नं सर्वदुःखं निवर्तते।
प्रत्यगात्मधिया तद्वद्दुःखित्वं सर्वदात्मनः ॥१९३॥
कृष्णलादौ प्रमाजन्म तदन्यार्थोऽमृदुत्वतः।
तत्त्वमस्यादिवाक्येषु न त्वेवमविरोधतः ॥१९४॥
वाक्ये तत्त्वमसीत्यस्मिन्ज्ञातार्थे तदसिद्धयम्।
त्वमर्थे सत्यसाहाय्याद्वाक्यं नोत्पादयेत्प्रमाम् ॥१९५॥

तत्त्वमोस्तुल्यनीडार्थमसीत्येतत्पदं भवेत् ॥१९६॥
तच्छन्दः प्रत्यगात्मार्थस्तच्छन्दार्थस्त्वमस्तथा ।
दुःखित्वाप्रत्यगात्मत्वं वारयेतामुभावपि ॥१९७॥
एवं च नेतिनेत्यर्थं गमयेतां परस्परम् ॥१९८॥
एवं तत्त्वमसीत्यस्य गम्यमाने फले कथम् ।
अप्रमाणत्वमस्योक्त्वा क्रियापेक्षत्वमुच्यते ॥१९९॥
तस्मादाद्यंतमध्येषु कुर्वित्येतद्विरोध्यतः ।
न कल्पामोऽश्रुतत्वाच्च श्रुतत्यागोऽप्यनर्थकः ॥२००॥
यथानुभूयते तृप्तिर्भुजेर्वाक्यान्न गम्यते ।
वाक्यस्य विधृतिस्तद्वद्वोशक्त्यायसीक्रिया ॥२०१॥
सत्यमेवमनात्मार्थवाक्यात्पारोक्ष्यबोधनम् ।
प्रत्यगात्मनि न त्वेवं संख्याप्राप्तिवदध्रुवम् ॥२०२॥
स्वयंवेद्यत्वपर्यायः स्वप्रमाणक इष्यताम् ।
निवृत्तावगमः सिद्धः स्वात्मनोऽनुभवश्च नः ॥२०३॥
बुद्धीनां विषयो दुःखं नो यस्य विषया मताः ।
कुतोऽस्य दुःखसंबंधो दृशेः स्यात्प्रत्यगात्मनः ॥२०४॥
दृशिरेवानुभूयेत स्वेनैवानुभवात्मना ।
तदाभासतया जन्म धियोऽस्यानुभवः स्मृतः ॥२०५॥
अशनायादिनिर्मुक्तः सिद्धो मोक्षस्त्वमेव सः ।
श्रोतव्यादि तवेत्येतद्विरुद्धं कथमुच्यते ॥२०६॥
सेत्स्यतीत्येवं चेत्तस्याच्छ्रवणादि तदा भवेत् ।
मोक्षस्यानित्यतैवं स्याद्विरोधे नान्यथा वचः ॥२०७॥
श्रोतृश्रोतव्ययोर्भेदो यदीष्टः स्याद्भवेदिदम् ।
इष्टार्थकोप एवं स्यान्न युक्तं सर्वथा वचः ॥२०८॥
सिद्धो मोक्षोऽहमित्येव ज्ञात्वात्मानं भवेद्यदि ।
चिकीर्षुर्यः स मूढात्मा शास्त्रं चोद्घाटयत्यपि ॥२०९॥
नहि सिद्धस्य कर्तव्यं सकार्यस्य न सिद्धता ।
उभयालंबनं कुर्वन्नात्मानं वंचयत्यपि ॥२१०॥

सिद्धो मोक्षस्त्वमित्येतद्वस्तुमात्रं प्रदर्श्यते ।
श्रोतुस्तथात्मविज्ञाने प्रवृत्तिः स्यात्कथं त्विति ॥२११॥
कर्ता दुःख्यहमस्मीति प्रत्यक्षेणानुभूयते ।
कर्ता दुःखी च माभूवमिति यत्नो भवेत्ततः ॥२१२॥
तद्विज्ञानाय युक्त्यादि कर्तव्यं श्रुतिरब्रवीत् ।
कर्तृत्वाद्यनुवादेन सिद्धत्वानुभवाय तु ॥२१३॥
निर्दुःखो निष्क्रियोऽकामः सिद्धो मोक्षोऽहमित्यपि ।
गृहीत्वैव विरुद्धार्थमादध्यात्कथमेव सः ॥२१४॥
सकामः सक्रियो सिद्ध इति मेऽनुभवः कथम् ।
अतो मे विपरीतस्य तद्भवान्वक्तुमर्हति ॥२१५॥
इहैव घटते प्रश्नो न मुक्तत्वानुभूतये ।
प्रमाणेन विरोधी यः सोऽत्रार्थः प्रश्नमर्हति ॥२१६॥
अहं निर्मुक्त इत्येव सदसीत्यन्यमानजः ।
प्रत्यक्षाभासजन्यत्वाद्दुःखित्वं प्रश्नमर्हति ॥२१७॥
पृष्टमाकांक्षितं वाच्यं दुःखाभावमभीप्सितम् ॥२१८॥
कथं हीदं निवर्तेत दुःखं सर्वात्मना मम ।
इति प्रश्नानुरूपं यद्वाच्यं दुःखनिवर्तकम् ॥२१९॥
श्रुतेः स्वात्मनि नाशंका प्रामाण्ये सति विद्यते ।
तस्मादात्मविमुक्तत्वं प्रत्याययति तद्वचः ।
वक्तव्यं तत्तथार्थे स्याद्विरोधेऽसति केनचित् ॥२२०॥
इतोऽन्योऽनुभवः कश्चिदात्मनो नोपपद्यते ।
अविज्ञातं विजानतां विज्ञातारमिति श्रुतेः ॥२२१॥
त्वंपदार्थविवेकाय संन्यासः सर्वकर्मणाम् ।
साधनत्वं व्रजत्येव शांतो दांतानुशासनात् ॥२२२॥
त्वमर्थे प्रत्यगात्मानं पश्येदात्मानमात्मनि ।
वाक्यार्थं तत आत्मानं सर्वं पश्यति केवलम् ॥२२३॥
सर्वमात्मेति वाक्यार्थे विज्ञातेऽस्य प्रमाणतः ।
असत्त्वे ह्यन्यमानस्य विधिस्तं योजयेत्कथम् ॥२२४॥

तस्माद्वाक्यार्थविज्ञानान्नोर्ध्वं कर्मविधिर्भवेत् ।
नहि ब्रह्मास्मि कर्तेति विरुद्धे भवतो धियौ ॥२२५॥
ब्रह्मास्मीति च विद्येयं नैव कर्तेति बाध्यते ।
सकामो बद्ध इत्येवं प्रमाणाभासजातया ॥२२६॥
शास्त्राद्ब्रह्मास्मि नान्योऽहमिति बुद्धिर्भवेद्दृढा ।
यदा युक्ता तदैवं धीर्यथा देहात्मधीरिति ॥२२७॥
सभयादभयं प्राप्तस्तदर्थं यतते च यः ।
स पुनः सभयं गंतुं स्वतंत्रश्चेन्न गच्छति ॥२२८॥
यथेष्टाचरणप्राप्तिः संन्यासादिविधौ कुतः ।
पदार्थाज्ञानबुद्धस्य वाक्यार्थानुभवार्थिनः ॥२२९॥
अतः सर्वमिदं सिद्धं यत्प्रागस्माभिरीरितम् ॥२३०॥
यो हि यस्माद्विरक्तः स्यान्नासौ तस्मै प्रवर्तते ।
लोकत्रयाद्विरक्तत्वान्मुमुक्षुः किमितीहते ॥२३१॥
क्षुधया पीड्यमानोऽपि न विषं ह्यत्तुमिच्छति ।
मृष्टान्नध्वस्ततृड् जानन्नामूढस्तज्जिघत्सति ॥२३२॥
वेदांतवाक्यपुष्पेभ्यो ज्ञानामृतमधूत्तमम् ।
उज्जहारालिवद्यो नस्तस्मै सद्गुरवे नमः ॥२३३॥

अथात्ममनःसंवादप्रकरणम् १९

प्रयुज्य तृष्णाज्वरनाशकारणं चिकित्सितं ज्ञानविरागभेषजम् ।
न याति कामज्वरसन्निपातजां शरीरमालां शतयोगदुःखिताम् ॥१॥
अहं ममेति त्वमनर्थमीहसे परार्थमिच्छंति तथान्य ईहितम् ।
न तेऽर्थबोधो न हि मेऽस्ति चार्थिता ततश्च युक्तः शम एव ते मनः
यतो न चान्यः परमात्सनातनात्सदैव तृप्तोऽहमतो न मेऽर्थिता ।
सदैव तृप्तश्च न कामये हितं यतस्व चेतः प्रशमाय ते हितम् ॥३॥
षडूर्मिमालाभ्यतिवृत्त एव यः स एव चात्मा जगतश्च नः श्रुतेः ।
प्रमाणतश्चापि मया प्रवेद्यते मुधैव तस्माच्च मनस्तवेहितम् ॥४॥
त्वयि प्रशांते नहि चास्ति भेदधीर्यतो जगन्मोहमुपैति मायया ।

ग्रहो हि मायाप्रभवस्य कारणं ग्रहाद्विमोके नहि सास्ति कस्यचित्॥
न मेऽस्ति मोहस्तव चेष्टितेन हि प्रबुद्धतत्त्वस्त्वसितो ह्यविक्रियः ।
न पूर्वतत्त्वोत्तरभेदता हि तो वृथैव तस्माच्च मनस्तवेहितम् ॥६॥
यतश्च नित्योऽहमतो न चान्यथा विकारयोगे हि भवेदनित्यता ।
सदा प्रभातोऽहमतो हि चाद्वयो विकल्पितं चाप्यसदित्यवस्थितम्॥
अभावरूपं त्वमसीह हे मनो निरीक्ष्यमाणे न हि युक्तितोऽस्तिता ।
सतो ह्यनाशादसतोऽप्यजन्मतो द्वयं च चेतस्तव नास्तितेष्यते ॥८॥
द्रष्टा च दृश्यं च तथा च दर्शनं भ्रमस्तु सर्वस्तव कल्पितो हि सः
दृशेश्च भिन्नं न हि दृश्यमीक्ष्यते स्वपन्प्रबोधेन तथा न भिद्यते ॥९
विकल्पना वापि तथाद्वया भवेदवस्तुयोगात्तदलातचक्रवत् ।
न शक्तिभेदोऽस्ति यतो न चात्मनां ततोऽद्वयत्वं श्रुतितोऽवसीयते॥
मिथश्च भिन्ना यदि ते हि चेतनाः क्षयस्तु तेषां परिमाणयोगतः ।
ध्रुवो भवेद्भेदवतां हि दृष्टतो जगत्क्षयश्चापि समस्तमोक्षतः ॥११॥
न मेऽस्ति कश्चिन्न च सोऽस्मि कस्यचिद्यतोऽद्वयोऽहं न हि चास्ति कल्पितम् ।
अकल्पितश्चास्मि पुरा प्रसिद्धितो विकल्पनाया द्वयमेव कल्पितम् ॥
विकल्पना चाप्यभवे न विद्यते सदन्यदित्येवमतो न नास्तिता ।
यतः प्रवृत्ता तव चापि कल्पना पुरा प्रसिद्धेर्न च तद्विकल्पितम् ॥
असद्द्वयं तेऽपि हि यद्यदीक्ष्यते न दृष्टमित्येव न चैव नास्तिता ।
यतः प्रवृत्ता सदसद्विकल्पना विचारवद्वापि तथाद्वयं च सत् ॥१४
सदभ्युपेतं भयतोपकल्पितं विचारहेतोर्यदि तस्य नास्तिता ।
विचारहानाच्च तथैव संश्रितं न चेत्तदिष्टं नितरां सदिष्यते ॥१५॥
असत्समं चैव सदित्यपीति चेदनर्थवत्त्वान्नरशृंगतुल्यतः ।
अनर्थवत्त्वं त्वसति ह्यकारणं न चैव तस्मान्न विपर्ययेऽन्यथा ॥१६
असिद्धतश्चापि विचारकारणाद्द्वयं च तस्मात्प्रसृतिं च मायया ।
श्रुतेः स्मृतेश्चापि तथा हि युक्तितः प्रसिद्ध्यतीत्थं न तु युज्यतेऽन्यथा॥
विकल्पनाच्चापि विधर्मकं श्रुतेः पुरा प्रसिद्धश्च विकल्पतोऽद्वयः ।
न चेति नेतीति यथा विकल्पितं निषिद्ध्यतेऽत्राप्यवशेषसिद्धये १८

अकल्पितेऽप्येवमजेऽद्वयेऽक्षरे विकल्पयंतः सदसच्च जन्मभिः।
स्वचित्तमायाप्रभवं च ते भवं जरां च मृत्युं च नियांति संततम्॥
भवाभवत्वं तु न चेदवस्थितिर्न चास्य चान्यस्थितिजन्म नान्यथा।
सतो ह्यसत्त्वादसतश्च सत्त्वतो न च क्रियाकारकमित्यतोऽप्यजम् २०
अकुर्वदिष्टं यदि वास्य कारकं न किंचिदन्यन्ननु नास्त्यकारकम्।
सतो विशेषादसतश्च सच्च्युतौ तुलां तयोर्यद्वदनिश्चयान्न हि॥२१॥
न चेत्स इष्टः सदसद्विपर्ययः कथं भवः स्यात्सदसद्व्यवस्थितौ।
विभक्तमेतद्द्वयमप्यवस्थितं न जन्म तस्माच्च मनो हि कस्यचित्॥
अथाभ्युपेत्यापि भवं तवेच्छतो ब्रवीमि नार्थस्तव चेष्टितेन मे।
न हानवृद्धी न यतः स्वतोऽसतो भवोऽन्यतो वा यदि वास्तिता तयोः
ध्रुवा ह्यनित्याश्च न चान्ययोगिनो मिथश्च कार्यं न च तेषु युज्यते।
अतो न कस्यापि हि किंचिदिष्यते स्वयं च तत्त्वं न निरुक्तिगोचरम्
समं तु तस्मात्सततं विभातवद्द्वयाद्विमुक्तं सदसद्विकल्पितात्।
निरीक्ष्य युक्त्या श्रुतितस्तु बुद्धिमानशेषनिर्वाणमुपैति दीपवत् ॥२५
अवेद्यमेकं यदनन्यवेदिनां कुतार्किकाणां च सुवेद्यमन्यथा।
निरीक्ष्य चेत्थं त्वगुणग्रहोऽगुणं न याति मोहः ग्रहदोषमुक्तितः २६
अतोऽन्यथा न ग्रहनाश इष्यते विमोहबुद्धेर्ग्रह एव कारणम्।
ग्रहोऽप्यहेतुस्त्वनलस्त्वनिंधनो यथा प्रशांतिं परमां यथा व्रजेत् २७
विमथ्य वेदोदधितः समुद्धृतं सुरैर्महाब्धेस्तु यथा महात्मभिः।
तथाऽमृतं ज्ञानमिदं हि यैः पुरा नमो गुरुभ्यः परमीक्षितं च यैः॥

इति श्रीमत्परमहंसपरिव्राजकाचार्यस्य श्रीगोविंदभगवत्पूज्यशिष्यस्य श्रीशंकरभगवतः कृतिः सकलवेदोपनिषत्सारोपदेशसाहस्री समाप्ता॥

॥ ॐ तत्सद्ब्रह्मणे नमः ॥

अथ शांकरभाष्येपेता कृष्णयजुर्वेदीया

श्वेताश्वतरोपनिषत् ।

श्वेताश्वतरोपनिषद इदं विवरणमल्पग्रंथं ब्रह्मजिज्ञासूनां सुखावबोधाय आरभ्यते । चित्सदानंदाद्वितीयब्रह्मस्वरूपोऽप्यात्मा स्वाश्रयया स्वविषययाऽविद्यया स्वानुभवगम्यया साभासया प्रतिबद्धस्वाभाविकाशेषपुरुषार्थः प्राप्ताशेषानर्थोऽविद्यापरिकल्पितैरेव साधनैरिष्टप्राप्तिं चापुरुषार्थं पुरुषार्थं मन्यमानो मोक्षार्थमलभमानो मकरादिभिरिव रागादिभिरितस्ततः समाकृष्यमाणः सुरनरतिर्यगादिप्रभेदभेदितनानायोनिषु संचरन्केनापि सुकृतकर्मणा ब्राह्मणाद्यधिकारिशरीरं प्राप्त ईश्वरार्थकर्मानुष्ठानेनापगतरागादिमलो अनित्यादिदर्शनेनोत्पन्नेहामुत्रार्थभोगविराग उपेत्याऽऽचार्यमाचार्यद्वारेण वेदान्तश्रवणादिनाऽहं ब्रह्मास्मीति ब्रह्मात्मतत्त्वमवगम्य निवृत्ताज्ञानतत्कार्यो वीतशोको भवति । अविद्यानिवृत्तिलक्षणस्य मोक्षस्य विद्याधीनत्वाद्युज्यते च तदर्थोपनिषदारंभः । तथा तद्विज्ञानादमृतत्वम् । 'तमेवं विद्वानमृत इह भवति नान्यः पंथा अयनाय विद्यते' 'न चेदिहावेदीन्महती विनष्टिः' 'य एतद्विदुरमृतास्ते भवन्ति' 'किमिच्छन्कस्य कामाय शरीरमनुसंज्वरेत्' 'तं विदित्वा न लिप्यते कर्मणा पापकेन' 'तरति शोकमात्मवित्' 'निचाय्य तं मृत्युमुखात्प्रमुच्यते' 'एतद्यो वेद निहितं गुहायाम्' 'सोऽविद्याग्रंथिं विकिरतीह सोम्य' 'भिद्यते हृदयग्रंथिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः । क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे' 'यथा नद्यः स्यंदमानाः समुद्रेऽस्तं गच्छंति नामरूपे विहाय । तथा विद्वान्नामरूपाद्विमुक्तः परात्परं पुरुषमुपैति दिव्यम् ॥' 'स यो ह वै तत्परमं ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति' 'स यो ह वै तदच्छायमशरीरमलोहितं शुभ्रमक्षरं वेदयते यस्तु

१ इदं श्वेताश्वतरोपनिषद्भाष्यं न भगवच्छंकराचार्यविरचितं, शंकराचार्यपीठस्थेन केनापि विरचितमित्यनुमीयते ।

सोम्य। स सर्वमवैति' 'तं वेद्यं पुरुषं वेद यथा मा वो मृत्युः परि-
व्यथाः' 'तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः' 'विद्ययाऽमृतम-
श्नुते' 'सर्वाणि रूपाणि विचित्य धीराः प्रेत्यास्माल्लोकादमृता भवन्ति'
'अपहत्य पाप्मानमनंते स्वर्गे लोके ज्येये प्रतितिष्ठति' 'तन्मया अमृता
वै बभूवुः' 'तदात्मतत्त्वं प्रसमीक्ष्य देही एकः कृतार्थो भवते वीतशोकः'
'य एतद्विदुरमृतास्ते भवन्ति। ईशं तं ज्ञात्वाऽमृता भवन्ति। तदेवोप-
यन्ति। निचाय्येमां शान्तिमत्यन्तमेति। तमेवं ज्ञात्वा मृत्युपाशांश्छिनत्ति।
ये पूर्वे देवा ऋषयश्च तं विदुः। तेषां शान्तिः शाश्वती नेतरेषाम्।'

'बुद्धियुक्तो जहातीह उभे सुकृतदुष्कृते।'
'कर्मजं बुद्धियुक्ता हि फलं त्यक्त्वा मनीषिणः।
जन्मबंधविनिर्मुक्ताः पदं गच्छन्त्यनामयम्॥'
'सर्वं ज्ञानप्लवेनैव वृजिनं संतरिष्यसि॥'
'ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा।'
'एतद्बुद्ध्वा बुद्धिमान्स्यात्कृतकृत्यश्च भारत॥'
'ततो मां तत्त्वतो ज्ञात्वा विशते तदनंतरम्।'
'सर्वेषामपि चैतेषामात्मज्ञानं परं स्मृतम्॥
तद्ध्यग्र्यं सर्वविद्यानां प्राप्यते ह्यमृतं यतः।
प्राप्यैतत्कृतकृत्यो हि द्विजो भवति नान्यथा॥
एवं यः सर्वभूतेषु पश्यत्यात्मानमात्मना।
स सर्वसमतामेत्य ब्रह्माभ्येति सनातनम्॥'
'सम्यग्दर्शनसंपन्नः कर्मभिर्न निबध्यते।
दर्शनेन विहीनस्तु संसारं प्रतिपद्यते॥'
'कर्मणा बध्यते जंतुर्विद्यया च विमुच्यते।
तस्मात्कर्म न कुर्वन्ति यतयः पारदर्शिनः॥'
'ज्ञानं निःश्रेयस प्राहुर्वृद्धा निश्चयदर्शिनः।
तस्माज्ज्ञानेन शुद्धेन मुच्यते सर्वपातकैः॥'
'एवं मृत्युं जायमानं विदित्वा ज्ञानेन विद्वांस्तेज अभ्येति नित्यम्।
न विद्यते ह्यन्यथा तस्य पंथास्तं मत्वा कविरास्ते प्रसन्नः॥'

'क्षेत्रज्ञस्येश्वरज्ञानाद्विशुद्धिः परमा मता ।
अयं तु परमो धर्मो यद्योगेनात्मदर्शनम् ॥
आत्मज्ञः शोकसंतीर्णो न बिभेति कुतश्चन ।
मृत्योः सकाशान्मरणादथवाऽन्यकृताद्भयात् ॥
न जायते न म्रियते न वध्यो न च घातकः ।
न बध्यो बंधकारी वा न मुक्तो न च मोक्षदः ॥
पुरुषः परमात्मा तु यदतोऽन्यदसच्च तत् ।'

एवं श्रुतिस्मृतीतिहासादिषु ज्ञानस्यैव मोक्षसाधनत्वावगमाद्युज्यत एवोपनिषदारंभः । किंचोपनिषत्समाख्ययैव ज्ञानस्यैव परमपुरुषार्थसाधनत्वमवगम्यते । तथाहि— उपनिषदित्युपनिपूर्वस्य सदेर्विशरणगत्यवसादनार्थस्य रूपमाचक्षते । उपनिषच्छब्देन व्याचिख्यासितग्रंथप्रतिपाद्यवस्तुविषया विद्योच्यते तादर्थ्यात् ग्रंथोऽप्युपनिषत् । ये मुमुक्षवो दृष्टानुश्रविकविषयवितृष्णाः सन्त उपनिषच्छब्दितविद्यां तन्निष्ठतया निश्चयेन शीलयन्ति तेषामविद्यादेः संसारबीजस्य विशरणाद्विनाशात्परब्रह्म गमयितृत्वाद्गर्भजन्मजरामरणाद्युपद्रवावसादयितृत्वात् उपनिषत्समाख्ययाऽप्यन्यकृतात्परं श्रेय इति ब्रह्मविद्योपनिषदुच्यते । ननु भवेदेवमुपनिषदारंभो यदि विज्ञानस्यैव मोक्षसाधनत्वं भवेत् । न चैतदस्ति । कर्मणामपि मोक्षसाधनत्वावगमात् । अपाम सोमममृता अभूम । अक्षय्यं ह वै चातुर्मास्ययाजिनः सुकृतं भवतीत्यादिना । न त्वेतदस्ति । श्रुतिस्मृतिविरोधान्न्यायविरोधाच्च श्रुतिविरोधस्तावत् । 'तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयत एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयते' । 'तमेवं विद्वानमृत इह भवति नान्यः पंथा विद्यतेऽयनाय' । 'न कर्मणा न प्रजया धनेन त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः' । 'प्लवा ह्येते अदृढा यज्ञरूपा अष्टादशोक्तमवरं येषु कर्म । एतच्छ्रेयो येऽभिनन्दन्ति मूढा जरामृत्युं ते पुनरेवापियन्ति' । 'नास्त्यकृतः कृतेन ।'

'कर्मणा बध्यते जंतुर्विद्यया च विमुच्यते ।
तस्मात्कर्म न कुर्वन्ति यतयः पारदर्शिनः ॥'
'अज्ञानमलपूर्णत्वात्पुराणो मलिनः स्मृतः ।
तत्क्षयाद्धि भवेन्मुक्तिर्नान्यथा कर्मकोटिभिः ॥

प्रजया कर्मणा मुक्तिर्धनेन च सतां न हि।
त्यागेनैकेन मुक्तिः स्यात्तदभावे भ्रमन्त्यहो॥'
'कर्मोदये कर्मफलानुरागास्तथाऽनुयन्ति न तरन्ति मृत्युम्।
ज्ञानेन विद्वांस्तेज अभ्येति नित्यं न विद्यते ह्यन्यथा तस्य पंथाः॥'
'एवं त्रयीधर्ममनुप्रपन्ना गतागतं कामकामा लभन्ते।'
'श्रमार्थमाश्रमाश्चापि वर्णानां परमार्थतः॥
आश्रमैर्न च वेदैश्च यज्ञैः सांख्यैर्व्रतैस्तथा।
उग्रैस्तपोभिर्विविधैर्दानैर्नानाविधैरपि।
न लभन्ते तमात्मानं लभन्ते ज्ञानिनः स्वयम्॥'
'त्रयीधर्ममधर्मार्थं किंपाकफलसंनिभम्।
नास्ति तात सुखं किंचिदत्र दुःखशताकुले॥
तस्मान्मोक्षाय यतता कथं सेव्या मया त्रयी।
अज्ञानपाशबद्धत्वादमुक्तः पुरुषः स्मृतः॥
ज्ञानात्तस्य निवृत्तिः स्यात्प्रकाशात्तमसो यथा।
तस्माज्ज्ञानेन मुक्तिः स्यादज्ञानस्य परिक्षयात्॥'
'व्रतानि दानानि तपांसि यज्ञाः सत्यं च तीर्थाश्रमकर्मयोगाः।
स्वर्गार्थमेवाशुभमध्रुवं च ज्ञानं ध्रुवं शान्तिकरं महार्थम्॥'
'यज्ञैर्देवत्वमाप्नोति तपोभिर्ब्रह्मणः पदम्।
दानेन विविधान्भोगाञ्ज्ञानान्मोक्षमवाप्नुयात्॥
धर्मरज्ज्वा व्रजेदूर्ध्वं पापरज्ज्वा व्रजेदधः।
द्वयं ज्ञानासिना छित्त्वा विदेहः शान्तिमृच्छति॥'
'त्यज धर्ममधर्मं च उभे सत्यानृते त्यज।
उभे सत्यानृते त्यक्त्वा येन त्यजसि तत्त्यज॥'

एवं श्रुतिस्मृतिविरोधान्न कर्मसाधनममृतत्वं न्यायविरोधाच्च। कर्मसाधनत्वे मोक्षस्य चतुर्विधक्रियान्तर्भावादनित्यत्वं स्यात्। यत्कृतकं तदनित्यमिति कर्मसाध्यस्य नित्यत्वादर्शनात्। नित्यश्च मोक्षः सर्ववादिभिरभ्युपगम्यते। तथा च श्रुतिश्चातुर्मास्यप्रकरणे— प्रजामनु प्रजायसे तदु ते मर्त्यामृतमिति। किंच, सुकृतमिति सुकृतस्याक्षयत्वमुच्यते। सुकृतशब्दश्च

कर्माणि । नन्वेवं तर्हि कर्मणां देवादिप्राप्तिहेतुत्वेन बंधहेतुत्वमेव । सत्यम् । स्वतो बंधहेतुत्वमेव । तथा च श्रुतिः— "कर्मणा पितृलोकः सर्व एते पुण्यलोका भवन्ति । इष्टापूर्तं मन्यमाना वरिष्ठं नान्यच्छ्रेयो वेदयन्ते प्रमूढाः ॥ नाकस्य पृष्ठे ते सुकृतेऽनुभूत्वेमं लोकं हीनतरं वा विशन्ति ।"

'एवं कर्मसु निःस्नेहा ये केचित्पारदर्शिनः ।
विद्यामयोऽयं पुरुषो न तु कर्ममयः स्मृतः ॥
"एवं त्रयीधर्ममनुप्रपन्ना गतागतं कामकामा लभन्ते" इति ।

यदा पुनः फलनिरपेक्षमीश्वरार्थं कर्मानुतिष्ठन्ति तदा मोक्षसाधनज्ञानसाधनान्तःकरणशुद्धिसाधनपारंपर्येण मोक्षसाधनं भवति ॥ तथाऽऽह भगवान्—

'ब्रह्मण्याधाय कर्माणि संगं त्यक्त्वा करोति यः ।
लिप्यते न स पापेन पद्मपत्रमिवांभसा ॥

कायेन मनसा बुद्ध्या केवलैरिंद्रियैरपि ।
योगिनः कर्म कुर्वंति संगं त्यक्त्वात्मशुद्धये ॥'
'यत्करोषि यदश्नासि यज्जुहोषि ददासि यत् ।
यत्तपस्यासि कौन्तेय तत्कुरुष्व मदर्पणम् ॥
शुभाशुभफलैरेवं मोक्ष्यसे कर्मबंधनैः ।
संन्यासयोगयुक्तात्मा विमुक्तो मामुपैष्यसि' इति ॥

तथा च मोक्षे क्रमं शुद्ध्यभावे मोक्षाभावं कर्मभिश्च तच्छुद्धिं दर्शयात श्रीविष्णुधर्मे—

'अनूचानस्ततो यज्वा कर्मन्यासी ततः परम् ।
ततो ज्ञानित्वमभ्येति योगी मुक्तिं क्रमाल्लभेत् ॥
अनेकजन्मसंसाराचिते पापसमुच्चये ।
नाक्षीणे जायते पुंसां गोविंदाभिमुखी मतिः ॥
जन्मांतरसहस्रेषु तपोज्ञानसमाधिभिः ।
नराणां क्षीणपापानां कृष्णे भक्तिः प्रजायते ॥
पापकर्माशयो ह्यत्र महामुक्तिविरोधकृत् ।
तस्यैव शमने यत्नः कार्यः संसारभीरुणा ॥

सुवर्णादिमहादानपुण्यतीर्थावगाहनैः ।
शारीरैश्च महाक्लेशैः शास्त्रोक्तैस्तच्छमो भवेत् ॥
देवताश्रुतिसच्छास्त्रश्रवणैः पुण्यदर्शनैः ।
गुरुशुश्रूषणैश्चैव पापबंधः प्रशाम्यति ॥'

याज्ञवल्क्योऽपि शुद्ध्यपेक्षां तत्साधनं च दर्शयति—

'कर्तव्याऽऽशयशुद्धिस्तु भिक्षुकेण विशेषतः ।
ज्ञानोत्पत्तिनिमित्तत्वात्स्वतंत्रीकरणाय च ॥
मलिनो हि यथाऽऽदर्शो रूपालोकस्य न क्षमः ।
तथाऽविपक्वकरण आत्मज्ञानस्य न क्षमः ॥
आचार्योपासनं वेदशास्त्रार्थस्य विवेकिता ।
सत्कर्मणामनुष्ठानं संगः सद्भिर्गिरः शुभाः ॥
स्त्र्यालोकालंभाविगमः सर्वभूतात्मदर्शनम् ।
त्यागः परिग्रहाणां च जीर्णकाषायधारणम् ॥
विषयेंद्रियसंरोधस्तंद्रालस्यविवर्जनम् ।
शरीरपरिसंख्यानं प्रवृत्तिष्वघदर्शनम् ॥
नीरजस्तमसा सत्त्वशुद्धिर्निस्पृहता शमः ।
एतैरुपायैः संशुद्धसत्त्वयोग्यमृती भवेत् ॥
यतो वेदाः पुराणानि विद्योपनिषदस्तथा ।
श्लोकाः सूत्राणि भाष्याणि यच्चान्यद्वाङ्मयं क्वचित् ॥
वेदानुवचनं यज्ञो ब्रह्मचर्यं तपो दमः ।
श्रद्धोपवासः स्वातंत्र्यमात्मनो ज्ञानहेतवः ॥

तथाचाथर्वणे विशुद्ध्यपेक्षमात्मज्ञानं दर्शयति—

जन्मांतरसहस्रेषु यदा क्षीणास्तु किल्बिषाः ।
तदा पश्यन्ति योगेन संसारोच्छेदनं महत् ॥

यस्मिन्विशुद्धे विरजे च चित्ते य आत्मवत्पश्यंति यतयः क्षीणदोषाः । 'तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन' इति बृहदारण्यके विविदिषाहेतुत्वं यज्ञादीनां दर्शयति । ननु 'विद्यां चाविद्यां च यस्तद्वेदोभयं सह । तपो विद्या च विप्रस्य नैःश्रे-

यसकरं परं' इत्यादिना कर्मणामप्यमृतत्वप्राप्तिहेतुत्वमवगम्यते। सत्यम्। अवगम्यत एव तदपेक्षितशुद्धिद्वारेण न च साक्षात्। तथाहि— विद्यां चाविद्यां च। तपो विद्या च विप्रस्य नैःश्रेयसकरं परमित्यादिना ज्ञानकर्मणोर्निःश्रेयसहेतुत्वमभिधाय कथमनयोस्तद्धेतुत्वमित्याकांक्षायां 'तपसा कल्मषं हन्ति विद्ययाऽमृतमश्नुते। अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुत' इतिवाक्यशेषेण कर्मणः कल्मषक्षयहेतुत्वं विद्याया अमृतप्राप्तिहेतुत्वं प्रदर्शितम्। यत्र तु शुद्ध्याद्यवांतरकार्यानुपदेशस्तत्रापि शाखांतरोपसंहारन्यायेनोपसंहारः कर्तव्यः। ननु 'कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतं समा' इति यावज्जीवकर्मानुष्ठाननियमे सति कथं विद्याया मोक्षसाधनत्वम्। उच्यते— कर्मण्यधिकृतस्यायं नियमो नानधिकृतस्यानियोज्यस्य ब्रह्मवादिनः। तथाच विदुषः कर्मानधिकारं दर्शयति श्रुतिः— 'नैतद्विद्वानृषिणा विधेयो न रुध्यते विधिना शब्दचारः'। 'एतद्ध स्म वै तत्पूर्वे विद्वांसोऽग्निहोत्रं न जुहवांचक्रिरे। एतं वै तमात्मानं विदित्वा ब्राह्मणाः पुत्रैषणायाश्च वित्तैषणायाश्च लोकैषणायाश्च व्युत्थायाथ भिक्षाचर्यं चरन्ति' 'एतद्ध स्म वै तद्विद्वांस आहुर्ऋषयः कावषेयाः किमर्था वयमध्येष्यामहे किमर्था वयं यक्ष्यामहे स ब्राह्मणः केन स्याद्येन स्यात्तेनेदृश एवेति'॥ यथाह भगवान्—

'यस्त्वात्मरतिरेव स्यादात्मतृप्तश्च मानवः।
आत्मन्येव च संतुष्टस्तस्य कार्यं न विद्यते॥
नैव तस्य कृतेनार्थो नाकृतेनेह कश्चन।
नचास्य सर्वभूतेषु कश्चिदर्थव्यपाश्रयः॥'

तथाचाऽऽह भगवान्परमेश्वरो लैंगे कालकूटोपाख्याने—

'ज्ञानेनैतेन विप्रस्य त्यक्तसंगस्य देहिनः।
कर्तव्यं नास्ति विप्रेन्द्रा अस्ति चेत्तत्त्वविन्न च॥
इह लोके परे चैव कर्तव्यं नास्ति तस्य वै।
जीवन्मुक्तो यतस्तु स्याद्ब्रह्मवित्परमार्थतः॥
ज्ञानाभ्यासरतो नित्यं विरक्तो ह्यर्थवित्स्वयम्।
कर्तव्याभावमुत्सृज्य ज्ञानमेवाधिगच्छति॥

